

မောင်ညိုမြိုင်(သန်လျင်)

စီစဉ်သော

အမေရွှေတိဂုံဘုရားဖူး

သွားနိုင်ငံခြံဖို့

အပါအဝင်

ဝတ္ထိရဝတ္ထာတို့များ

မောင်ညိုမြိုင်(သန်လျင်)၊ ကောင်ဖျူကြီး၊ ချိန်းဝင်း၊ ဓမ္မပုဂ္ဂိုလ်၊
ကျော်ပင်းနိုင်၊ မိုးဝေ၊ ဝင်းနိုင်(ရွှေပြည်သာ)

မြန်မာ့
အသံအရာရှိများ
အသံအရာရှိများ

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) - အမေရွှေတိဂုံဘုရားဖူး သွားနိုင်ပြီဗျို့(က)

(၁)

လွတ်လပ်ရေးရပြီး ကာလတုန်းက ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ။

အဲဒီ တုန်းက နယ်စွန့်နယ်ဖျားဒေသမှာ သောင်းကျန်းသူမျိုးစုံတို့
လက်နက်ကိုင် ဆူပူသောင်း ကျန်း နေချိန်မှာပေါ့။

အခု ရေးပြမှာက မြန်မာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီက သခင်သန်းထွန်းတို့၊
သခင်စိုးတို့ အကြောင်း လည်း မဟုတ်ဘူး။

ရှမ်းပြည်နယ်က နာမည်ကြီး ဦးခွန်ဆာအကြောင်းလည်း မဟုတ်သလို၊
ကရင်ပြည်နယ် မာနယ်ပုလောက ကရင်တော်လှန်ရေးသမားကြီး
ဦးဘိုမြအကြောင်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုမပါဘူး။ ဦးနေဝင်း မပါဘူး။
ဗသိန်းတင်၊ ဗိုလ်ဇေယျ စသည့် အကျော်ဇေယျပုဂ္ဂိုလ်တို့ရဲ့
အံ့ဖွယ်အတွေ့အကြုံများလည်း ရောညှပ်မပါဘူး။

အခုပြောမှာက သူခိုးတစ်ယောက်အကြောင်းပါ။

သူခိုးကလည်း နိုင်ငံတော်ရဲ့ ဘဏ္ဍာငွေတွေကို
ခိုးယူအလွဲသုံးစားလုပ်နေတဲ့ အထက်တန်း စားသူခိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။

တစ်ခါ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းဥစ္စာဓနကို ခိုးယူအလွဲသုံးပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံကို
ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် နေတဲ့ သူခိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။

အခုခေတ်ရောက်မှ မျက်နှာကြီးသူခိုး၊ အလွဲသုံးစား ငတက်ပြားကြီးတွေ

ထင်ရှားကျော်စော လာပြီး သတင်းစာဂျာနယ်နဲ့ ပြည်သူလူထုရှေ့မှောက်မှာ
အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ကုန်ကြတာ။

သိတယ်မဟုတ်လား။

မျက်နှာကြီးသူခိုးအကောင်းစား၊ ရှယ်၊ ထူးရှယ်၊ သန့်သန့်လေးနဲ့
အလန်းကြီးတွေဆိုတော့ . . .

သူခိုးရဲ့ နာမည်ကို သတင်းစာဂျာနယ်မှာရော၊
လူထုအဖွဲ့အစည်းအခမ်းအနားမှာရော ထုတ်ဖော် ကြောညာရေးသားဖော်ပြကြခြင်း
အလျဉ်းမရှိဘူး။

အလွန်ခမ်းနားကြီးမားသည့် သူခိုးအလွဲသုံးစားဆိုရင်
(ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်း ဖြစ်လို့ပဲ လား။ သူ့လုပ်လိုက်ရင် ငါ့ပါ
ပတ်သက်လာမှာလား ထင်လို့ တွက်လို့ ထင်ပါရဲ့) ခေါ်ယူသတိပေးခြင်းတို့၊
နှစ်တိုးတစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ရပ်ခြင်းတို့ဆိုတဲ့ ကမ္ဘာ့အပြင်းထန်ဆုံးပြစ်ဒဏ်ကို
ချမှတ်တော်မူတယ်။

တော်လိုက်တာဗျာ . . . နော်။

သို့သော် . . .

အောက်လက်ငယ်သား၊ အပိုင်သားမရှိ၊ ဘာညာသာရကာမရှိ၊
ကျောထောက်နောက်ခံမရှိ၊ အမှီတိုင်၊ အတွယ်တိုင်မရှိတဲ့ ရာထူးသေးသေးတွေ
လာဘ်စားခိုးယူ အလွဲသုံးစားလုပ်တော့ . . .

တစ်သက်လုံး နှစ်တိုးပိတ်တဲ့။

ပင်စင်ပိတ်တဲ့။

ရာထူးချတဲ့။

နယ်ပြောင်းတဲ့။

အလုပ်ပြုတ်၊ ထောင်ကျ စတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကို ထိုက်တန်စွာ
ချီးမြှင့်တော်မူတယ်။

တော်လိုက်တာ။ တရားမျှတလိုက်တာနော်။ ဘုရားစူးဗျာ။

လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်မှာတုန်းက ကဗျာဆရာတစ်ယောက်က
ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ဖူးတယ်ခင်ဗျ။

နောင်လာနောက်သားများ၊ ရွတ်ဆိုပြောလို့ရအောင်
ပြန်ရေးပြပါရစေခင်ဗျာ။ ကဗျာရဲ့ ခေါင်းစီးက သူခိုးဖမ်းပွဲတဲ့။

သူခိုးဖမ်းပွဲ။

သူခိုးဖမ်းပါ။

လမ်းကြားမှာတဲ့။

ပန်ကာအောက်လည်း ရှိပါသည်တဲ့။

[မူကွဲကတော့ ‘ကန်ကာအောက်မှာ ထိုင်နေသည်’ လို့လည်း ရှိပါတယ်]
ကဗျာရေးသူအမည်က (မောင်ယဉ်မွန်) လို့ ထင်ပါတယ်။
ကဗျာဆရာကွယ်လွန်သွားခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

သို့သော် . . .

သူကဗျာက ခေတ်တိုင်းမှာခေတ်တိုင်းမှာ ထင်ကျန်နေတုန်း၊
ကန္တဝင်ဖြစ်နေတုန်းပါပဲ။ အဲဒီ တုန်းက ရေးရဲလိုက်တာလို့ ကျွန်တော်တို့က ပြောပြီး
ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထရတယ်။

ဟုတ်ပါ့ဗျာ။

မျက်မှောက်ခေတ်ကာလများ၊ နှောင်းလွန်ကာလများမှာ သူခိုးက
သူခိုးမျက်နှာကြီးတွေများ ပေသကိုးခင်ဗျ။

ကန်ကာအောက်က သူခိုး၊ အလွဲသုံးစား(မောင်ဖုန်း) တွေက
ထင်ရှားကျော်ကြားလှပေသကဲ့။

ကျွန်တော်တို့ ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ဓာတ်ပြားသီးချင်းတစ်ပုပ်
ကြားဖူးတယ်။ မင်းသားနာမည်နဲ့ ဇာတ်လမ်းနာမည်တော့ မေ့သွားပြီဗျာ။
သီချင်းစာသားအချို့တော့ ခုတိုင် ရနေဆဲခင်ဗျ။

“အကြံရခက်ပါသနော်

သန်လျက်တော်ယူတဲ့ သူခိုးကိုလ ...

ထုတ်ဖော်ရင် ... ကုတ်ပေါ်မှာ ဓားကဝဲမှာမို့ ...”

တဲ့။ သူခိုးက မျက်နှာကြီး နန်းတွင်းသား သူခိုးဖြစ်နေတော့ မပြောရဲဘူး။

နောက်တစ်ပုဒ်က ...

သုမနကျောမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ... တဲ့။

အမှန်တရားကို ထုတ်မပြောရဲကြတဲ့ဘဝ၊ ခေတ်။ အခု အမှန်တရား၊
မမှန်တရားကို ရေးသား ထုတ်ဖော်ပြောလို့ရတဲ့ ဒီမိုကရေစီ
ပွင့်လင်းလူ့အဖွဲ့အစည်းခေတ်ကို ရောက်လို့လာပါပြီ။

ရောက်လာတော့ရော ...

အမှန်တရားရော တကယ်ဖြစ်လာပြီလား။

မမှန်တရားရော တကယ်ဖြစ်လာပြီလား။

မမှန်တရားဆိုတာကိုရော ရဲရဲထုတ်ဖော်ပြောလို့ ရပြီလား

ပွင့်လင်းလူ့အဖွဲ့အစည်းရော တကယ်ဖြစ်နေပြီလား။

ခေါင်ကလုံမှ ကျီးယက်လုံးပါလိမ့်မည်။

ရခိုင်ဘုရင်မင်းထီးလို နန်းတော်တိုင်ကို ငါ့လက်နဲ့ ထုံးသုတ်မိတာ
သက်သေအထင်အရှား ရှိနေမှတော့ . . .

ငါထုတ်တဲ့အမိန့်အတိုင်း ငါ့လက်ညှိုး ငါ့ကိုယ်တိုင်ဖြတ်မယ်ဆိုပြီး
မျိုးမတ်၊ မင်းညီမင်းသား အစုံလင် အများရှေ့မှာ ထုံးသုတ်မိတဲ့ သူ့လက်ညှိုးကို
သူ့ကိုယ်တိုင် သန်လျက်နဲ့ဖြတ်လို့ ပြဋ္ဌာန်းဥပဒေအထွက်မှာ မည်သူမှ မရှိတာကို
သမိုင်း ကျန်အောင် လက်တွေ့လုပ်ပြခဲ့တယ်။

တိုတိုပြောရရင် . . .

သူခိုးမျက်နှာကြီးတွေ လွတ်လပ်ရေးရနေလေရဲ့။

တစ်နေ့မှာတော့ မျက်နှာကြီး သူခိုးဦးတက်ပြားတို့အကြောင်း
ရေးနိုင်အောင်ကြိုးစား ပါဦးမယ်။

အခုရေးမှာက အနိမ့်ဆုံး အဆင့်ရှိတဲ့ ငဆွေး၊ ငပွေး၊
သူခိုးဝဲစားတစ်ယောက် အကြောင်းပါ။

ဝဲစားသူခိုးကို ဘာလို့ ပေါ်လစ်တင်နေတာလဲလို့ မေးကြမယ်။

အဲဒီ သူခိုးဝဲစားက အလွန်ကို ထူးဆန်းနေလို့ပါ။

နောက်ဆုံး . . .

အဲဒီ သူခိုးဝဲစားကို လုံးဝမဖမ်းရဲလို့ အသာမျက်စိမှိတ်၊ နားပိတ်နေရတဲ့
ဖြစ်စဉ်တစ်ခု လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်ခြောက်ဆယ်ကျော်က မြန်မာပြည်ရဲ့ မြို့(ရွာ)
တစ်နေရာမှာ အမှန်တကယ် ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုလျှင် . . .

မိတ်ဆွေ စာဖက်သူ . . .

သင် ယုံနိုင်မည်လား။

မယုံလျှင် သက်သေနှင့် ပြပါမည်။

သူ့ကို သိမှီသူများ ယနေ့တိုင် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေဆဲပါခင်ဗျား။

*

(၂)

[မှတ်ချက် ။ ။ အကြောင်းကြောင်းကို ငဲ့၍ မြို့ရွာနေရပ် အမည်များကို ပြောင်းလဲ ရေးသားလိုက်ပါသည်။ ။ မောင်ညိုမှိုင်း]

သူ့နာမည်အရင်းက မောင်ချိန်တဲ့။

(.....) မြို့သား၊ ဧရာဝတီ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အရပ်က . . .

မောင်ချိန်ဟာ သူခိုးနက္ခတ်နဲ့ စန်းယုဉ်မွေးလို့လားမသိဘူး။

အရွယ်ရောက်လာတော့ ခြေဆော့ လက်ဆော့ရှိတယ်။ အဖေ မရှိရှာဘူး။ အဖေက မြစ်ထဲမှာ လှေတစ်စင်းနဲ့ ငါးရှာကွန်ပစ်ရင်း အသက်ဆုံး ခဲ့ရတယ်။

အမေ မုဆိုးမကြီးနဲ့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးစွာ လူလားမြောက်ခဲ့ရတယ်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝနဲ့ အတွင်းအောင်ခြင်း၊ အပြင်အောင်ခြင်း၊ မင်္ဂလသုတ်၊ ပရိတ်ကြီးတို့ သင်ယူတတ်မြောက်ပြီး နောက်ပိုင်း ကျောင်းကနေ ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။

သူ့မှာ အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းသည့် ဖြစ်စဉ်တစ်ခု ရှိတယ်။

အခြားမဟုတ်ဘူး။

သူ့ကို နှောင်ကြိုးတည်းလို့ မရဘူး။

နှောင်ကြိုးနဲ့ သူ့ကိုချည်နှောင်ပြီး အခန်းထဲမှာ ထည့်ထားရင်

နှောင်ကြိုးပြနေရော။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြိုးကို ဖြေမှန်းမသိဘူး။ မေးရင်လည်း မဖြေဘူး။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေတုန်းက သူတစ်ပါးခြံထဲက သခွားသီးအရွယ်ကောင်းတွေခိုးပြီး ပုဆိုးနဲ့ ထုပ်ယူလာတယ်။ ကျောင်းရောက်တော့ သူငယ်ချင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြတဲ့ . . .

ဘကျား၊ အောင်စိန်၊ ခင်သောင်း၊ ခင်ရွှေ စတဲ့ သူငယ်ချင်းများကိုလည်း ဝေပေးတယ်။

“မောင်ချိန် . . . များလှချည်လားဟ။ ဘယ်ကခုူးလာသတုံး”

“ငါ့ဘကြီးခြံကကွ . . . စား”

“မင်းဘကြီးက ဘယ်သူတုံး . . . မောင်ချိန်”

“မေးမနေနဲ့ကွာ . . . လျှာရှည်တာ ငါမကြိုက်ဘူး။ စားချင်စား၊ မစားချင်နေ . . . သွား”

“စားပါ့မယ် ကျေးဇူးရှင်ရာ။ ထန်းလျက်ခဲနဲ့ဆို ပိုကောင်းမှာကွ”

“လှမြင့် . . . ”

“ဘာတုံး . . . အောင်စိန်”

“ဦးဇင်းလောရှည်ရဲ့ နို့မှုန့်ဘူးထဲမှာ ထန်းလျက်အဖြူတွေ ရှိတယ်။ နည်းနည်းသွားတောင်းကွာ”

“ဟာ . . . ဦးဇင်းလောရှည်က ကပ်စေးနည်းကြီး။ ငါနဲ့မတည့်ဘူး။ မင်းသွားတောင်း . . . အောင်စိန်”

ဒါနဲ့ အောင်စိန် ထသွားတယ်။ ခဏကြာတော့ ထန်းလျက်ခဲ ဆယ်ခဲခန့်ပါလာတယ်။

“ငါ မပြောဘူးလား၊ ဦးလောရှည်က မင်းနဲ့မှ အဆင်ပြေတာပါဆို”

“ရှုံး . . . တိုးတိုး”

“ဘာဖြစ်လို့ တိုးတိုးတုံးဟ . . . အောင်စိန်ရ”

“ငါတောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ သူမရှိတုန်း ခိုးလာတာ။ ရော့ . . .

တစ်ယောက်နှစ်ခဲ”

သခွားသီးနဲ့ ထန်းလျက်ခဲကို တစ်ဝကြီးစားပြီးနောက်

ဘုရားပရိဝုဏ်အရိပ်ထဲ အိပ်နေတုန်းပဲ ကိုရင်ကြီးနဲ့ ဦးဇင်းအချို့ လာခေါ်လို့
သူတို့အားလုံး ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးတေဇနိယရှေ့ ရောက်သွားကြပါရော။

ဘုန်းကြီးရှေ့မှာ တောင်ယာခင်းရှင် ဦးကျောက်သလင်းနဲ့ ရွာသူရွာသား
သုံးလေးဦးလည်း ရှိနေရဲ့။

သူတို့အားလုံးက မောင်ချိန်ကိုပဲ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။

“ဒကာမကြီး . . . ”

“ဘုရား . . . ”

“အခု ရှေ့မှာရောက်နေကြတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားခြောက်ဦးအနက်
သခွားသီး ခိုးယူသွားတာ ဘယ်သူတုံး . . . ပြော”

“ဟောဟိုက အသားဖြူဖြူ၊ နားရွက်ကားကားနဲ့ လူပါ ဘုရား”

မိန်းမကြီးက တန်းစီနေတဲ့ (၆)ယောက်အနက် မောင်ချိန်ကို
လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်ပါရော။

“မောင်ချိန် . . . ”

“ဘုရား . . . ”

“နင် ဒကာကြီး ကျောက်သလင်းခြံထဲက သခွားသီးခိုးတယ်ဆိုတာ

ငြင်းချင်သေးလား”

“မငြင်းပါဘုရား”

“ဒါဆို ခိုးတာအမှန်ပေါ့”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ဘယ်နှစ်လုံး ခိုးခဲ့သတုံး”

“ဆယ့်ငါးလုံးပါ ဘုရား”

“ဒကာကျောက် . . .”

“ဘုရား . . .”

“သူတို့သားအမိက ဆင်းရဲတယ်။ သခွားသီးဖိုးလည်း သူရော၊
သူ့အမေရော လျော်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီး သင်းကို ဆုံးမပေးမယ်။
လက်ခံနိုင်မလား”

“မှန်ပါ . . . အရှင်ဘုရား၊ သင့်သလို ဆုံးမပါ ဘုရား။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
အစရှိ တနောင်နောင် ဖြစ်မှာ စိုးလို့။ ဇက်ရဲလက်ရဲတွေ ထပ်ပေါ်လာမှာစိုးလို့။
နောင်လူများပါ မှတ်မိအောင် ဆုံးမတော်မူပါ ဘုရား”

“မောင်ချိန် . . .”

“ဘုရား . . .”

“နင်နဲ့ ခိုးရာပါအဖော် ဘယ်သူပါသေးသတုံး”

“ဘယ်သူမှ မပါပါဘူးဘုရား။ တပည့်တော် တစ်ယောက်တည်းပါ”

“ဟိုကောင်တွေကတော့ ပိုင်းစားတယ်ပေါ့”

“မှန်ပါဘုရား”

“သခွားသီးကို ဘာနဲ့ တွဲဘက်စားရင် ကောင်းသတုံးဟဲ့”

ဘယ်သူမှ မပြောကြဘူး။ အားလုံး မျက်နှာပျက်နေကြပြီ။

ဦးဇင်လောရှည်ကလည်း သူတို့ (၆)ယောက်ရဲ့ မျက်နှာများကို အံတကြိတ်ကြိတ်နဲ့ ကြည့်နေတယ်။

“အောင်စိန် ...”

“ဘု ...ဘု ...ရား ...”

“သခွားသီးကို ဘာနဲ့ တွဲစားရင် ကောင်းသတုံး၊ ပြော ...”

“အဲ ...အဲ ...”

“ပြောလေ”

“ဖျန်း ...”

“အမလေး ...”

ဘုန်းကြီးက မေးရင်းကနေ လက်ညှိုးလုံးခန့်ရှိ

ထားဝယ်ဝါးရိုက်ကြိမ်လုံးနဲ့ ကြမ်းပြင်ကို ရိုက်လိုက်လို့ အားလုံး လန့်ဖျပ်ကုန်ရော။

“ဟို ...ဟို ...အဲ ...အဲ ...ထန်း၊ ထန်းလျက်ခဲပါ ...ဘ ...ဘုရား”

“ဟုတ်ပြီး ...။ ထန်းလျက်ခဲနဲ့စားမှ သခွားသီးကို

စားကောင်းတာကိုးဗျ။ ထန်းလျက်ခဲတောင် ဘယ်သူ့ထန်းလျက်ခဲက ပိုချိုတုံးဟ ...

အောင်စိန်လေးရ ...ဟေ ...”

“အဲ ...အဲ ...”

“ဖျန်း ...”

“အမလေး ...”

“ပြော . . . မှန်မှန်ပြော။ မှန်မှန်ပြောမှ မင်းတို့ သက်သာမှာ”

“ဟို . . . ဟို . . . ဦး . . . ဦး . . . ဇင်း . . . လော . . . လော . . . ရှည် . . .
ထန်းလျက်ခဲနဲ့က . . . ပို . . . ပို . . . ခါး . . . ”

“ဘာ”

“ဗျန်း”

“အမယ်လေးဗျ . . . အဲ . . . အဲ . . . ပို . . . ပိုချို့ပါတယ် . . . ဘ . . . ဘ . . .
ဘုရား”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ သခွားသီးသူခိုးလည်းမိပြီ၊
ထန်းလျက်ခဲသူခိုးလည်း မိပြီ၊ ခိုးရာပါများ ကို ဝိုင်းဝန်းစားသောက်သူများလည်း
စုံညီစွာ ရှိနေရောက်နေပြီဆိုတော့ . . . ကာ . . . အင်း . . . အင်း . . . ”

“ဦးဇင်းလောရှည်”

“မောင်ချိန်နဲ့ အောင်စိန်ကို ကျောင်းတိုင်မှာ ကြိုးနဲ့ချည်လိုက်”

အောင်စိန် ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်သွားတယ်။ မောင်ချိန်ကတော့ ဘာသိဘာသာ။
ဦးဇင်းလောရှည်က ဝမ်းသာအားရပါပဲ ငေါက်ခနဲထပြီး မနီလာကြိုးနဲ့
သင်းတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တစ်တိုင်စီ ကြိုးတင်းတင်းတုပ်ထားလိုက်တယ်။
စိတ်ချရအောင် ထပ်တင်းလိုက်သေးတယ်။

ဦးဇင်းရဲ့ ထန်းလျက်ဘူးထဲက ညနေရောက်ရင် ဘုန်းပေးဖို့
သိမ်းထားတဲ့ ထန်းလျက်တွေကို သင်းတို့ ခိုးစားကြတာကိုး။

“ဘသောင်း၊ ခင်ရွှေ၊ လှမြင့်၊ ခင်သောင်း . . . ”

“ဘုရား . . . ”

“ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အားလုံးမှောက်ကြ”

“ခင် . . . ဗျာ . . .”

“မှောက် . . . မင်းတို့က ခိုးရာပါကို မတားဘဲ ဝိုင်းစားတဲ့အတွက် ပူးတွဲ
တွေပဲ။ မှောက်ကြ”

အားလုံးကြမ်းပြင်ပေါ် ဝမ်းလျားမှောက်ထားပြီးနောက်
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးက တစ်ယောက်ကို ကြိမ်နှစ်ချက်စီ ချီးမြှင့်တော်မူတယ်။
အားလုံး အမယ်လေးဗျ ကို ဆူညံနေတာပဲ။

သူတို့ပြီး တိုင်မှာ တုပ်ထားတဲ့ အောင်စိန်ကို ဗျင်းရော။

“ရွမ်း . . .”

“အမယ်လေးဗျ . . .”

“ရွမ်း . . .”

“သေပါပြီ ဘုရား”

“နာလား”

“နာပါတယ် ဘုရား”

“မင်းကို ဘာလို့ ရိုက်ရသတုံး”

“ထန်းလျက်ခိုးစားလို့ပါ ဘုရား”

“ရွမ်း . . .”

“အား . . .”

“နောင်ကို ရဟန်းသံဃာရဲ့ အစားအစာကို ခိုးဦးမလား”

“မ . . . မ . . . ခိုးတော့ပါဘူး . . . ဘု . . . ဘုရား”

“ရွမ်း . . . ရွမ်း . . . ဖျန်း . . . ရွမ်း . . .”

“အောင်စိန် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျရှာတယ်။ ပြီးတော့
မောင်ချိန်အလှည့်။”

“ရွှမ်း . . . ”

“ရွှမ်း . . . ”

“ရွှမ်း . . . ”

ကြည့်စမ်း . . . ။ တစ်ချက် မအော်ဘူး။ မတွန့်ဘူး။ မညည်းဘူး။

“မောင်ချိန် . . . ”

“ဘုရား . . . ”

“နာလား . . . ”

“မနာပါဘူး ဘုရား”

“ဟေ . . . မနာဘူး၊ ကိုင်းဟာ . . . ”

“ရွှမ်း . . . ရွှမ်း . . . ရွှမ်း . . . ”

“နာရဲ့လားဟဲ့”

“မနာပါဘူး ဘုရား”

“ဟေ . . . ”

“ဟင် . . . ”

“ဟာ . . . ”

ဘုန်းကြီးသာမကဘူး ဦးဇင်းနဲ့ ကိုရင်ကျောင်းသား၊ သခွားသီးပိုင်ရှင်
သက်သေများပါ အံ့ဩ နေကြလေရဲ့။ အားလုံးက မောင်ချိန် ရွဲ့ပြောနေတာလို့ပဲ
မှတ်နေကြတာ။

ဆရာတော်ကလည်း သူက ရွာသူရွာသား ဒကာများရှေ့မှာ
တမင်ရွဲ့ပြောနေတယ်လို့ ထင်ပြီး ထပ်တီးပြန်ပါရော။ တီးလည်း မောင်ချိန်က
တစ်ချက်ကလေး မမဲ့ဘူး။ မရုန်းဘူး၊ မတွန့်ဘူး။

“မောင် . . . ချိန် . . . ”

“ဘုရား . . . ”

“နာပြီ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း . . . မနာပါဘူး ဘုရား”

ဘုန်းကြီးလည်း ကြိမ်ချက်များစွာ ရိုက်ရလို့ လက်ပန်းကျသွားပြီ။
မောင်ချိန်ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း အလျိုးမထင်ဘူး။

“မောင်ချိန်”

“ဘုရား . . . ”

“မင်းမှာ အပြစ်ရှိသလား”

“ရှိလို့ အရိုက်ခံရတာ ပါဘုရား”

“မင်း . . . ပီး နေသလား . . . မောင်ချိန်”

“မသိပါဘူး ဘုရား”

“မင်း ပါစပ်ဟစမ်း”

မောင်ချိန်က ပါးစပ်ကိုဖြုတ်ပေးတယ်။ ဘုန်းကြီးက သေသေချာချာ
ကြည့်ပြီး သွားတွေကို လက်နဲ့ စမ်းကြည့်တယ်။ မံပွားများ ပါသလားပေါ့။
အံပွားရှိရင်လည်း ‘ပီး’ တာကိုး။ အံပွားလည်း မရှိဘူး။

လက်ဖွဲ့အဆောင်လည်း ကိုယ်မှာ မရှိဘူး။

“ဘုန်းဘုရား . . . ”

“ဘာတုံး”

“တော်ပြီလား ဘုရား”

“ဟေ . . . မင်း အရိုက်ခံနိုင်သေးတယ်ပေါ့”

“ဟို . . . ပိုင်ရှင်ကျေနပ်အောင်ရော၊ ဘာဘုန်းအားရအောင်ရော ရိုက်ချင်
ထပ်ရိုက်ပါဘုရား”

ဆရာတော်က သင်းရဲ့မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး ကြိမ်လုံးကို
မြှောက်လိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရား”

ခြံပိုင်ရှင် ဦးကျောက်သလင်းက တုန်တုန်ယင်ယင်အသံနဲ့
လှမ်းပြောနေတယ်။

“ဒကာ . . . ဘာတုံး”

“မ . . . မ . . . ရိုက်ပါနဲ့တော့ . . . ဘု . . . ဘု . . . ဘုရား”

“ဒကာ . . . ကျေနပ်ပြီလား”

“ ”

ဘုန်းကြီး ကြိမ်လုံးကို ပစ်ချလိုက်သည်။ တစ်ကျောင်းလုံး
အသံတိတ်သွားတယ်။

“ကြိုးဖြေပေးလိုက်ကြတော့”

ဘုန်းကြီး အမိန့်သံဆုံးရော၊ ဦးဇင်လောရှည်က ဦးစွာ အောင်စိန်ကို
ကြိုးဖြေပေးလိုက်တယ်။ ကျောင်းသားအောင်စိန် ကြိုးပြေရာ ဒူးညွန့်ကျသွားတယ်။

သည်နောက် မောင်ချိန်ကို ကြိုးဖြေမလို့ လုပ်ရော . . .

“ဟင် . . .”

“ဦးဇင်း . . . ဘာဖြစ်လို့တုံး”

ဦးဇင်းလောရှည် အရမ်းကို အံ့ဩသွားရတယ်။ ဆရာဘုန်းကြီးရဲ့ အမေးကို ပြန်မဖြေနိုင်သေးဘူး။

ကြည့်စမ်း . . . ။ သူကိုယ်တိုင် ဖြေလို့မရအောင် ချည်ထားတဲ့ကြိုးရယ်၊ အခု သူ့အလိုလို ဖြေ(ပြေ)ပြီး ကြိုးစနစ်စက မောင်ချိန်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်လျက်ရှိနေတာကို အံ့ဖွယ်မြင်နေရလို့ပဲ။

ဒါနဲ့ ဦးဇင်းလောရှည် မောင်ချိန်ကို မယုံမရဲနဲ့ မေးရော။

“မောင်ချိန် . . . ဒီချည်ထားတဲ့ကြိုးကို မင်းဖြေလိုက်တာလား”

“”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ် ဖြေသလဲ ဟင်”

“”

မောင်ချိန် လုံးဝမဖြေပါဘူး။ ကိုယ်ကို ကျုံ့ပြီး ညာလက်ကိုရှုံ့ထုတ်လို့ ကြိုးပတ်များကို သူ့ဘာသာ ဖြေချပြီး ကြိုးပုံပေါ် ခြေနှစ်ချောင်းတင်ရပ်နေတာကို မြင်လိုက်ကြရရော . . . ။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သာမကဘူး။

ရှိရှိသမျှ လူ၊ ရှင်ရဟန်းအားလုံး အံ့ဩလွန်းလို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေကြပါလေရော ခင်ဗျား။

(၃)

အဲဒီ နောက်ပိုင်း မောင်ချိန် . . . ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝကို စွန့်ခဲ့ပြီး
ကြုံရာကျရာအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့တယ်။

အရက်ကိုလည်း ကြိုက်နှစ်သက်စွာ သောက်ခဲ့တယ်။

ကြုံရာပစ္စည်းလည်း ကြုံသလို ခိုးယူပြီး အရက်ဆိုင်၊ ထန်းရည်ဆိုင်တွေ
လှည့်ပေါင်သောက် တယ်။

ခိုးတိုင်းလည်း ပေါ်တာပဲ။ မိတာပဲ။ ရွာသူကြီးအိမ်မှာ အမြဲတမ်း
ထိတ်တုံး၊ ခံဝန်မိနေသလို၊ အချုပ်ထဲရောက်ဖို့ အခြေအနေမျိုး
မကြာခဏရောက်ခဲ့ရတယ်။ သို့သော် အမေအိုကြီးငဲ့ပြီး မရက်စက် ကြပါဘူး။

မောင်ချိန်ခိုးတဲ့ ပစ္စည်းကလည်း အဖိုးတန်ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး။
ထီးတွေ့ထီးခိုး၊ ထဘီတွေ့ထဘီရုပ်၊ အိုးတွေ့အိုးခိုးတာပဲ။

တစ်ခါတစ်လေ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက်ပေါက်လေးတွေ ပါတယ်။

ခိုးလို့ရသမျှကို အရက်ဆိုင်၊ ထန်းရည်ဆိုင် များစွာမှာ အရက်နဲ့
လဲသောက်တယ်။ တစ်ခုတော့ ထူးခြားတာရှိတယ်။ အရက်ကတော့ ခိုးလို့၊ ပေါင်းလို့၊
လဲလို့ရသမျှ အကုန်သောက် ပစ်တာ။

သို့သော် . . .

မူးပြီး အိမ်ကိုပြန်လာတိုင်း သူ့အမေ လေဖြတ်ပြီး
ခြေတစ်ဖက်ဆာတာတာ၊ ထောင့်နင်းနင်းဖြစ် နေရှာတဲ့ ဒေါသက်ရှည်အတွက်
ထမင်းဟင်းတစ်ယောက်စာကို နေ့စဉ် ဝယ်လာလေ့ရှိတယ်။

ခိုးပြီးလို့ ပေါ်ရင် ဝန်ခံလိုက်တာပဲဗျ။ လုံးဝမငြင်းဘူး။

တစ်ခါတုန်းကလည်း ကိုကျော်ကြီးတို့အိမ်က ရေထည့်တဲ့ အချိန်ငါးဆယ်ဝင် စဉ်အိုးကို ရေသွန် ပြီး ခိုးလာခဲ့တယ်။

“နင်ခိုးလာတာလား . . . ငချိန်”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ . . . ။ အိမ်က ရေအိုးပါ”

အိမ်ကအိုးပါ ပြောလို့ အရက်ပေးလိုက်ပြီး မကြာဘူး၊ ပေါ်ရော။ ကိုကျော်ကြီး အိမ်က အိုးတဲ့။ စစ်ဆေးမေးမြန်းတော့ ငချိန်လာရောင်းပြီး အရက်သောက်တာ။ အဲဒါ လူကြီးတွေက ခေါ်ပြီး စစ်ကြတယ်။

“ငချိန် . . . မင်း ခိုးသလား”

“ခိုးတယ်”

“ဘယ်သူ့အိမ်က ခိုးတာတုံး”

“ကိုကျော်ကြီးအိမ်က”

“မင်းမှာ အပြစ်ရှိသလား”

“ရှိပါတယ်”

“မင်းကို ရဲစခန်း ပို့ရမှာပဲ . . . ငချိန်”

“ကျုပ်ကို ရဲစခန်းပို့တော့ ကျုပ်အမေကို ဘယ်သူထမင်းကျွေးမှာတုံး”

“မင်းတို့ အမျိုးတွေ ကျွေးပေါ့”

“ကျုပ်မှာ အမျိုးမရှိဘူးဗျ”

“အဲဒါဆို မင်းမခိုးဘဲ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားပေါ့။ မင်းမိခင်ကြီးကို လုပ်ကျွေးပေါ့”

“ကျုပ် မခိုးရ မနေနိုင်ဘူး”

“ဘာ . . . ဘာ . . . ”

“ပြီး . . . ကျုပ် မရက်မသောက်ရရင် မနေနိုင်ဘူး”

တိုတိုပြောရရင် မုဆိုးမဒုက္ခိတ အဘွားအိုကို ငဲ့ပြီး ကိုကျော်ကြီးက
ရဲစခန်းမပို့ပါနဲ့။ သင့်သလို ဆုံးမပါလို့ ဝင်ပြောရတယ်။

အဲဒါ သူ့ကို ထိတ်တုံးတစ်ညခတ် ဒဏ်ပေးလိုက်ရတယ်။

ထိတ်တုံးဆိုလို့ သက်သာမယ် မထင်ပါနဲ့။

နှစ်ပေါက်၊ သုံးပေါက်၊ လေးပေါက်၊ ခြောက်ပေါက် စသည်ရှိတယ်။

နှစ်ပေါက်တုံး အခတ်ခံရရင်တော်သေးတယ်။ လေးပေါက်၊

ခြောက်ပေါက်တုံး အခတ်ခံရရင် သေသလိုပဲ။ ပေါင်ကိုကားပြီး နေရတာ ။
သေးပေါက်ချင်လဲ ပုဆိုးထဲ ပေါက်ချတော့။

ခြေထိတ်ချည်းဆို နည်းနည်းတော်သေးတယ်။ လက်ထိတ်ရော၊

ခြေထိတ်ပါ ပါရင် အိပ်လို့ မရဘူး။ ခြင်ကိုက်ရင် ကုတ်လို့မရဘူး။ ချေးပါ၊
သေးပေါက် ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်ကရော။

အိပ်ရင် ပေါင်ကား ငုတ်တုတ်အိပ်ရတယ်။

မြွေပဲလာလာ၊ ကြွက်ပဲကိုကိုက် ကန်ကျောက် မောင်းပစ်လို့ မရဘူး။

သို့သော် မောင်ချိန်ကတော့ ရိုးနေပါပြီဗျာ။

သူနေတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲ၊ ရွက်ထဲက အိမ်မှန်သမျှ မောင်ချိန်မခိုးဘူးတဲ့အိမ်
မရှိသလောက်ဘဲ။

ဘဲ၊ ကြက်၊ အဝတ်အထည် အိုးခွက်၊ ဂျွဲ၊ နွား အကုန်ခိုးတယ်။ ဘဲ၊ ကြက်
အဝတ်အထည် မှန်သမျှ ရောင်းချပေါင်နှံပြီး အရက်သောက်တယ်။

ကျွဲ၊ နွားကျရင် မရောင်းဘူး။

ခဏပေါင်တယ်။ ပေါင်ရင်လည်း ငွေများများနဲ့ မပေါင်ဘူး။

အရက်သောက်ချင်လို့ပါဗျာ။ ညနေ အလုပ်သိမ်းလို့ ငွေရရင် ပြန်ရွေးမှာပါဆိုပြီး အရက်တစ်လုံးဖိုး၊ နှစ်လုံးဖိုးနဲ့ ပေါင်သောက်တာ။

အဲဒါနောက်ဆုံး ပိုင်ရှင်ကြားပြီး သူ့ဘာသာ လာပြန်ရွေးရတယ်။

အချို့ကတော့ မှတ်လောက် သားလောက်အောင်ဆိုပြီး မောင်ချိန်ကို လက်သီး၊ ဖနောင့်စာ ကျွေးကြ၊ ဝိုင်းဆဲ ရှုံ့ချကြပေါ့။

မောင်ချိန်ကလည်း သူ့ကို ဝိုင်းထိုးတာတောင် စိတ်လည်း မဆိုးဘူး၊ ပြန်လည်း ရန်မလုပ်ဘူး၊ ပြန်လည်းမဆဲဘူး။

တစ်ခုပဲပြောတယ်။

သူ့လက်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ ထမင်း၊ ဟင်းထုပ်ကလေး၊ အဲဒီ အထုပ်ကလေးကိုတော့ မပေါက်မပြဲ အောင် ရင်ဘတ်ထဲ လက်နဲ့ အုပ်ပွက်ပြီး အများကြားအောင် အော်ပြောလေ့ရှိတယ်။

“ကျုပ်ကို ရိုက်ချင်သလောက် ရိုက်ကြပါဗျာ။ ကျွန်တော့်အမေစားဖို့ ထမင်းထုပ်ကလေးတော့ မလုကြပါနဲ့ဗျာ”

အခိုးခံရတဲ့သူက ထိုးကြိတ်၊ ကန်ကျောက်လို့ ဝတော့မှ ရပ်တယ်။ ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို တံတွေးနဲ့ ထွေးကြတယ်။

သည့်နောက် ပြန်ကြတယ်။

အဲသည်တော့မှ မောင်ချိန်က ဖုတ်ဖက်ခါပြီး ထတယ်။

ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာများကို ဘိစပ်ရွက်ရည် ညှစ် ထည့်ပြီး အမေအတွက် ထမင်းထုပ်လေးကိုင်လို့ မူးမူးရီရီ ဒယီးဒယိုင်နဲ့ သူနေတဲ့ တဲစုတ်ရှိရာကို ပြန် လာတယ်။

“အမေ . . .”

“အမေ . . . အိပ်နေပြီလားဟင်”

“အ . . .မေ . . .”

“လူလေးကြီးလား”

“ဟုတ် . . . အမေ။ ထ . . . ထ . . . အမေအတွက် ထမင်းနဲ့ဟင်း
ပါလာတယ်။ ထ . . . အမေ”

သူ့အမေကို မောင်ချိန် အရမ်းချစ်တယ်။ အမေအိုကြီးကလည်း သူ့သား
လူပေလူတေ အရက် သမားလေးကို အလန့်ကို ချစ်တယ်။

မောင်ချိန်လို့ မခေါ်ဘူး။

လူလေးကြီးလို့ပဲ ခေါ်တယ်။

သူ့သား မကောင်းတဲ့အကြောင်း၊ အရပ်က လာလာပြောကြလို့
သူ့သားလုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေကို သိနေတယ်။

“သား . . . မင်း သူများပစ္စည်း လိုက်ခိုးနေဆို”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . အမေရာ။” သူများပြောတိုင်း မယုံပါနဲ့

“သူများပစ္စည်း ခိုးယူရင် မင်းပြစ်မင်းဒဏ်သင့်မယ် သားရယ် အဲဒီ
အလုပ်မျိုး မလုပ်ပါနဲ့ . . . လူလေး”

“ကျွန်တော် တကယ်သာ ဆိုးခိုးနေရင် ထောင်ကျ အဖမ်းခံရမှာပေါ့
အမေရ။ အခု ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

အဲဒါ အမြဲတမ်း ပြောနေတဲ့စကား။

“အမေ . . . ဒါ လက်ဆေးရည်၊ လက်ဆေးလိုက်ဦး”

“ဟောဒါ . . . အမေကြိုက်တဲ့ ငါးခုစင်းကောအချဉ် ဆီပြန်ချက်ကလေး အမေ။ ငရုတ်သီး စပ်စပ်လေး စားလိုက်နော်”

“လူလေးကြီးရော မစားသေးဘူးလား”

“ကျွန်တော် စားပြီးပြီ။ အမေပဲ ဝအောင်စားလိုက်”

“လူလေးကြီး”

“ဗျာ . . . အမေ”

“အရက်တွေ သိပ်မသောက်နဲ့”

“အလုပ်ပင်ပန်းလို့ နည်းနည်းပါးပါး သောက်တာပါ . . . အမေရော။ ကျွန်တော် မူးလဲအောင် မသောက်ပါဘူး . . . အမေရ”

“အေး . . . အေး . . . ဒါဆို ပြီးရော။ ဒီမှာ လူလေး”

“ပြော . . . အမေ၊ ဘာလဲဟင်”

“မခိုး၊ မပွက်နဲ့။ ဘုရားရော၊ နတ်ရော၊ လူရော မကြိုက်ဘူး ကြားလား”

“ဟုတ် . . . ”

“ဘုရားရှိခိုးအိပ်ရဲ့လား ဟင်”

“အိပ်ပါတယ် . . . အမေရဲ့”

“နောင်ဘဝ အခုလို မဆင်းရဲရဘဲ ချမ်းသာရပါလို၏ လို့ ဆုတောင်း”

“ညတိုင်း တောင်းပါတယ် . . . အမေရဲ့။ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

စားပြီးတော့ အိမ်အိုကြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲအိပ်တယ်။ မောင်ချိန်က အမေရဲ့ ခြေထောက်များကို အသာအယာ နှိပ်နယ်ပေးတယ်။ အနှိပ်ခံရင်း အမေက အဖေအကြောင်းကို သတိတရ ပြန်ပြောင်းပြောပြလေ့ရှိတယ်။

အဖေ့အကြောင်း ပြောပြတဲ့အခါ . . .

အမေ့ရဲ့မျက်နှာနဲ့အသံဟာ အားရရွှင်လန်း တက်ကြွနေတာကို မြင်ရ၊
ကြားရတယ်။ အဖေ့အကြောင်းကို ပြောလို့ဝသွားရင် ကျေးဇူးတော်ရှင်
လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး အကြောင်းကို ပြောပြပြန်ရော။

အဲဒီ ကြေးနီတောင်ပေါ်များ တရားကျင့်တဲ့ဘဝ။

စေတီပုထိုးများ တည်ထားတဲ့ဘဝ။

ကြေးနီတောင်ရဲ့ သာယာလှပတဲ့ တောရိပ်တောင်ရိပ်
အေးချမ်းသာယာပုံကနေ စံပယ်တောင် အကြောင်းပါ ပြောတော့တယ်။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားထားခဲ့တဲ့ နိဗ္ဗိန္ဒတေးထပ်ကို
အမေက ရွတ်ပြရော။

“အဝိဇ္ဇာ . ပိတ်ကာဆိုပါလို့ . . မိစ္ဆာမြို့ပြင်ပြင် . . .”

နောက်ဆုံးအချုပ်ကို အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ရွတ်တယ်။

တဏှာကျူးတဲ့ . အရူးတွေမှာ . . အမူးမပြေ . . လှိုက်မော ရှာကြလေး . .

.

တဏှာဖမ်းတဲ့ . အကန်းတွေမှာ . . အပန်းမပြေ . . .ဟိုက်မောရှာကြလေး

. . .

တဏှာတဲ့ . . လူလေးရဲ့။ တဏှာဆိုတာ ရာဂကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။
စွဲလမ်းမှုကို ပြောတာ။ တပ်မက်မှုကိုပြောတာ . . . သားရဲ့။ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဥစ္စာ၊
ငါ့နန်းတော်၊ ငါ့အိမ်၊ ငါ့ဟာ . . . ငါ . . . ငါ . . . ငါသား၊ ငါ့မယား၊ ငါ့သမီး၊ ငါ့ရွှေ၊
ငါ့ငွေနဲ့ စွဲလမ်းတပ်မက်နေတာ။ အဲဒါ တဏှာ။ အဲဒါ တဏှာရူးတွေ။ ရှာရင်းဖွေရင်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟိုက်မောလို့ မောမှန်းမသိကြဘူး။

အဲဒီ ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ တဏှာ တပ်မက်မှုကနေ ကိလေသာ၊ တဏှာ၊ ရာဂပါ

ရောစပ်သွားတော့ အဲဒီ ငမူး၊ ငကန်း . . . ငကန်း၊ ငမူးတွေ သေပြီးနောက်
ဘဝကူးမကောင်းကြတော့ဘဲ ဟိုက်မောရတဲ့ ဘဝကို ရောက်ရောလို့
ဆရာတော်ကြီးက ဟောခဲ့တယ်။

အင်း . . . အမေလည်း ငါ့သားကိုချစ်တဲ့ဇော၊ လင်သားကို သတိရဇော်နဲ့
ဘဝကူးမှ ကောင်းပါဦး မှာလား မသိဘူး။ အင်း . . . အင်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ . . .
ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဘုရား။

အဲဒီ လို ပြောဆိုရေရွတ်ရင်းနဲ့ အမေ အိပ်မောကျသွားလေရဲ့။
အိပ်မောကျသွားတော့မှ အညာစောင်ပါးပါးလေး အမေ့ရင်ဘတ်ပေါ်
အသာအယာလွမ်းခြုံပေးပြီး . . .

အမေ့ကို ဦးသုံးကြိမ်ချ ရှိခိုးလိုက်တယ်။

ပြီး . . . ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့ပြီး
တစ်ခါ . . .

ဘဝတစ်ပါးကို ပြောင်းရွှေ့သွားပြီဖြစ်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်အဖေ့ကို
ရည်မှန်းဦးချ ကန်တော့လို့ အမျှ ဝေလိုက်တယ်။

ပြီး . . .

အမေ့ရဲ့ နံဘေးမှ ကပ်လို့ ကလေးငယ်လေးလိုပဲ အမေအသားကို ထိပြီး
အိပ်လိုက်တယ်။

အမေ့ရဲ့ မေတ္တာကိုယ်ငွေ့က စောင်မခြုံတဲ့သူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို
တရွေ့ရွေ့ စီးမျောနေတယ်။ သူ့အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီ။

အိပ်မက်ထဲမှာ အဖေ့ကို တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာလိုက်တာ။

ဒါနဲ့ အဖေ့ကို မေးရရော။

“အဖေ . . . အဖေ . . . ဘယ်သွားနေတာလဲ ဟင် . . . ဟင်”

“အဖေ အဝေးကိုမသွားပါဘူးကွာ မင်းတို့အနားမှာ အဖေရှိနေပါတယ် . .
. လူလေးရဲ့”

“အမေက နေ့တိုင်း အဖေ့ကို မျှော်နေတာ အဖေ”

“အဖေသိပါတယ် . . . သားရယ်။ အဖေကလည်း မင်းအမေကို
သတိရနေလို့ အဝေးကို မသွားနိုင်သေးဘူး။ လူလေး . . .”

“ဗျာ . . . အဖေ”

“မင်းအမေကို ဂရုစိုက်နော်”

“မင်းအမေက မင်းကို သိပ်ချစ်တာ။ အဖေချစ်တာထက်ကို ပိုသေးတယ်”

“ဪ . . .”

“အဖေပြောတာ နားလည်လား သား”

“နားလည်ပါတယ် . . . အဖေ။ အမေ့ကို ကျွန်တော်တစ်သက်လုံး
စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ။ စိတ်ချပါ . . . အဖေ”

“အဖေ . . . သွားမယ်”

“အဖေ . . . ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ။ ကျွန်တော်နားမှာ ရှိမယ်ဆို . . . ဟင် . . .
အဖေ . . . ဟင် . . . ဟင်လို့”

“ဟူး . . . သွားမယ် . . . လူလေးရယ်”

အဖေက သက်ပြင်းမောကို ချရင်း မောင်ချိန်ရဲ့မျက်နှာကို
ဝမ်းနည်းနေသည့် မျက်လုံးအကြည့်နဲ့ ကြည့်ရင်းချာခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့တယ်။

“အဖေ . . . အဖေ . . .”

“အဖေ . . . အဖေ . . .”

“သား ... လူလေးကြီး ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မောင်ချိန် ...

ဘာတွေအော်နေတာတုံးဟဲ့ ... လူလေးရဲ့”

အမေ့ရဲ့ လှုပ်နှိုးသံကြောင့် သူ အိပ်နေရင်က နိုးသွားတယ်။ အဖေ့ကို မတွေ့ရဘူး။ ညက မဟူရာရောင် သိပ်သည်းထူထပ်လို့။

သည်တော့မှ သူ အိပ်မက်မက်ပြီး အဖေ့ကို အော်ခေါ်နေမှန်း သဘောပေါက်သွားပြီးနောက် ...

ဘာရယ်တော့ မပြောချင်ပါဘူး။

သူ့အမေ့ရဲ့ ကိုယ်လုံးပိန်ပိန်ကို မှောင်ထဲမှာ တိုးဖက်ထားလိုက်တယ်။ အဖေကလည်း သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို ပိန်သွယ်သွယ်လက်နှင့် တိုးဖက်ထားလိုက်တယ်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ...

အဖေ လာဖက်သိပ်သလို ခံစားလိုက်ရပြီးနောက် နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။

*

(၄)

မကြာခဏခိုးပြီး သူကြီအိမ်မှာ ထိတ်တုံးခတ်ခံရတာ များလွန်းလို့ ကြာတော့ သူကြီးနဲ့သူပဲ အမျိုးရင်းချလို ရင်းနှီးလာတော့တယ်။ ကြည့်လေ ...

“ဟေ့ကောင် ... ချိန်”

“ဗျာ ... ဘသူကြီး”

“ထမင်းရော စားခဲ့ရဲ့လား”

“မစားရသေးပါဘူးဗျာ”

ဒီမှာ သူကြီးအိမ်မှာ ဗာဟီရလုပ်နေတဲ့ မမျှစ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

“မိမျှစ်”

“ရှင် . . .အဘ”

“ထမင်းဟင်း ကျန်သေးလား”

“ကျန်ပါတယ်ရှင်”

“ဟိုကောင် . . . ချိန်ကို ထမင်းဟင် တစ်ပန်းကန် ထည့်ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

မကြာပါဘူး အိမ်ဖော်မမျှစ်ရယ် ဒန်ဇလုံတစ်လုံးနဲ့ ထမင်းဟင်းတွေပုံပြီး ခြေနှစ်ချောင်း ထိတ်တုံးခတ်ထားတဲ့ မောင်ချိန်ရှိရာသို့ ရောက်လာတယ်။

“ကိုချိန် . . . ”

“ဟေ . . . ”

“ရော့ . . . ထမင်းနဲ့ ဟင်း . . . တော် စားလိုက်”

မောင်ချိန်က ဇရစ်ဝိုင်းဖားဖား ပါးကွက်ကြားနဲ့ ရိုးရိုးကြီးလှနေတဲ့ အိမ်ဖော်မမျှစ်ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်။

ချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့ ငါးအမြီးတုံးတစ်တုံးပါတဲ့ ထမင်းပန်းကန်ကို ကြည့်လိုက်လုပ်ရင်း တံတွေးကို ဂလုနဲ့ မြည်အောင် မျိုချလိုက်တယ်။

“မမျှစ် . . . ”

“ဘာတုံး”

“ကျုပ် မစားတော့ဘူး”

“သူကြီးက တော်စားဖို့ စေတနာနဲ့ ပေးတာတော်”

“ဟို . . . ဟို . . . ကျုပ် . . . ကျုပ်ပြောတာက . . . ဒီ . . . ထမင်းနဲ့ဟင်းကို ကျုပ်ကိုယ်စား . . . မမျှစ်ရယ် . . . နော် . . . နော်”

“မိ . . . မျှစ် . . .”

ဒီအချိန်ကြီးမှာ မလှမ်းမကမ်းက ရပ်ကြည့်နားထောင်နေတဲ့ သူကြီးက မြင်သွားသိသွားပြီး အိမ်ဖော်မမျှစ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

“ရှင် . . . ဘသူကြီး”

“အဲဒီ ပန်းကန်ကို သူပေးလိုက်။ သူ့အမေအတွက် နောက်တစ်ပန်ကန်ထည့်ပြီး အမြန်သွားပေး လိုက်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ရှင်”

မိမျှစ်က ထမင်းပန်းကန်ကို ငချိန်လှမ်းယူလို့ရမည့် အနီးမှာ ချပေးခဲ့ပြီး ဝမ်းသာသည့်မျက်နှာနှင့် လှစ်ခနဲ ပြေးသွားတာကို မောင်ချိန်မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒီမှာ သူကြီးဦးငှက်ကြီးတောင်က . . .

“မောင်ချိန်”

“ဗျာ . . .”

“မမိုက်ပါနဲ့ကွာ။ အကယ်လို့များ မင်း အချုပ်ထဲ၊ ထောင်ထဲ ရောက်သွားရင် မင်းအမေ ပိုပြီးဒုက္ခ ရောက်သွားမယ်။ နားလည်လား”

“ဟုတ် . . .”

“မောင်ချိန် . . .”

“ဗျာ . . .”

“မင်းသော့လည်း ဖွင့်နိုင်တယ်။ ကြိုးလည်း ဖြေနိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား။ ငါ့ကိုမှန်မှန် ပြောစမ်း . . . မောင်ချိန်”

မောင်ချိန် မပြောဘူး။ ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး နေလိုက်တယ်။

“ငါ့ကို လူအတော်များများ ပြောကြတယ်။ မင်း ငြင်းချင်သလား ဘုန်းကြီးကျောင်းကလည်း ပြောတယ်။ မင်းနှောင်ကြိုးနဲ့ချည်ထားရင် နှောင်ကြိုးကို ဖြေနိုင်သတဲ့ . . . ဟုတ်လား”

“ဘာလို့ သိချင်ရတာ ပါလဲ . . . သူကြီး”

“မင်းနှောင်ရေးကို စိုးရိမ်လို့ မေးရတာ ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ဒီဒေသ ဝန်းကျင်မှာ သံသေတ္တာ၊ မီးခံသေတ္တာ၊ ဗီရို အစရှိသည် ဖောက်ထွင့်ခံရရင် မင်းပါလို့ စွပ်စွဲကြမယ်။ အဲဒါ သိရဲ့လား”

“ကျွန်တော် ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“မှန်သောစကားပါ . . . သူကြီး။ ကျွန်တော် အရက်တစ်လုံးဖိုးအပြင် ပိုမခိုးဘူး။ ခိုးပြီး၊ ဗုန်းပြီး ခေါင်းပုံဖြတ်ပြီး၊ လာဘ်စားပြီး ကျွန်တော် မကြီးပွားချင်ဘူး”

“မင်းကို ငါ တစ်ခုပြောမယ်”

“ပြောပါ”

“ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး။ မင်းသော့တွေဖွင့်နိုင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“လက်တွေ့ ငါကြည့်ချင်တယ် . . . ငချိန်”

“မကြည့်ပါနဲ့ . . . သူကြီး”

“မင်းဟာ စီးပွားဖြစ်ခိုးနေတဲ့ သူခိုးမဟုတ်မှန်း ငါနားလည်တယ်။ သို့သော် မင်းကို လွှဲပုံချပြီး ကြားကနေ ဖောက်ထွင်းတဲ့ သူခိုးပေါ်လာခဲ့ရင် မင်းခံရလိမ့်မယ်။ မင်းအကြောင်း ငါသိပြီးရင် အရေးပေါ်ရင် မင်းဘက်က ငါကာကွယ်လို့ရ ကာကွယ်ပေးချင်လို့ပါ။ ဘယ်နှယ့်တုံး”

“ကိုင်း . . . ဒါဆို လုပ်ဗျာ။ သူကြီးက ကတိတည်ပါစေနော်”

“စိတ်ချ . . . ”

“သူကြီးငှက်ကြီးတောင်က သူ့အိမ်က အဝတ်သံသေတ္တာမှာခက်တဲ့ အာမခံသော့ကြီးတစ်လုံး ယူလာပြီး မောင်ချိန်ရှေ့မှာပဲ သော့ကို ခတ်တယ်။ ပြီးသော့တံကို သူကြီးက ယူထားလိုက်တယ်”

“ရော . . . သော့ခလောက်”

မောင်ချိန်က သော့ခတ်ပိတ်ထားတဲ့ သော့ကို ဘယ်လက်ဖဝါးထဲမှာထည့်ပြီး ညှာလက်နဲ့ အုပ်ထားလို့ မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်တယ်။

သူကြီးကလည်း သူ့လက်ဖဝါးပေါ်မှာပဲ အာရုံကို စိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ ဖွင့်တဲ့သော့ နှစ်ချောင်းက သူကြီးရဲ့လက်ထဲမှာ ဥစ္စာ သူဘယ်လိုဖွင့်မှာလဲ။

သူ့အသိတွေက သင်းကိုချဲ့ကား ဇန်းတင် အမွန်းတင်ပြောကြတာ နေမှာပါ။ တရုတ်နီလုပ် အာမခံသော့ကို သော့တံနဲ့မဖွင့်ဘဲ ဒီအတိုင်း ဥုံဖွနဲ့ ဖွင့်ရအောင် သင်းက ဘိုးဘိုးအောင်မို့လို့လား တန်ခိုးရှင် မို့လို့လား . . . ဟင် . . .

“ချုပ် . . . ”

အဲမှာပဲ မောင်ချိန်ရဲ့ လက်ဝါးနှစ်ခုကြားကနေ ‘ချုပ်’ ဆိုတဲ့ အသံကို သူကြီး ဦးငှက်ကြီးတောင် ကြားလိုက်ရလေရဲ့ခင်ဗျာ။

သူကြီးမျက်လုံးကျယ်သွားတယ်။

အသံအဆုံးမှာ မောင်ချိန်က လက်ဝါးကို ဖြန့်ပြလိုက်ရာ
တရုတ်နီလုပ်သော့ရယ် . . . လက်ဝါးနီးပါးလောက်ကြီးဗျာ . . . သော့ပွင့်ပြီး
မောင်းအပေါ်ကို တက်လန်လို့ဗျာ။

“မောင်ချိန် . . . ”

“ဗျာ . . . ”

“မင်း . . . မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး . . . ဖွင့် . . . ဖွင့်လိုက်တာလဲဟင်”

“အဲဒီ လိုပဲ ဖွင့်တာပဲလေ”

“ဟကောင်ရ . . . အဲဒီ လိုဆိုတာက ဘယ်လိုပညာနဲ့ ဖွင့်တာတုံးလို့
မေးတာ။ မင်းကို ဒီပညာ ဘယ်သူသင်ပေးတာတုံး”

“ဘယ်သူမှ သင်မပေးဘူး”

“ဟေ . . . ဘယ်သူမှ သင်မပေးပဲနဲ့ မင်း ဘယ်လို တတ်နေတာတုံး . . .
ငချိန်ရ . . . ဟင်”

“သူ့အလိုလို တတ်နေတာပဲ . . . သူကြီးရ”

“မဖြစ်နိုင်တာ . . . ငချိန်ရာ။ မင်းကို မြောက်ကျောင်းက
သိုင်းပွဲကျောင်းဘုန်းကြီး သင်ပေးတာ မဟုတ်လား”

“ဟင်အင်း . . . မသင်ပေးပါဘူးဗျာ”

“ဒါဆို အောက်လမ်းဆရာကြီး ပဲတစ်ထောင်ကျော်ဦး သင်ပေးတာ
မဟုတ်လား။ မင်းငါ့ကို မညာနဲ့နော်”

“အောက်လမ်းဆရာကြီး ပဲတစ်ထောင်ကျော်ဦးကရော ဒီလိုပဲ
သော့တွေဖွင့်တတ်လို့လားဗျ”

“အဲ . . . အဲ . . . ဟို . . . ဟို . . . ”

“သူကြီး . . . သိလား၊ မြင်ဖူးလား”

“အဲ . . . အဲ . . . ဟို . . . ဟို . . . အဟဲ ဟဲ . . . ဟဲ . . . မမြင်ဖူးပါဘူးကွာ၊ ဒါနဲ့ မောင်ချိန် . . . ”

“ပြောပါ . . . ”

“မင်းမှာ သော့ဖွင့် မန္တန်တို့၊ ကြိုးဖြေမန္တန်တို့များ ရထားလို့လားဟင် ”

“အဲဒီ လိုမန္တန် ရှိလို့လားဗျ”

“ရှိတာပေါ့။ တို့မြန်မာလူစွမ်းကောင်းတွေ၊ ပညာရှင်တွေ ရှိတာပေါ့။ အင်းဝသတို့မင်းများ လက်ထက်က နာမည်ကျော်သူခိုးကြီး ငတတ်ပြားဆို ကြောင်ဆေးရထားတော့ ဖမ်းလို့ကို မမိဘူးဟ။ မင်းများ အဲဒီ လို မန္တန်၊ ဆေးတို့ ရသလားလို့ပါ”

“သူကြီးက လိုချင်လို့လား”

“အဲ . . . အဲ . . . အဟဲ . . . တတ်ထားရင် . . . ကောင်း . . . ကောင်းတာပေါ့။ ငါ့ . . . ငါ့ . . . လူရာ။ အရေးရှိ . . . သုံး . . . သုံးရတာ ပေါ့”

“ခိုးစားမလို့လားဗျ”

“ဟာ . . . မင်းကွာ၊ သူကြီးက ခိုးစားရမှာလားကွ . . . ဖွီး”

“သူကြီးထက်ကြီးတဲ့ မြို့ပိုင်၊ နယ်ပိုင်တို့၊ အင်စပက်တော်တို့၊ ရာဇဝတ်အုပ်တို့၊ တရားသူကြီးမင်း တို့လည်း သော့ဖွင့်မန္တန် ရသလိုပဲ၊ ခိုးစား၊ လုပ်စား ကြီးပွားနေတာ ကြာပြီဗျ . . . သူကြီးရ”

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . ရှူး . . . ရှူး . . . ကျားသားမိုးကြိုး ငါ့လူရာ။ ကြမ်းကြားလေကြား ကြားသွားမှဖြင့် ငါပါ ကိုယ်ကျိုးနည်းမယ် . . . ငါ့လူရာ။ ကိုင်း .

.. ကိုင်း ငါ့လည်း သင်မပေးပါနဲ့။ မင်းဘယ်လို ဒီလိုသော့ဖွင့်ကြိုးဖြေအတတ်
တတ်နေသလဲဆိုတာသာ ငါ့ကို တိုးတိုးနှစ်ကိုယ်ကြား ပြောပြပါကွာ။ ဒါလည်း
မင်းရှေ့ရေးအတွက် စိုးရိမ်လို့ ပြောနေ မေးနေရတာ ကွ”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး . . . သူကြီး။ ဘယ်ဆရာထဲမှလည်း
မသင်ခဲ့ပါဘူးဗျာ။ မန္တန်လည်း ဘုရားရှိခိုးနဲ့ ပရိတ်ကြီးပဲ ရတာ ပါ။ ပြောရရင်
သူ့အလိုလို အရွယ်ရောက်ရော တတ်နေတော့ ကျွန်တော်လည်း အံ့သြနေတာပဲဗျာ”

“မင်းအမေရော သိလား”

“သိတယ်”

“ဘာပြောတုံး”

“အန္တာရာယ်များတယ် . . .လူလေး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြန့်တဲ့”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်။ မင်းအတွက် အန္တာရာယ်များတယ်”

*

(၅)

တစ်နေ့လည်းကျရော ပြဿနာတက်ပါရောဗျာ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုခင်ဗျ။
သူခိုးက ဒေါ်သုတ်ကိုင်းနဲ့ ကိုကြိုးပိတ်တို့ အိမ်ကို ဖောက်ဝင်ပြီး သံသေတ္တာကိုဖွင့်လို့
ရွှေနဲ့ငွေတွေ ခိုးသွားပါလေရော။

ငါးမူးသားလက်ကောက်က ငါးကွင်း။

ကျောက်ကြိုးဆွဲကြိုး တစ်ကျပ်သား နှစ်ကုံး။

တစ်ပတ်သား ရွှေလက်စွပ်က ငါးကွင်း။

တစ်ကျပ်သား ရွှေခြေချင်းက နှစ်ကွင်း။

ကျောက်နီနားကပ်က တစ်စုံ။

ငွေသားချည်း နှစ်သောင်း။ ရာတန်အသစ်တွေတဲ့။

သူခိုးကသော့ကိုဖွင့်ပြီး ပစ္စည်းအားလုံး ယူသွားတဲ့အပြင် အာမခံသော့ခလောက်ကို သောက်ရေအိုးထဲ ထည့်ပစ်ခဲ့တာ။

အဲဒါ သောက်ရေအိုး ရေလှယ်မှ သိမြင်ရတာ ။

ဒေါ်သုတ်ကောင်းဆိုတာ အခြားမဟုတ်ဘူး။ ဒီရပ်ရွာရဲ့သူကြီး(လူကြီး) ဦးငှက်ကြီးတောင်ရဲ့ နှမအရင်းပဲ။

ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါ်ပွတော့တာပေါ့။

ဦးစွာ လက်စလက်နရှိတဲ့ မောင်ချိန်ရယ်၊ ဘိန်းစားချစ်တင်ရယ်ကို အရင်ဆွဲပြီး ထိတ်တုံးခတ် ထားလိုက်တယ်။

မြို့ရဲ့စခန်းသွားတိုင်တော့ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုခင်မောင်လေးနဲ့ လူဆိုးထိန်း သိန်းဝင်းကြီးတို့ ပုလိပ်သားများ ရောက်လာစစ်ဆေး မေးမြန်းသဲလွန်စပါ ရှာကြာတာပေါ့။

ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပြီး သူခိုးက ဝင်တာ။

သူခိုးက ပြတင်းပေါက်သံတိုင်နှစ်ခုရဲ့ အရင်းသား အပေါက်ကနေ သစ်သားကို ဆောက်သွားနဲ့ ထွင်းပြီး သံတိုင်နှစ်ချောင်းကို ဖြုတ်လို့ဝင်တာ။

ပြတင်းပေါက်အောက်ခြေ မြေပြင်မှာ ဖိနပ်ရာတွေကို မြင်ရတယ်။ သို့သော် အိမ်သူအိမ်သား၊ အိမ်နီးနားချင်းများရဲ့ ခြေရာ၊ ဖိနပ်များပါ ရောထွေးနေတော့ သူခိုးဖိနပ်စီးလာသလား၊ ခြေဖဝါးဗလာ နဲ့လားကို မခန့်မှန်းနိုင်တော့ဘူး။

နောက်ဆုံး သူကြီး(လူကြီး)အိမ်မှာ ဖမ်းချုပ်ထိတ်တုံးခတ်ထားတဲ့ သူခိုးမောင်ချိန်နဲ့ ဘိန်းစားချစ်တင်ပဲ မေးရ စစ်ရရော . . .

“ချစ်တင် . . .”

“ခင်ဗျာ . . . ဗိုလ်ကြီး”

[သူတို့က ရာဇဝတ်တို့၊ တိုက်ပိုင်တို့ကို ဗိုလ်ကြီးလို့ပဲ ခေါ်ကြလေ့ရှိတယ်။ မြို့ပိုင်တို့၊ နယ်ပိုင်တို့၊ ဝန်ထောက်တို့လာရင် ဘုရား ထူးလေ့ရှိတယ်။ မှန်ပါသခင်လို့ ပြောလေ့ရှိတယ်။ လွတ်လပ်ရေးခေတ်ဦးဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်ခေတ် အခေါ်အပြော အမေးအထူးက နှုတ်ကျိုးပြီး ပြင်လို့မရသေးဘူးကိုး]

“မင်း ခိုးလား”

“မခိုးပါဘူး . . . ဗိုလ်ကြီး”

“မင်းမခိုးရင် ဘယ်သူခိုးသတုံး”

“မသိပါဘူး . . . ဗိုလ်ကြီး”

“မင်း ညတုန်းက ဘယ်မှာခိုးသတုံး”

“ဘိန်း . . . အဲ . . . အဲ . . . အရက်သောက်ပြီး အိမ်မှာပဲ အိပ် . . .”

“ဘိန်းစား . . . အရက်မသောက်ဘူး ချစ်တင်။ ငါ့ကိုမှန်မှန်ပြော”

“ဟုတ် . . . မှန် . . . မှန် . . . ပါ . . . ဘိန်းမူးပြီး အိမ်မှာ အိပ်ပါတယ် . . .

ဗိုလ်ကြီး”

“မင်းကို ဘိန်းစားဘိန်းရှူတာနဲ့ ဖမ်းလို့ရတာ သိလား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . သိ . . . သိပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဒါဆို ဘယ်သူ ဖောက်ထွင်း ခိုးသွားသတုံး”

“အဲဒါတော့ ... မ ... မ ... သိပါ ဘုရား”

“အေးလေ ... စခန်းရောက်ရင် မင်းဖော်ရမှာပါ။ ဟိုကောင် ငချိန်”

“ဟုတ် ... ကဲ့”

“မင်းက ရွာထဲရပ်ထဲမှာ လှည့်ခိုးနေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“မှန်ပါ ခင်ဗျာ”

“အခုကိစ္စလည်း မင်းလက်ချက် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဗိုလ်ကြီး”

“မင်းက လက်ထောက်ချပြီး ဝေဖုယူတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဗိုလ်ကြီး”

“ငါတို့ စုံစမ်းစစ်ဆေးလို့ပေါ်ရင် မင်း မလွယ်ဘူးနော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“သူကြီး ... ”

“ခင်ဗျာ ... ရာဇဝတ်အုပ်မင်း”

“ဒီကောင် ... ငချိန်၊ ရပ်ထဲ ရွာထဲမှာ ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုး ခိုးဖူးသလဲ”

“ထဘီ၊ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဒန်အိုး၊ ရေထည့်တဲ့ စဉ့်အိုး၊ စောင်၊ ခြင်ထောင်
စသည်တို့ကို ခိုးဖူးပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အဲဒါ ဘာလို့ ရဲ့စခန်းကို မပို့တာတုံး”

“ကာယကံရှင်များက အမှုမလုပ်ချင်ဘူး ဆိုလို့ပါခင်ဗျာ”

“အဲဒီ လို အမှုမဖွင့်တော့ ဒီကောင် ပိုမဆိုးဘူးလား သူကြီး”

“ပိုမဆိုးပါဘူး ... ရာဇဝတ်မင်း။ ပုံမှန်ပဲ ဆိုး၊ ခိုးတယ်”

“ဘယ်လို . . .ဘယ်လို ပုံမှန်ပဲ ခိုးတယ်။ ကျုပ်တို့ ရဲပုလိပ်များတောင် နားမရှင်းတော့ဘူး။ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပါဦး . . . သူကြီး”

“ဒီကောင် သူခိုးငချိန်က တစ်နေ့ အရက်တစ်လုံးဖိုးပဲ ခိုးပါတယ်ခင်ဗျ။ ခိုးလို့ရတာ ကို အရက်နဲ့ လဲသောက်လေ့ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်လား . . .”

“ဟေ့ကောင် . . . ငချိန်”

“ဒါဆို မင်း နေ့တိုင်း ခိုးနေတာပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

“နေ့တိုင်း မခိုးပါဘူး . . . ဗိုလ်ကြီး။ တောက်တိုမည်ရ အလုပ်လေးတွေ လိုက်လုပ်ပေးလို့ နေ့တွက်ရရင် နေ့တွက်နဲ့ အရက်သောက်ပါတယ်။ တောက်တိုမည်ရ နေ့စားအလုပ် မရတော့မှ ကြုံရာမြင်ရာ အသေးအဖွဲပစ္စည်းလေးများ ခိုးပြီး အရက်သောက်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“အခုကိစ္စရော မင်းတို့အဖွဲ့လက်ချက်မဟုတ်လား”

“ဘုရားပေးပေး . . . ကျမ်းပေးပေးပါဘုရား။ အဲဒီ လို အလုပ်ကြီးမျိုး ကျွန်တော်မျိုးလုပ်ဖို့ နေနေသာသာ စိတ်တောင် မကူးဝံ့ပါဘူး . . . ဘုရား”

ဒီမှာ ရာဇဝတ်မင်းအုပ်မင်း အနီးတိုးပြီး သူကြီးဦးငှက်ကြီးတောင် ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်ရော။

ရာဇဝတ်အုပ်မင်း အံ့ဩမျက်လုံးပြူးသွားပြီး . . .

“ဆားပုလင်း . . .”

“အမိန့်ရှိပါ . . . ရာဇဝတ်အုပ်မင်း”

“ဒီသူခိုး နှစ်ယောက်စလုံးကို ရဲစခန်းခေါ်သွားစမ်း။ ဦးဆုံး သူတို့အိမ်တွေကို ရှာရအောင်။ ဆက်လုပ် . . .”

သည့်နောက် သူကြီးနဲ့ ရွာလူကြီး၊ ရပ်လူကြီးအချို့ကိုခေါ်ပြီး မောင်ချိန်နဲ့ ဘိန်းစားချစ်တင်တို့ အိမ်ကို ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာကြတယ်။ နှစ်အိမ်စလုံး မွစာကြဲအောင် လှန်လှောမွှေနှောက်ရှာကြတယ်။

ရှာသမှ အိမ်သာကျင်းထဲမှာ တုတ်နဲ့ ချိတ်နဲ့ ထိုးမွှေရှာကြတာ မောင်ချိန်ရဲ့အမေ ဒုက္ခိတကြီးကို လည်း စစ်ဆေးမေးမြန်းလိုက်တာ စံနေတာပဲ။ အမေကြီးခမျာ လန့်ဖျပ်လို့။

သူတို့ပြန်သွားကြပြီးရော အမေအိုကြီး ဝမ်းနည်းလုံးဆိုပြီး အိပ်ယာထ လဲပါရော။ အဲဒါအိမ်နီးချင်းများက ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြလို့ မသေတာ မနည်းချော့မော့ပြောရတယ်။

တိုတိုပြောကြပါစို့ဗျာ . . .

ပုလိပ်ရဲ့ စစ်ကြောရေးစခန်းမှာ ငြင်ငြင်သာသာ ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျလေး စစ်ဆေးမေးမြန်းလိုက် ကြတာ။

ဘိန်းစားချစ်တင်က မျက်လုံးတစ်လုံး ပိတ်သွားပြီး ညာဘက်ထဲက သွေးကျလာခဲ့တယ်။ မတ်တတ်လည်း ကောင်းကောင်း မရပ်နိုင်ဘူး။

သူခိုး ငချိန်ကတော့ သော့ပါ ဖွင့်နိုင်တယ်။ နှောင်ကြိုးပါ ဖြေနိုင်တယ်လို့ သူကြီးက ပြောလိုက်တော့ အကျအန ပြုစုဧည့်ခံခြင်းကို ခံစားရတယ်။

သွားနှစ်ချောင်းကျိုးတယ်။ နှုတ်ခမ်းကွဲပြီး နှာခေါင်းရိုး ကျိုးတယ်။ မျက်နှာမှာ စပျစ်သီး၊ သပြေသီး၊ ကွမ်းသီးတွေ သုံးမျိုးစပ် သီးပြီး အမ်းရွဲနေပုံနယ် ပိန်လိန်ဖုထစ်သီးတဲ့ ပိန္နသီးလိုလို၊ တောရှောက်ခါးသီးပုံစံလိုလို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

ပါးစပ်က အန်တဲ့ကျတဲ့ သွေးက စွပ်ကျယ်အကျိုး၊ ပုဆိုး လုံးဝ အရောင်ပြောင်းသွားတယ်။

[အဲဒါ လွတ်လပ်ရေး ခေတ်ဦးတုန်းက ပုလိပ်အမှုစစ်တဲ့

အကြင်နာတရား ပြရပ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ရေးပြတာ မယုံသေးပါလျှင် စာရေးဆရာ
မောင်နေဝင်းရေးသားတဲ့ မိုးမခသို့ သူတို့အပြန် ဝတ္ထုမှာ ပြန်ရှာဖတ်ကြည့်ပါ။
ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်းတာကို ပို၍ ဝီပြင်စွာ မြင်ရပါလိမ့်မည် ခင်ဗျား]

ဘယ်လိုစစ်မေးမေး မောင်ချိန်ကလည်း မခိုးဘူးပဲ ပြောတယ်။
သူကြီးပြောတာ ဟုတ်မဟုတ်၊ မောင်ချိန်ကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီး သော့ဖွင့်ခိုင်းတယ်။
သေတ္တာသော့ ဖွင့်ခိုင်းတယ်။ မောင်ချိန်က ဖွင့်မပြဘူး။

“ဖွင့်လေကွာ”

“ကျွန်တော် မရဘူး”

“ဖောင်း . . . ”

“ညာဦးကွာ . . . ကိုင်း . . . ”

“ဖောင်း . . . ”

“အား . . . ”

ဘယ်လို ရိုက်ရိုက် မောင်ချိန်က ဖွင့်မပြဘူး။ ဖွင့်ပြရင်
ပိုဆိုးသွားမယ်လေ။ နောက်တစ်ခု သူ့ကို ခုလိုရက်စက်ပြင်းထန်စွာ
သွေထွက်သံယိုလုပ်ရင် သော့ဖွင့်လို့ မရဘူး။

သူတို့ကလည်း အဲဒီ လောက် နှိပ်စက်ညှင်းပန်းစစ်ဆေးတာကို
နာလားလို့ မေးတယ်။

မှန်တာပြောရရင် မောင်ချိန် လုံးဝမနာဘူး။

သွေးလွန်ပေါက်ပြကွဲလို့သာ သေရင်သေမယ်။ မနာဘူး။

ပြီးနေထုံနေသလိုပဲ။ အား . . . အင်း . . . အင်း ဆိုတာကို အသံကျယ်ကျယ်မအော်ဘူး။
ပုလိပ်တွေကလည်း အဲဒါကို အံ့ဩနေတယ်။

နောက်ဆုံး . . . နာလားမေးရင် နာတယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

အဲဒီ လိုမှ မဖြေရင် အသားကို ငါးနှုတ်ကောသလို အရိုးကို
အမှုန့်ကြိတ်သလို လုပ်ချင်လုပ်ကြမှာလေ။

ဘယ်လိုမှ စစ်မေးလို့မရတော့ ချောမေးကြတယ်။

“မောင်ချိန်”

“ဗျာ . . . ”

“ငါတို့လည်း မင်းကို အဲဒီ လို မစစ်မေးချင်ပါဘူးကွာ။ အမှုမပေါ်ရင်၊
မဖော်နိုင်ရင် ငါတို့အားလုံး အလုပ်ပြုတ်၊ ရထူးချ၊ ငတ်ပေါက်တိုးမှာစိုးလို့။
လုပ်ရမေးရတာ ပါကွာ နော်”

“ဪ . . . ”

သူတို့ ရာထူးကျ၊ နေရာပြောင်း၊ အလုပ်ပြုတ်မှာစိုးလို့ ကိုယ့်ကို
ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်လုနီးပါး စစ်မေးရတာ တဲ့လား။

တရားကျဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။

ကိုယ့်ရာထူး တည်မြဲရေး၊ အဆင့်တိုးမြှင့်ရေး၊

နာမည်ကောင်းလက်မှတ်ရရေး၊ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုခံ ရရေးအတွက် မိမိတို့
အသွေးအသား အရိုးနဲ့ မျက်ရည်များကို အံ့ကြိတ်၊ အော်ဟစ်၊ ဒူးညွတ်၊
အသက်ပျောက် ဘဝပျက် စတေးပေးရမယ်တဲ့လား

ကောင်းလိုက်တဲ့ သဘောတရား၊ ဒဿနနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား

“ငချိန် . . . မင်း မခိုးတာ အမှန်ပဲနော်”

“အင်း . . . ”

“ငါတို့လည်း ထင်ပါတယ်ကွာ။ မင်းလို ငါးပြားဆယ်ပြား သူခိုးက

ဒီလိုအချိန်ကြီးမျိုး မခိုးနိုင်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။ လက်ထောက်ချတာရော
မဟုတ်ဘူးလားဟင်”

“ဟင်အင်း . . .”

“ဒါဆို မင်း ငါတို့နဲ့ ပူးပေါင်းမှာလား”

“ဘာ . . . ဘာကို ပြောတာလဲ ဗျာ”

“အဲဒီ ဖောက်ထွင်းမှုမှာ ဘယ်သူတွေ ပါဝင်ခဲ့လဲဆိုတာကို
မင်းနည်းမင်းဟန်နဲ့ စုံစမ်းလို့ရရင် ငါတို့ရဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကို ပြောပြ”

“ဒါဆို သူတို့က တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ကို လာသတ်ကြမှာ မဖြစ်ပါဘူး”

“မင်း လာပြောတယ်ဆိုတာကို ငါတို့ လျှို့ဝှက်ထားမှာပါ ငချိန်ရ”

“မ . . . မ . . . ဖြစ် . . . ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ် . . . အဲ . . . အဲ . . .

ကျွန်တော်လည်း မ . . . မ . . . သိဘူး”

“မင်း အဲဒီ လိုမှ မကူညီရင် ပထမဦးဆုံး မသင်္ကာစာရင်းမှာ မင်းက
နံပါတ်တစ်ပဲ . . . ငချိန်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းက အရပ်ထဲ၊ ရွာထဲမှာ
ကျော်ဇောနေတဲ့ သူခိုးပဲ။ အဲဒီ တော့ သူခိုးကြီးတေါ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာကြီးတွေကို
မမိခင်မှာတော့ မင်းအချုပ်ထဲမှာ စံမြန်းပြီး အခုလို မြန်မြန်ရှက်ရှက် ပုလိပ်အဖွဲ့က
ကျွေးမွေးတာကို ညတိုင်း ဘုန်းပေးသုံးဆောင်လိုက်ဦးပေါ့ကွာ။ ဟေ့ . .
.မောင်သိန်းဝင်း”

“အမိန့်ရှိပါ ဆရာ”

“ဒီကောင်ကို ဗူးသီးခိုးတဲ့ လေးမောင်တို့အခန်းမှာ
အတူထည့်ထားလိုက်”

“ဟုတ် . . .”

အဲဒါနဲ့ ငချိန် အချုပ်ထဲကို ပြန်ဝင်ခဲ့ရတယ်။ သူ့အချုပ်ခန်းထဲကို ဖူးဖူးရောင်ရောင် သွေးသံစက်စက်နဲ့ ရောက်သွားတော့ သူ့အရင် ရောက်နေတဲ့ ကိုလေးမောင်၊ ကျော်ဦး၊ တံတေး-ဒလ ကြည်လှိုင်၊ အောင်ကျော်ဦး အစရှိသည့် ငတိုအုပ်စုက ကြင်နာသနားစွာ ဝိုင်းမေးကြတယ်။

သူတို့ကို ခပ်တိုတိုပဲ ဖြေလိုက်ပြီး သမံတလင်းပေါ်မှာအသာ ခွေမှိန်းရင်း စဉ်းစားလိုက်တယ်။

သူကြီး ဦးငှက်ကြီးတောင်ရဲ့ နှမအိမ်ကို သူ မဖောက်ဘူး။ မခိုးဘူး။ သူ့ဘဝမှာ ရွှေနဲ့တူရင် ကြေးလက်စွပ်တောင် မကိုင်ဖူးဘူး။

သူက အရက်ဖိုးလေးရရင် ကျေနပ်တဲ့ သူခိုး။

အဲဒီ အရက်ဖိုး လေးငါးကျပ်အတွက် ဝိုင်းထိုးကန်ကျောက်ရင်လည်း သူ ခံလိုက်တာပဲ။

ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး တံထွေးနဲ့ထွေးသွားလည်း ငြိမ်ခံနေလိုက်တာပဲ။ သူကြီးနှမအိမ်က ဒီလောက်များပြားတဲ့ ရွှေငွေကို သူခိုးပြီး ဘယ်နားသွားထားရမလဲ။

အခု မခိုးရဘဲ အချုပ်ထဲ ရောက်နေပြီး။

ထိုးကြိတ်ကန်ကြောက် စစ်ဆေးမေးမြန်းသမျှကို လည်စင်းခံနေရတယ်။ အဲဒါ ဝဋ်ကြွေးလား၊ သူပြုတဲ့ ကံကြမ္မာလား။

ပြီး . . . အမေ။

အမေ့ကို ဘယ်သူ ထမင်းကျွေးမှာလဲ၊ ရေချိုးပေးမှာလဲ၊ ချေးပါသေးပေါက် ဘယ်သူ ကူညီကြမှာ လဲ။ အမေနေလို့မှ ကောင်းပါ့မလား။ ခုဆို သူ့အဖြစ်ကိုသိပြီး မစားမသောက်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲများ လဲနေရော့လား။

“ဟူး . . .”

သူ သမံတလင်းပေါ်မှာ ဘယ်ညာ လူးလွန့်ရင် ရင်ဗလောင်ဆူနေတယ်။

သည့်နောက် အားယူကုန်းထပြီး ကျားခေါင်းဝကနေ တာဝန်ခံရဲကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

“ဆ . . . ရာ . . . ဆ . . . ရာ . . .”

“ဘာတုံးဟေ့ . . . ငချိန်”

“အမှုစစ်နဲ့ . . . တွေ့ . . . တွေ့ပါရစေဗျာ”

“ဘာကိစ္စနဲ့ မင်းက တွေ့ချင်တာ တုံး”

“ကျွန်တော် လက်ခံသဘောတူတယ်လို့ပဲ ပြောပေး . . . ပါ . . . ဗျာ”

မကြာပါဘူး။ ကျားခေါင်းတံခါးပွင့်ပြီး သူ့ကို ပုလိပ်သားများနဲ့အတူ အမှုစစ်ပုလိပ်ကြီးက ဖေးမတွဲ ခေါ်လာကြတယ်။

“မင်း လိမ္မာသွားပြီး . . . ငချိန်”

“”

“မင်းအိမ်ကို ငါတို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ဟုတ်လား . . .”

“နေ . . . နေပါစေဗျာ။ ကျွန် . . . တော့ဘာသာ သွားပါ့မယ်”

“ငချိန် . . .”

“ဗျာ . . .”

“မင်း ငါတို့ကို ကူညီတော့မှာဆိုတော့ မင်း လောလောဆယ် ဘာအလိုရှိတုံး . . . ပြော . . . အားမနာနဲ့”

“ဆ . . . ရာ . . .”

“ပြော . . . ဘာစားချင်လဲ”

“ဟို . . . ဟို . . . မနက် ကျွန်တော် ရွာကိုပြန်ရင် ထမင်းလေးတစ်ထုပ်

ဝယ်ပေးပါလားဗျာ”

“ဟ ... ငချိန်ရ၊ အခု မင်းက ငါတို့လူ ဖြစ်သွားပြီလေကွာ၊
ဆိုင်မှာစားမှာလား၊ ဒီမှာ ပါဆယ် ယူပြီး စားမလား ဟေ။ စီးကရက် အရက်
လိုချင်သေးလား”

“မလိုပါဘူးဗျာ။ လိုတာက ကျွန်တော့်အမေစားဖို့ ဘာဟင်းနဲ့ ရရ
ထမင်းလေးတစ်ထုပ်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီဗျာ”

“ဟေ ... ”

“အမေ့အတွက် ... ”

“ဟေ့ကောင် ... ရဲဘော်သိန်းဝင်း”

“ဗျာ ... ဗိုလ်ကြီး”

“ကြက်အသည်းအမြစ်နဲ့ ထမင်းတစ်ထုပ် မိုးလင်းရင်
အမြန်ပြေးဝယ်ထားတာ။ နောက်မကျစေနဲ့။ မကြာစေနဲ့။ ကြာရင် ငါနဲ့တွေ့မယ်။
ကြားလား ... ”

“ဟုတ် ... ”

မိုးလည်းလင်းရော ပူပူနွေးနွေး ထမင်းထုပ်လေးရခဲ့တယ်။
သူထမင်းထုပ်လေးကို ကိုင်ပြီး သူတို့ပေးတဲ့ ကားခနဲ့ ကားစီးလာခဲ့တယ်။ ပြီး
အဝေးရွာရှိရာကို ခြေလျင် အပြေးပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။

တဲသာသာ အိမ်လေးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။

ခွေးဟောင်သံ မကြားရဘူး။ ဘယ်ခွေးတစ်ကောင်တစ်မြီးမှ
ခြံစောင့်မပေးကြဘူး။ ထမင်းရည်တောင် မသောက်ရတော့ ဘယ်ခွေးကမှ
သံယောဇဉ်မထားဘူးပေါ့။

“အမေ . . . အမေ . . .”

“အမေရေ . . . အမေ”

“ဘယ် . . . သူ . . . တုံး”

“အမေ . . . ကျွန်တော်ပါ . . . မောင်ချိန်လေ”

“လူလေးကြီး . . . လား”

ဒီဝေါဟာရက အမေ့ရဲ့ရင်ထဲက နှစ်များစွာ ခိုင်ခန့်နေတဲ့ ဝေါဟာရပါ။
သားလို့ မခေါ်ဘူး။ မောင်ချိန်လို့ မခေါ်ဘူး။ လူလေးကြီးပဲ ခေါ်တယ်။

အဖေရော၊ အမေရော သူ့ကို လူလေးကြီးလို့ပဲ ခေါ်တယ်။

မောင်ချိန် တဲအိမ်ပေါ် ပြေးတက်ပြီး နေပြောက်ကျိုးကျဲ
အလင်းရောင်အောက်မှာ အမေ့ကို ပက်လက်ကလေး တွေ့ရတယ်။ စောင်လေးက
အနားမှာ ပုံလျက်လေး။ လှဲနေတဲ့ အမေ့ကို သူ ကပျာကယာထူလိုက်တယ်။

“အမေ . . . နေကောင်းရဲ့လားဟင် . . . အမေ”

“မင်း . . . မင်း . . . ကို . . . ပုလိပ်တွေ ဖမ်းသွားတယ်ဆို ”

“အခု လွှတ်လိုက်ပြီ အမေ။ ထနော် . . . ကျွန်တော်
ကြက်အသည်းအမြစ်နဲ့ ထမင်းပါလာတယ် . . . အမေစား”

သူ အမေ့ကို ပွေ့ထူပြီး ထရုံမှာ မှီပေးထားလိုက်တယ်။ ထမင်းနဲ့
ဟင်းကိုလှေလှော်ကန်ထဲမှာ ထည့်ပြီး အမေ့ကို ပေးလိုက်တယ်။ အမေက
လက်ဆေးခွက်ထဲမှာ လက်ဆေးပြီး ထမင်းကို အားရပါးရ စားနေရှာတယ်။

အမေ ဟိုနေ့ကရော စားရရဲ့လား။

“အမေ . . .”

“ဟင် . . .”

“မနေ့ကရော အမေ ထမင်းစားရလားဟင်”

“ဟင့်အင်း . . .”

“အို . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ . . . အမေရယ်”

“ရပါတယ် . . . လူလေးကြီးရယ်၊ ဒီညပေါင်းစားလိုက်တာပဲ ဥစ္စာ
ပါတယ် . . . လူလေး”

“ဗျာ . . . အမေ”

“အမေ သိပ်မနေရတော့ဘူး”

“ဗျာ . . . ”

“မမိုက်ပါနဲ့ . . . လူလေးရယ် နော်။ အမေက ငါ့သား လူလေးကြီးရဲ့
ညာလက်ပေါ်မှာ မျက်စိမှိတ်ပြီး အေးအေးလူလူ သေချင်လို့ပါ . . . ကွယ် . . . နော်”

*

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) - အမေရွှေတိဂုံဘုရားဖူး သွားနိုင်ပြီဗျို့(ခ)

(၆)

မောင်ချိန် သွားလာစုံစမ်းရင် တစ်နေ့ ‘ဂမုံကွင်းရွာ’ က အသုဘတစ်ခုကို
ရောက်သွားခဲ့တယ်။ သူနဲ့သိလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။

တော်အသုဘဆိုတော့ (၅)ရက်ချ ကျွေးလုပ်ကြတာကိုး။

နေ့မီးညမီး မပြတ်ဘူး။ သေတဲ့လူကလည်း အသိမိတ်ဆွေများတော့
နေ့နေ့ညည ချက်ပြုကျွေး ရတာ ကိုး။

မောင်ချိန်က အဲဒီ မှာ ထင်းခွဲ၊ ရေဆွဲ၊ မီးထိုး၊ တံဖြက်လှည်း
ဝိုင်းလုပ်ပေးတယ်။ စားချိန်ရောက်ရင် အမေအတွက် ထမင်းဟင်းတောင်းပြီး
တစ်ရွာကျော်ခရီးကို အပြေးပြန်လာ။

အမေ့ကို ထမင်းကျွေး။

ပြီး . . . အသုဘအိမ် ညနေစာချက်ရာ ဝိုင်းကူဖို့ ပြန်ပြေး။

အဲဒီ မှာ ဖဲဝိုင်းပဲ။ ဖဲဝိုင်းက ကိုးမီးဝိုင်း သုံးဝိုင်းတောင် အိမ်ပေါ်မှာ
တစ်ဝိုင်း အိမ်ရှေ့ ကနားဖျင်းအောက်မှာ နှစ်ဝိုင်း။

မောင်ချိန် ဖဲဝိုင်းသုံးဝိုင်းကို လိုက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ပေါ်ဝိုင်းက
ကြေးကြီးဝိုင်းပဲကိုး။

ရာတန်တွေမှာ ဖွေးနေတာပဲ။ ကြားထိုးကလည်း မနည်းဘူး။ အဲဒီ မှာ
ဒိုင်လုပ်သူ ရှုံးနေတာ။ သူ့ဖဲက နှစ်၊ သုံး၊ လေးကကို မတက်ဘူး ဒိုင်ရှေ့က

ငွေပုံကုန်ပြီ။

“ဒိုင်ကုန်ရင် နောက်တစ်ယောက် ဝင်ကိုင်ဟေ့”

“မကုန်ပါဘူးကွ . . . ချိန်ကြီးရ။ ရွှေသွားဘသန်းပါ။ ငွေမရှိပေမင့်
ရွှေရှိရင် ရမဟုတ်လားဟေ့”

“ရှိတဲ့ ရွှေငွေ ခင်းပြရင် ပိုကစားလို့ စိတ်ချရတာ ပေါ့ဗျာ”

“ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .ရပါတယ်။ ဟောဒီမှာ ဆွဲကြိုး
နှစ်ကျပ်သားရှိတယ်။ ပေါက်ဈေးနဲ့ ဖြတ်”

“ရွှေရော စစ်ရဲ့လား . . .ရွှေသွားရ”

“မှတ်ကျောက်ပါရင် စစ်ကွာ။ ရွှေစစ်တယ်လို့ ယုံမှ
ဆက်ကစားကြတာပေါ့။ ဟုတ်လား . . . ချိန်ကြီး”

“ရပါတယ်ကွာ . . . နောက်တာ၊ ကျီစားတာပါ။ ကိုင်း . . .
နှစ်ကျပ်သားကို ငါးရာနဲ့ ဖြတ်မယ်။ ကျေနပ်လား”

(မှန်ချက် ။ လွတ်လပ်ရေးခေတ်က ရွှေဈေးက တစ်ကျပ်သားမှာ
တစ်ရာလေးငါးဆယ်ကျပ်ပဲ ရှိပါသည်။) “နပ်ပါတယ် . . . လုပ်ပါ”

ဒါနဲ့ ကစားကြတယ်။ ဒိုင်စားလိုက်၊ ပြန်လျော်လိုက်နဲ့
သုံးလေးခါလှည့်ပြီး ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံး ကုန်ရော

“လက်သည်ပြောင်းမလား . . . ရွှေသွား”

“မပြောင်းဘူး . . . ငါပဲ ကိုင်မယ်။ ရော့ . . . နောက်တစ်ကုံး”

“ဟာ . . . ရွှေသွား . . . အမွေရတာ လေးတော့ လှူတာတန်းတာနဲ့
ကုန်တော့မယ်ဟေ့”

အချို့က ဝိုင်းစကြ၊ နောက်ကြတယ်။ ရွှေသွားဘသန်းက နောက်ထပ်

အကျအိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ဖြေပြီး ရွှေဆွဲကြီး တစ်ကုံးနဲ့ လက်ကောက်တစ်ကွင်းကို ချပြလိုက်တယ်။

တိုတိုပြောရရင် အဲဒီ ညက ရွှေသွားပြသန်း အကုန်ပြန်ရသွားတယ်။ သူက ငွေမျော ရွှေနဲ့လိုက်တာကိုး။ ဝိုင်းလုံးကျွတ် ပြောင်သွားပါရော။ ရွှေသွားဘသန်းက ငွေစက္ကူတွေကို လွန်အိတ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး ထလိုက်တယ်။

“အသုဘရှင် ဘယ်သူလဲ ပြော”

“ကျွန်မပါရှင် ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ ဟင်”

“ရော့ . . . သေသွားတဲ့လူအတွက် ကျုပ် ကူငွေထည့်တာ။ အားလုံး တစ်ထောင်ကျပ်”

“ဟာ . . .”

“ရက်ရောလှချည်လား . . . ကိုဘသန်းရာ”

(မှတ်ချက် ။ ထိုခေတ်က ဝီလီဂျစ်ကားတစ်စီးမှာ နှစ်ထောင် သုံးထောင်ကျပ်ခန့်သာရှိပြီး ဝန်ထမ်းတစ်ဦးလစာမှ အနိမ့်ဆုံး (၈၂)ကျပ်သာရှိသည်။ အမြင့်ဆုံး ထိဆုငွေမှာ ကျပ်တစ်သိန်း ဖြစ်၏ ။ ကျပ်တစ်သိန်းထိဆုပေါက်လျှင် ခြံရယ်၊ တိုက်ရယ်၊ ကားရယ်၊ ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်နိုင်လေသည်။) “ကိုဘသန်း . . . ကျုပ်တို့လည်း မုန့်ဖိုးလေး ပေးပါဦးဗျ”

“ကိုဘသန်း . . . အရက်ဖိုးလေး လုပ်ခဲ့ပါဗျာ”

“ဘသန်းရေ . . . ဆန်တစ်ပြည်ဖိုး လုပ်ခဲ့ပါ . . . ငါ့လူရာ”

အဲဒါ ဖဲသမား ရွှေသွားဘသန်းက လိုက်ပေလိုက်သေးတယ်။ ဒီမှာ လူငယ်အုပ်စုကလည်း သူတို့လည်း မုန့်ဖိုးပေးပါဦး ဝိုင်းတောင်းဆိုရော။

ကျပ်တန်၊ ငါးကျပ်တန် နိုင်ထားတဲ့ ငွေစက္ကူတွေ အပေါ်မြှောက် ဖြန့်ကြဲလိုက်တာ အသုဘအိမ် ရှိနေတဲ့ လူငယ်လူရွယ်များက

အကုန်ကောက်လိုက်တာ ဆူညံနေတာပဲ။

“ဟေ့ . . . မောင်ချိန် ၊ ဝင်ကောက်လေကွာ . . . လာ”

“နေပါစေ . . . အစ်ကိုသောင်း၊ ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး”

“ဟ . . . အရက်ဖိုးရ နည်းလားဟ . . . ငချိန်ရ”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ အရက်မသောက်တော့ဘူး”

“ဟေ့ . . . ကျားသားမိုးကြိုး၊ အရက်မသောက်ရင်
ထန်းရည်သောက်မှာလား . . . ဟုတ်လား”

“ကိုသောင်း . . .”

“ဘာတုံး”

“ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်ဗျာ”

“ဟ . . . ဟ . . . ဟေ့ကောင် . . . ဟေ့ကောင် . . . ငချိန်”

မောင်ချိန် အသုဘအိမ်ထဲကနေ တစ်ဟုန်ထိုး
ပြေးထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ အမေ့အတွက် ထမင်းကျန်၊ ဟင်းကျန်လေးတောင်
ယူမလာခဲ့မိဘူး။

သူအိမ်ကို တန်းမပြန်ဘူး။ မြို့ပေါ်ကို ညကြီးမင်းကြီး
အပြေးသွားခဲ့တယ်။ မှောင်တာမည်းတာ၊ သရဲတစ္ဆေ၊ ရန်သူ . . . သူ
ဘာမှမကြောက်တော့ဘူး။

သူ ရဲစခန်းဝင်းထဲကို ပြေးလာလိုက်တယ်။

“ဟေ့ . . . ရပ်”

“ချောက် . . . ဂျက်”

အမိန့်ပေးသံနဲ့အတူ ကင်းတဲကနေ သေနတ်မောင်းတင်သံကိုပါ
ကြားလိုက်ရတယ်။

“ရပ်နေ . . . မင်း ဘယ်သူလဲ”

“မောင်ချိန်ပါ . . . ကင်းမှူး”

“သူခိုးမသင်္ကာ ငချိန်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တာဝန်မှူးကို အရေးကြီးတဲ့ သတင်း ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ခဏနေ . . .”

မကြာပါဘူး ဝင်းတံခါးပွင့်လာပြီး ရဲသားနှစ်ယောက်က သူ့ကို
တာဝန်မှူးရုံးခန်း ခေါ်သွားတွေ့ ပေးတယ်။

“ငချိန် . . . အချိန်မတော် ဘာအရေးပေါ်လာလို့တုံး”

“မသင်္ကာစရာတွေ့ပြီ ဆရာ”

“ဟ . . . ဘာမသင်္ကာစရာတုံး . . . ငချိန်ရ၊ အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ”

“ဖောက်ထွင်းသူခိုးလို့ ယူဆရသူကို ကျွန်တော် တွေ့လို့ပါ”

“ဟေ . . . ဘယ်သူတုံး . . . ငချိန်”

“ရွှေသွားဘသန်း”

“ရွှေသွားဘသန်း . . . သိပြီး ဒီကောင်လွတ်လာတာ မကြာသေးဘူး။
ပျောက်ချက်သားကောင်း နေတာရယ်။ ကိုင်း . . . ရှင်းစမ်းပါဦး။ မင်းက သူ့ကို
မသင်္ကာရအောင် သူက ဘယ်လိုများ ထူခြားလို့လဲ”

ဒီမှာ မောင်ချိန်က . . . ရွာက အသုဘ အခုညမှာ ရွှေသွားဘသန်းဆိုသူ

ဖဲရှုံးပြီး ရွှေဆွဲကြိုးနဲ့ လက်ကောက်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်ပြီး
လောင်းကစားရာမှ နောက်ဆုံးပြန်အနိုင်ရသွားပြီး ငွေများပုံဝေပေးပုံကို
ပြောပြလိုက်ရော။

“နယ်ထိန်း . . . ဝင်းနိုင်”

“ရှိ . . . ဆရာ”

“ရဲသားတွေ အသင့်ပြင် အရေးပေါ်ထွက်မယ်”

“ဟုတ် . . .”

“ဆ . . . ရာ . . .”

“ဒီ . . . ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်သတင်းပေး . . . ပေးတယ်လို့ မ . . .
သိပါစေနဲ့နော် . . . ဆ . . . ရာ . . .”

“စိတ်ချ . . . မောင်ချိန်၊ မင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ် ငါတို့စိတ်ထဲမှာလဲ
ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာရွှေသွား ဘသန်းကို စဉ်းစားထားပေမယ့်
ပျောက်ချက်သားကောင်းနေတော့ မင်းတို့ကို အရေးပေါ်ဆွဲရတာ ကွာ၊
အမှုမှန်ပေါ်ခဲ့ရင် မင်းကို ငါမမေ့ပါဘူး . . . ငချိန်။ ကိုင်း . . . မင်းပြန်တော့။ ငါတို့
ဒီညဆက်လုပ် စရာရှိတယ်။ မင်းလည်း ဒီည နှုတ်လုံဦးနော်”

“ဟုတ် . . .”

*

တိုတိုပြောရရင် ရဲအဖွဲ့က သတင်းအရ ညတွင်းချင်း လိုက်ခဲ့လိုက်တာ
မြဲယာပင်ကုန်းရွာမှာ ရွှေသွားဘသန်းကို သွားမိတယ်။

မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပျော်ပါးနေတုန်း မိလိုက်တာ။
နောက်ဆုံးဦးငှက်ကြီးတောင်ရဲ့ နှမအိမ်ဖောက်ထွင်းခိုးမှု ပေါ်ပါရော။
ရွှေသွားဘသန်းလက်ချက်အစစ်ပဲ။ ဒီကောင်က တစ်ကိုယ်တော်
ဖောက်ထွင်းခိုးယူတာကိုး။

ပုလိပ်အဖွဲ့ မောင်ချိန်ကို ခေါ်ပြီးတောင်းပန်ပါတယ်။

“ဝဋ်ကြွေးရှိလို့ ဆပ်ရတာ ပါဗျာ”

“မောင်ချိန် . . .”

“ပြောပါ . . .ဗိုလ်ကြီး”

“မင်းရော . . .ဟိုဟာ ဒီဟာ ခိုးလုပ်ဦးမှာလား”

“လုပ်မှာပဲ . . .ဗိုလ်ကြီး”

“ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားပါလားဟင်။ ငါတို့မင်းနဲ့
သင့်တဲ့အလုပ်ကလေး ရှာပေးမယ်။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော် ခိုးတာတော့ ခိုးမှာပဲ”

“ခိုးလို့မိရင် မင်း အရိုက်အနှက်ခံရမယ်။ ပြီးငါတို့ရဲ့စခန်းရောက်မယ်။
နောက်ရုံးတော်က မင်းကို ခိုးမှုနဲ့ ထောင်ချလိုက်ရင် မင်းတို့သားအမိ
ဒုက္ခရောက်ကရောကွ”

“မခိုးရရင်လည်း မနေနိုင်လို့ပါ။ ပြီး . . . ကျွန်တော်က သူဌေးဖြစ်၊
ခွေးဖြစ် မခိုးပါဘူး။ အရက်ဖိုး သုံးလေးကျပ်ရရင် ကျေနပ်တာ။”

“သုံးကျပ်ဖိုးပဲ ခိုးခိုး၊ တစ်ပတ်ဖိုးပဲ ခိုးခိုး၊ တိုင်လာရင် ခိုးမှုပဲ မောင်ချိန်။

စဉ်းစားပါ . . . ငါ့ညီရာ။ မင်းကို အချုပ်ထဲ၊ ထောင်ထဲမှာ တို့ မမြင်ချင်ဘူးကွာ နော်”

ပြောလည်း ပြောပြောပါပဲဗျာ။

မောင်ချိန် ရွာထဲရပ်ထဲ လှည့်ခိုးတာပဲ။ ခိုးရင်လည်း တစ်ရာ၊ တစ်ထောင်၊ တစ်သောင်းတန် ပစ္စည်း လုံးဝမခိုးဘူး။ အရက်ဖိုးပဲ ခိုးတယ်။

ဘူးသီး၊ ခရမ်းသီး၊ ပဲသီး၊ ခြံထွက်တွေ လိုက်ခိုးမယ်။

ရရာ၊ ကြုံရာမှာ ရောင်းပြီး အရက်သောက်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ် လမ်းကြိုရင် အရက်ဆိုင်မှာ အရက်တစ်လုံး [ထိုအချိန်က အရက်ဖြူတစ်လုံးမှ သုံးကျပ်ဝန်းကျင်သာ ရှိပါသည်။] ဒါမှမဟုတ် အရက်တစ်ပိုင်းနဲ့ လဲသောက်တယ်။

ထဘီ၊ ပုဆိုး၊ အိုးခွက်၊ ကြက်၊ ဘဲ၊ သံတူးရွင်း၊ ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြား၊ အလှူအိမ်က ဖိနပ်ကောင်းကောင်း၊ ရရာ ခိုးနေတုန်းပဲ။

အရိုက်ခံ၊ အထိုးခံ၊ အဆဲခံရသည့်အကြိမ်လည်း မနည်းဘူး။

ရွာလူကြီး ခေါ်ကြိမ်းမောင်း၊ ထိတ်တုံးခတ်ရတဲ့ အကြိမ်လည်း မနည်းဘူး။ အခိုးခံရသူများ ကလည်း သူ့ကို ကြောက်ရုံလန့်ရုံပဲ လုပ်ကြတယ်။

နှစ်ကျပ်သုံးကျပ်တန် ပစ္စည်းနဲ့ ရဲလည်းမတိုင်ချင်ဘူး။ ရုံးချိန်းလည်း မသွားချင်ဘူး။ ဘယ်သူကမှလည်း အဲဒီ မျှတန်ဖိုးနဲ့ ရုံးမှာ ဂတ်မှာ သက်သေမလိုက်ချင်ကြဘူး။

လက်လွန်၊ ခြေလွန် လုပ်ပြန်ရင်လည်း ဝန်နှင့်အား မမျှတော့ အပြောခံရဦးမယ်။ ကိုယ်တရားခံ ပြန်ဖြစ်ဦးမယ်။

ဇော်ဖေတို့များကွာ နှစ်ကျပ်၊ သုံးကျပ်ဖိုး အခိုးခံရတာ လေးနဲ့များ သူခိုးကို ထိုးကြ၊ ရိုက်ကြတာ သွားငါးချောင်းကျွတ်ပြီး ညာလက်ကို ပိုင်းပိုင်းကျိုးရော။ ငါလခွေး . . . ဒီလောက်လေးနဲ့များ သင်တို့ ဆင်းရဲမွဲသွားများ ကျနေတာပဲ။ လုပ်ရက်ပဲဗျာ။

အဲလို ဝိုင်းဝေဖန်ကြဦးမည်။

“အေးလေ . . . သင်တို့ ဌာနဆိုင်ရာ ငွေတွေ ဘုန်းတာ၊ ခိုးတာ၊

သင်းတို့မယား စိတ်နားကပ် တဝင်းဝင်းနဲ့ မဟုတ်လား။ သင်းတို့အိမ်က

ထဘီအဟောင်းလေးပျောက်မှ သူခိုးဝဲစားကို သူပုန်အလား

ဝိုင်းဆွမ်းကြီးလောင်းလိုက်တာတော်။ ဒါမျိုးတွေ သေရင် မွေးလိုက်ကြိုက်လိုက်မည့်
ဖြစ်ခြင်းဟဲ့။”

အချို့ကလည်း အဲဒီ လို ပြန်သုံးသပ် ပြောကြလေရဲ့။

“ဒီကောင် . . . ငချိန်က စိတ်ရင်းကောင်းလေး ရှိပါတယ်ကွယ်။ ဟိုဟာ

ဒီဟာ ခေါ်ခိုင်းရင် ဖင်ပေါ့ပါတယ်။ အားလုံး အမြင်ပဲမဟုတ်လား။ အလှူမသာ၊

သာမှုနာမှု ရှိရင် အောက်ခြေသိမ်း သူပဲ လုပ်တာကွယ့်”

“သူခိုးဝဲစားပေမင့် ကောင်းတာလေးတော့ ရှိသားအေ့”

“ဘာများတုံးဟဲ့ . . . မိနားကျယ်ရဲ့။

ညည်းလင်ကောင်းပုံလေးဖွင့်ပါဦးဟဲ့”

“ဟဲ့ . . . မိထွားကြီးရဲ့၊ ငါ့လင်မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ နင့်ရဲ့

ငါးဆယ်မြောက်လင်ဟဲ့။ ဖွီး . . .”

“တော်ကြပါဟာ။ နင်တို့ဟာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ငချိန်ကလည်း

ရည်စားမရှိပါဘူး။ မိန်းမတွေ လည်း ငချိန်ကစိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ဘာတဲ့ . . .

စောရနက္ခတ် သူခိုးဇာတာပါလာလို့ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ခိုးရတာ လို့

ပြောသံကြားတာပဲ။ ဟဲ့ . . . မိနားကျယ် . . . ညည်းလင် . . . အဲလေ ယောင်လို့ . . .

ပြောပါဦးအေ့ . . . ငချိန်ရဲ့ကောင်းပုံလေး”

“သူခိုးလို့ ပေါ်သွားလို့ ဝိုင်းရိုက်ထိုးကြိတ်ကြရင်လည်း ပြန်မတုံ့ပြန်ဘူး။

ကွဲကွဲပြပြ သူ့အမှားကို သူဝန်ခံတယ်။ ငြိမ်ခံတယ်။ နောက်ပြီး သူက အရက်

ဘယ်လောက်မူးမူး ဆဲရေးတိုင်းထွာ မလုပ်ဘူး။ ရန်မပြုဘူး။ တော်တဲ့အချက်က အိမ်ကို ပြန်လာတိုင်း သူ့အမေအိုကြီးအတွက် စားစရာ ထမင်းထုပ်လေးတစ်ထုပ်ကို နေ့တိုင်း ညတိုင်း ယူလာဝယ်လာပြီး ကျွေးလေ့ရှိတယ် . . အေရဲ့”

“အေးဟယ် . . . ဒါလေးကျတော့လည်း တော်ရှာသားအေ။ ဟို ရှေ့လမ်းက သောင်းယဉ်တို့၊ စိုးရွှေတို့၊ ဂျေဂျေကြီးတို့များကျတော့ မူးလာရင် အိမ်ကမိန်းမကို ရန်လုပ်၊ ပေါက်ကွဲ၊ ဆဲရေး လုပ်ကြသေးတာအေ့”

“ကိုလေးမောင်ဘကြီးဆို ခါးမှာ ပုဆိုးမရှိဘူး။ လူကလည်း မူးပြီး မထနိုင်ဘဲ အန်နေတာ။ အဲဒီ ကြားထဲက မိုက်တဲ့ကောင်ထွက်လို့ ပါးစပ်က အော်နေတာတော်”

“သူ့ဖင်ကို ခွေးက လျှာနဲ့လျှက်နေတာ သူမသိဘူးအေ့”

“တော်ကြပါအေ။ လူမှန်ရင် ကောင်းတဲ့ကံကြွေးကို ခုဘဝစံရသလို၊ မကောင်းခဲ့တဲ့ ကံကြွေးကိုလည်း ပေးဆပ်ရမြဲလို့ ဘုရားဒကာကြီး အဘ ဇေယျမင်းလင် . . .”

“ဇေယျမင်းလွင်ပါအေ”

“အဘ ဇေယျမင်းလွင် ပြောဖူးသားအေ”

“ဘာတဲ့အေ . . . ဟိုဆရာတော် . . . ဘယ်သူပါလိမ့် ပြောခဲ့တာဟဲ့ . . . မယ်နု၊ သူ့အကြွေးရှိရင် ကျေအောင် ဆပ်လို့ ပြောတာအေ့”

“အဲဒါ ညောင်ကန်ဆရာတော် ပဲပြုတ်လေဟယ်”

“ဟဲ့ . . . ကောင်မ၊ ဆရာတော် ပဲပြုတ်မဟုတ်ဘူး . . . ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓဟဲ့ . . . ဦးဗုဒ္ဓ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ် . . . ငါ့နှယ် . . . နည်းနည်းလွဲသွားတယ်။ ကန်တော့ပါ . . . ဆရာတော်ဘုရား။ ဘုရားတပည့်တော်မ သေစာရှင်စာပဲ တတ်လို့

ခွင့်လွှတ်ပါဘုရား”

မကြေးနီက ကောင်းကင်ကို လက်အုပ်ချီပြီး တောင်းပန်းနေချိန်မှာ ကျန်မိန်းမသားက မေးရွဲ့၊ နှုတ်ခမ်းရွဲ့၊ နှာခေါင်းရှုံ့ လုပ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာ . . .

လူရွယ်တစ်ယောက် ဒယီးဒယိုင်နဲ့ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ယမ်းခါပြီး လာနေတယ်။

“ဟဲ့ . . . ပြောရင်းနဲ့ ဟိုမှာ လာနေပြီတော်”

“ဘယ်သူတုံး . . . ကြေးနီမရဲ့”

“နင့်လင် . . . ငချိန်လေ”

“ဟော့တော် . . .”

*

(၈)

“ကိုချိန် . . . ရေ . . . ကိုချိန် . . .”

“အေ့ . . . ဂေ . . . ဂေ . . . အိမ်ရှေ့က နားကွဲအောင် အော်နေတာ . . . အေ့ . . . ဘယ် . . . သူတုံး . . . ဟေ့ . . . အေ့ . . .”

“ကျွန်မပါ . . . ကိုချိန်”

“ဘယ် . . . က . . . ကျွန် . . . မတုံး . . . ငါ့ကိုဇိမ်ပျက်အောင် မလုပ်နဲ့နော်”

“ကျွန်မပါ . . . သူကြီးအိမ်က . . . မမျှစ်ပါ”

“မ . . . မျှစ် . . . အလို . . . မိမျှစ်က . . . ငါ့အိမ် ဘာလာလုပ်ပါလိမ့်။

ဘုရားရေ . . . သူကြီး ထိတ်တုံးစာ ကျွေးမလို့ အခေါ်လွှတ်သနဲ့တူရဲ့”

သူ မူးရီရီနဲ့လူးလဲထလိုက်တယ်။ အမေက အိပ်ရာထဲကနေ လှမ်းမေးရဲ့။

“လူလေးကြီး . . . ဘယ်သူတွေတုံး”

“သူကြီးအိမ် . . . က . . . တဲ့ . . . အမေ”

“အလို . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဘာအရေးများ ပေါ်ပြန်ပတုံး . . . လူလေးရယ်”

“ခဏနေဦး . . . အမေ . . . ကျွန်တော် တွေ့လိုက်မယ်”

လူးလဲထပြီး ကြည့်လိုက်တော့ . . . ဟုတ်တယ် . . .

သူကြီးဦးငှက်ကြီးတောင်တို့အိမ်က အိမ်ဖော်မိန်းကလေး မမျှစ် (ခေါ်) မိသိမ်းမျှစ်။

“မ . . . မျှစ် . . . ဘာ . . . ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲဟင် . . . ဟင်”

မောင်ချိန် အသံကတုန်ကယင်နဲ့ မေးလိုက်တော့ မမျှစ်က . . .

“သူကြီးကတော် ပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“ဗျာ . . . သူကြီးကတော်က . . . ဘာ . . . ဘာပေးခိုင်းလို့လဲဟင်”

“ကိုချိန်အမေကြီး စားဖို့တဲ့။ မုန့်ဟင်းခါး ပို့ခိုင်းလို့ လာပေးတာပါ။ ရော့ . . . လှယ် . . . လှယ်ယူ ထားလိုက်ပါရှင်”

“ဗျာ . . .”

မောင်ချိန် အရမ်းကို အံ့သြသွားရတယ်။ မိမိက ရပ်ကျော်ရွာကျော် သူခိုးဝဲဟားပါ။ ဒီလိုသူခိုးဝဲစားကို ရွာသူကြီးရပ်သူကြီးက အရေးဂရုပြုပြီး ဘာလို့ စားစရာ မုန့်ဟင်းခါး လာပို့ပေးနေတာ ပါလိမ့်။ သူကြီး နှမအိမ် ဖောက်ထွင်းခဲ့သူ

သူခိုးအစစ်အမှန်ကို မိသွားတာ မိမိကြောင့်လို့များ တိုးတိုး တိတ်တိတ်သိကြလို့
ပေးကျေးတာများလား။

ထူးဆန်းနေသလိုပဲ။

“ကိုချိန် . . .မြန်မြန်လှယ်ယူလိုက်တော်”

မောင်ချိန် အတွေးစကို ဖယ်လိုက်ပြီး မီးဖိုဆောင်က ဇလုံတစ်လုံးနဲ့
ပန်းကန်တစ်ချပ်ကို ယူလာလိုက်တယ်။

“ပေး . . .ကျွန်မ လှယ်ထည့်ပေးမယ်”

မသိမ်းမျှစ်က အလျင်အမြန်ပါပဲ။ မုန့်နဲ့ ဟင်းရည်ကို
လှယ်ထည့်လိုက်တယ်။ မသိမ်းမျှစ်ရဲ့ ပါးပြင်က ရှင်မတော်သနပ်ခါးရနံ့က
သူ့နှာခေါင်းဝထဲကို တိုးဝင်လာတာကို အသာရှိုက်လိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ
အေးမြလိုက်တာ။

“ကျုပ်သွားမယ် . . .ကိုချိန်”

“ဟုတ် . . .ဟုတ် . . .ဪ . . .မ . . .မ . . .မျှစ် . . .”

“ဘာတုံး . . .ကိုချိန် . . .ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“ဟို . . .ဟို . . .ကျေး . . .ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ . . .ပြောပြောပါဗျာ”

“သူကြီးကတော်ကိုလား”

“ဟုတ် . . .ဟုတ်”

“အိမ်အရောက်လာပို့တဲ့ ကျွန်မကိုရော
ကျေးဇူးမတင်တော့ဘူးလားဟင်”

“ဗျာ . . .အဲ . . .အဲ . . .ဟို . . .ဟို . . .မ . . .မ . . .မျှစ် . . .ကို . . .ပို . .
.ပိုကျေးဇူး . . .တင် . . .တင်ပါတယ်ဗျာ”

“ခစ် . . .”

အရိုင်းမလေး မမျှစ်က မအူမလည်မောင်ချိန်ရဲ့ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ စကားလုံးများကို သဘောကျပြီး ခစ်ခနဲရယ်လို့ ပြေးထွက်သွားတယ်။

မအူမလည်မောင်ချိန် မုန့်ဖက်ပန်းကန်ကို ကိုင်ရင်းက တုန်ခါလှုပ်ယမ်းပြေးသွားနေတဲ့ မမျှစ်ရဲ့ နုပျိုသွက်လက် ကိုယ်လုံးအလှကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဂယက်လှိုင်းတွေ ထသွားတယ်။

ဒါနဲ့အတူ မမျှစ်ရဲ့ ခစ်ခနဲရယ်လိုက်တဲ့ အပြစ်ကင်းလိုက်တဲ့ အပြုံးလေးကလည်း ညအိပ်ပျော် သွားတိုင်း အိပ်မက်ရှိရာမှာ ဝေဝေဆာဆာပွင့်နေတာကို ရင်တလှုပ်လှုပ်နဲ့ မြင်နေရလေရဲ့။

*

(၉)

မောင်ချိန် တစ်ခါတစ်လေ ခိုးလို့မရတာ လည်း ရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ အသေးအမွှား ခိုးချင်ပေမယ့် အသေးအမွှားပစ္စည်း အတွေ့ရင် ကြီးကြီးမားမားပစ္စည်း မတတ်နိုင်လို့ ခိုးရတယ်။

ရတဲ့ပစ္စည်းကိုလည်း ရတဲ့ဈေးနဲ့ မရောင်းစားပါဘူး။

ပိုင်ရှင်ပြန်ရွေးလို့ရအောင် အရက်ဖိုး သုံးလေးငါးကျပ်နဲ့ ပေါင်ခွဲတာချည်းပဲ။

ပိုင်ရှင်ကလည်း နောက်ဆုံးစုံစမ်းပြီး ပြန်ရွေးရတာ ပဲ။ အချို့က နောင်ကျည်သွားအောင် ပိုင်းပြီး နားပန်းကျင်းကြတယ်။

ကျင်းလည်း ကျင်းကျင်းပါပဲ။

မောင်ချိန်က အရက်ဖိုး တွေ့သမျှ ကြုံသမျှ ခိုးတာပဲ။

ခက်နေတာက ငချိန်က သူ့ခိုးတဲ့ပစ္စည်းကို ရောင်းစားတာမဟုတ်ဘဲ အရက်ဖိုးငွေလေး နှစ်ကျပ်၊ သုံးကျပ်၊ လေးကျပ်၊ ငါးကျပ်မှ လွန်လွန် ကျွံကျွံ အပေါင်အိမ်၊ ဆိုင်မှာ ပေါင်တာဆိုတော့ အထက်မှာ ရေးခဲ့သလိုပေါ့။ အဲဒီ လောက်ငွေစလေးနဲ့ ရဲဂါတ် မတိုင်ချင်ကြဘူး။ ရုံးချိန်းမသွားချင်ဘူး။ သက်သေ မလိုက်ချင်ကြဘူး။

နောက်ဆုံး သူကြီးလက်အပ်ပြီး ထိတ်တုံးစာ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ကျွေးလိုက်ရတာ ပဲ။

တစ်ခါတုန်းကလည်း ဦးလူကလေးဆိုတဲ့ အငြိမ်းစား လူရွတ်ကြီးရယ်။

“ဟေ့ကောင် . . . ငချိန်”

“ဗျာ . . . ဦးလေး”

“မင်းကလည်း ခိုးမဲ့ခိုး ရွှေငွေ အဖိုးတန်ခိုးပါလားကွ”

“အဲလိုမခိုးချင်ပါဘူး . . . ဦးလေးရာ။ အရက်ဖိုးမရှိမှ အရက်ဖိုးလောက်ပဲ ခိုးတာပါ”

“မခိုးရဲလို့ မဟုတ်လား”

“မခိုးချင်တာ . . . ဦးလေးရာ”

“ဒါဖြင့် မင်းကို ငါ တစ်ခုမေးမကွာ . . . ငချိန်ရာ”

“မေးပါ . . . ဦးလေး”

“မင်းက မခိုးရရင်လည်း မနေနိုင်ဘူးဆိုကွ”

“အဲဒါလည်း ဟုတ်တယ် . . . ဦးလေးရာ။ မခိုးရရင် အိပ်လို့ မရပါဘူးဗျာ။

နည်းနည်းပါးပါး မီးခြစ်လေးကအစ၊ ပန်းအိုးပန်းပွင့်လေးအလယ်စတိတော့
ခိုးလိုက်ရမှ စားဝင်သောက်ဝင် အိပ်ပျော် ရောဗျာ”

“မင်း ကြေဆေးထိုးထားလား”

“မထိုးဘူးဗျ”

“စောရနက္ခတ်နဲ့ မွေးလာလို့လား”

“အဲဒါလည်း မသိပါဘူးဗျာ”

“မောင်ချိန်”

“ဗျာ . . .”

“မင်းက သော့တို့၊ နှောင်ကြိုးတို့ ဖြေနိုင် ဖွင့်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား .
. .ဟေ့ကောင်”

“မဟုတ်ရပါဘူး . . . ဦးလေးရာ”

“မင်း ငါ့ကိုမညာနဲ့နော်”

“သူများပြောတိုင်း မယုံပါနဲ့၊ အထင်မကြီးပါနဲ့ . . . ဦးလေးရာ”

“မောင်ချိန် . . . နားထောင်၊ မင်းရဲ့အစွမ်းကို ငါသိချင်တယ်။

မင်းအကျိုးမယုတ်စေရပါဘူးကွ”

“ဘာလုပ်ပြရမှာလဲ . . .ပြော”

“ငါ့အိမ်ကို ငါ သော့ခတ်ထားမယ်။ အဲဒါ အိမ်ထဲက အရေးကြီး အဖိုးတန်
ပစ္စည်းတစ်ခုကို မင်း ခိုးယူပြ”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာဗျာ”

“မင်း အစွမ်းအစ သိချင်လို့ပါ။ မင်းခိုးနိုင်ရင်လည်း ငါ ရဲကိုမတိုင်ဘူး။

မင်းကိုငါ မိရင်လည်း မရိုက်နှက်ဘူးကွာ”

“ဘာကြောင့် အဲဒီ လို စမ်းချင်ရတာ တုံး . . . ဦးလေးရာ ဟင်”

“ငါ မယုံတာရှိတယ်ကွ။ မွေးရာပါအစွမ်းကို ထိုးဆေးသောက်ဆေး၊ ဂမ္ဘီရအစီအရင်အစွမ်းတို့၊ အိပ်မွေ့ချတာတို့၊ ပြီးဆေးထိုးတာတို့၊ စောရနက္ခတ်တို့ ဘာတို့ကို ငါ မယုံဘူးကွ။ အဲဒီ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ယူဆပြီး ထူးဆန်းစွာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို အထူးပြုလေ့လာပြီး ဝိဇ္ဇာနည်း၊ သိပ္ပံနည်းနဲ့ သုံးသပ်ဖို့ ငါရယ်၊ ရန်ကုန်မှာနေတဲ့ ငါ့သား စာရေးဆရာရယ်၊ စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးဖို့ အစီအစဉ်ရှိနေတယ်။ အဲဒါ မင်းကို စမ်းသပ်ချင်တာပဲ။ မင်း အရက်ဖိုး ထိုက်ထိုက်တန်တန်ရမှာပေါ့ကွာ . . . ဘယ့်နှယ်”

“ကျွန်တော့်ကို အချုပ်ထဲပို့ဖို့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“စာချုပ်ချင်ရင် သူကြီးအိမ်မှာ စာချုပ်ပါကွာ . . . ငါ့လူရာ”

“အခြား မသိပါစေနဲ့ဗျာ။ တော်ကြာပစ္စည်းပျောက်ရင် ကျွန်တော်လို့ စွပ်စွဲကြရင် အချောင်ခံ ရမှာ . . . ဦးလေးရ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ ဒီည အိမ်မှာ ငါ့သားစာရေးဆရာရယ်၊ ငါ့နဲ့ ငါ့မိန်းမရယ် သုံးယောက် ရှိနေမယ်။ မင်း မှတ်မှတ်ရရ တန်ဖိုးရှိတာ ခိုးကွာ။ မိုးလင်းမှ ပြန်ပေး။ ဟုတ်လား”

“ကောင်းပြီ . . . ။ ကျွန်တော်သွားမယ်။ စိတ်ချနေဗျာ”

သူတို့နှစ်ဦး သဘောတူညီမှုယူပြီးနောက် ညဘက်ရောက်တော့ အငြိမ်းစားဝန်ထမ်း ဦးလူကလေးရယ်၊ သူ့သား စာရေးဆရာ ဘုန်းကံဖြိုးမောက်ရယ်၊ သူ့အမေ ဒေါ်မြရတနာရယ်ဟာ အိမ်ခြံတံခါးများက အသေအချာ ချက်ထိုး၊ သော့ခတ် စစ်ဆေးပိတ်လိုက်ကြတယ်။

ပြီး . . . ဗီရိုနဲ့အဝတ်အထည် သံသေတ္တာသော့တွေကို

စစ်ဆေးပြီးသောများကို လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းထားလိုက်ကြပြီး ညကိုးနာရီထိုးတော့
မီးအိမ်များကို မှိတ်လို့ အသီးသီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြတယ်။

ဦးလူကလေးနဲ့ သူသား စာရေးဆရာ ဘုန်းကံဖြိုးမောက်တို့ဟာ
မကြာခဏ အိပ်ရာကထပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ အိမ်အတွင်းအပြင် မီးထိုး
စစ်ဆေးကြတယ်။

အားလုံးအခြေအနေ ကောင်းတယ်။

ခြေရာလက်ရာ မပျက်ကြဘူး။ တစ်နာရီတစ်ခါ ထ,ထစစ်ဆေးလိုက်တာ
မိုးလင်းကာနီးမှ အိပ်မောကျသွားတယ်။

ဇနီးသည်နှိုးတော့ အိပ်ရာထ၊ မျက်နှာသစ်ပြီး အိပ်အတွင်းအပြင် သော့၊
ချက်၊ ပစ္စည်းပစ္စယများ ကို လိုက်လံစစ်ဆေးလိုက်တယ်။

“အပျောက်အရှူရှိသလား . . . အဖေ”

“မရှိဘူး . . .သားရေ”

“ဒါဆို အဖေလူ သူခိုးမောင်ချိန် ခိုးလို့မရဘူးပေါ့ဗျ”

“အဲလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့။ တို့သားအဖ အလစ်မပေး၊

ဝိရိယနဲ့စောင့်နေတော့ သူခိုးလို့ ဝင်လို့မရ ဖြစ်မှာပေါ့”

“သေချာတာပေါ့ . . . အဖေရာ”

ဒီအချိန်မှာပဲ ဇနီးသည် ဒေါ်မြရတနာ ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့
သူတို့နှစ်ဦးရှိရာကို ပြေးလာပြီး . . .

“အစ်ကိုလူ . . .အစ်ကိုလူ . . .”

“မြ . . .ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“မေမေ . . .ဘာ . . .ဘာလဲဟင်”

“မရှိတော့ဘူး...မ...မရှိတော့ဘူး”

“ဟ...ဘာမရှိတာတုံး...ကြောင်လေး ရွှေဝါလား”

“မ...ဟုတ်...ဟို...ဟို...ဘုရားရုပ်ပွားတော် မ...မ...

ရှိတော့ဘူး”

“ဘာ...ဘုရားစင်ပေါ်က ရုပ်ပွားဘုရား မရှိတာလားဟင်...မိန်းမ...
ဟင်...ဟင်...”

“ဟုတ်တယ်...အစ်ကို”

“ဟေ...”

ဒါနဲ့ သားအမိသားအဖသုံးယောက် ဘုရားခန်းကို
အမြန်ပြေးကြည့်လိုက်ရော...ဟုတ်တယ်...ဦးလူကလေး ထိုင်းကိုရောက်ခဲ့စဉ်က
နန်းတွင်အနွယ်တော်တစ်ဦး ကိုးကွယ်ဖို့ လက်ဆောင်ပေး လိုက်တဲ့ မြဘုရားရုပ်တု။

မြန်မာငွေနဲ့တွက်ရင် တန်ဖိုး မနည်းလှဘူး။

အဲဒါ ဦးလူကလေးရဲ့ ဇနီး မိုးလင်းတာနဲ့ ဘုရားသောက်တော်ရေ
ကပ်နေကျ သွားလည်းကပ် ရော စံကျောင်းပလ္လင်ပေါ်မှာ မြဘုရား
လုံးဝမရှိတော့ဘူး။

ဦးလူကလေး သူ့ဇနီးကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘူး။ သား စာရေးဆရာကို
လက်ဆွဲပြီး မောင်ချိန် မောင်ချိန်ကို လာရှာတော့တယ်။

အိမ်မှာ မောင်ချိန်မရှိ။ မတွေ့တော့ ဟိုလူဒီလူမေး လိုက်ရော။ ရွာဖျားက
အရက်ဆိုင်မှာ အရက်သောက်နေတယ်ဆိုလို့ အရက်ဆိုင်ကို
အမြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။

“မောင်ချိန်...”

“အေ . . .ဂေ့ . . .”

“ဟေ့ကောင် . . .မောင်ချိန်”

“အေ့ . . .ဘယ် . . .သူ . . .တုံးကွ . . .ဟေ”

မောင်ချိန် အရက်မူးနေပြီ။ သူ့ရှေ့မှာရပ်နေတာ

ဘယ်သူမှန်းသိပ်မသိတော့ဘူး။

“မောင်ချိန် . . .ငါပါကွ . . .ဦးလူကလေးပါ”

“ဪ . . .ဟို . . .စာရေး . . .ဆရာ . . .ဆိုတဲ့လူရဲ့ . . .အဖေလား”

“ဟုတ်တယ် . . .ဟုတ်တယ် . . .မင်း . . .မင်း . . .”

“ဘာကိစ္စတုံး . . .အရက်တိုက် . . .မ . . .လို့လား . . .ကပ် . . .

.ကပ်သောက်ချင် . . .လို့လား . . .အေ့ . . .ဂေ့”

“မေးစရာရှိလို့ပါကွာ . . .မောင်ချိန်ရာ”

“မေး . . .မေး . . .မေးပြီးရင် ပြန်။ ဇိမ်ပျက်တယ်ဗျ”

“မင်း ငါ့အိမ်ဘုရားခန်းထဲက . . .မြ . . .ဘုရားရုပ်ပွားတော်ကို

ခိုးပင့်သွားသလားဟင်”

“ဘာ . . .ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သူ့ခိုးလို့ စွပ်စွဲတယ်ပေါ့ . . .ဟုတ်လား။

ဒီမှာ ဦးလူကလေး . . .ငါ့ချိန်ဆိုတဲ့ကောင် . . .က . . .ငါးပြား၊ ဆယ်ပြား

အရက်ဖိုးခိုးတဲ့ ငဆွေးငပွေး သူ့ခိုးပါဗျ။ မြဘုရား၊ စိန်ဘုရား၊ ရွှေဘုရား၊

အဖိုးတန်တာ ဘယ်တော့မှ မခိုးဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် . . .မောင်ချိန်ရာ။ ဒါနဲ့ မောင်ချိန် မနေ့နေ့ခင်းတုန်းက

မင်းနဲ့ငါနဲ့ လောင်းကြေးစားကြေး စိန်ခေါ်ထားတာ မင်းမှတ်မိ သတိရလား . . .ဟင်”

“အယ် . . .ဟုတ်သားပဲဗျ။ မှတ် . . .မှတ် . . .မိ . . .”

“အဲဒါဆို . . . မင်း . . . ငါ့အိမ်က . . . ဘုရားရုပ်ပွားတော်များပင် . . . ယူ . . . ပင့်သွားသလား . . . ငါ့လူရာ ဟင်”

“ရဲကိုရော၊ သူကြီးကိုရော တိုင်ပြီးပြီးလားဗျ . . . ဂေ့”

“မတိုင်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ဘုရားပြန်ရပြီး . . . မင်း . . . အစွမ်း . . .”

“ရှုံး . . . မပြောနဲ့ . . . ဘေးကြားသွားမယ်”

“အေး . . . အေးပါကွာ . . . ငါ့ . . . ငါ့အိမ်ကဘုရား ဘယ်မှာလဲ . . . ဟင်”

“ဆရာတော် ဦးတေဇနိယကျောင်း . . . သိလား”

“သိတယ်”

“အဲဒီ ကိုသွား။ ကျွန်တော်မြဘုရား ပြန်ပင့်ချင်လို့ပါဘုရားလို့ သွားပြော”

“ဟေ . . .”

“ကျိန်းသေတယ်နော်”

“သွားပါတော့ဗျာ . . . ဪ . . . ဦးလေး ဦးလူကလေး”

“ဘာ . . . ဘာတုံး . . . မောင်ချိန်”

“ဘုရားသွားပင့်ရင် အိုးစည်ဗုံမောင်းနဲ့ သွားပင့်ပြီး လမ်းတစ်လျှောက် ပိုက်ဆံကြရတယ်ဗျ”

“အေး . . . အေး . . .”

“ဒါမှ မင်္ဂလာရှိမှာကိုးဗျ။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“အေးပါကွာ . . . ဟုတ်ပါတယ်”

“ပြီးရင် ကျုပ်ကို အရက်ဖိုး ကတိအတိုင်း ပေးရမှာနော်”

“စိတ် . . . စိတ်ချပါ . . . ငါ့လူရာ။ ငါ့တို့ သွားပြီနော်”

“ဦးလေး . . .”

“ဟေ . . .အေ”

“ရှုံး . . . ဘယ်သူမှ ဒီအကြောင်း မပြောနဲ့နော်”

“စိတ် . . . စိတ်ချ”

ဦးလူကလေးတို့သားအဖ . . . အိုးစည်ဗုံမောင်းလည်း မငှားပါဘူး။
အရပ်ကမေးရင် ဖြေရမှာ ခက်နေလို့ပါ။ ရှက်လည်း ရှက်စရာပေကိုး။
စိန်ခေါ်ထားတာ ကိုယ်က ရှုံးနေပြီလေ။

ဒီလိုနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။

“ဒကာကြီးက ဘယ်သူတုံး”

“ဦးလူကလေးလို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား”

“ဪ . . . ဦးလူကလေးလား၊ သားက စာရေးဆရာဆို”

“မှန်ပါဘုရား”

“အခု လာရင်းကိစ္စက”

“မှန်လှပါ ဘုရား။ သူခိုး . . . အဲ . . . အဲ . . . မောင်ချိန်က
အရှင်ဘုရားကျောင်းမှာ တပည့်တော် အိမ်က မြဘုရားကို
ခဏပင့်အပ်ထားပါတယ်တဲ့။ အဲဒါ အခု ပင်သွားချင်လို့ပါ ဘုရား”

“အင်း . . . မောင်ချိန် . . . မောင်ချိန် . . . အတော်ကို ထူးဆန်းတဲ့
လူငယ်ပါပဲ . . . ဒကာကြီး။ ကျုပ်ရဲ့ ငယ်တပည့်ပါပဲ။ ဘုန်းကြီးအမှုရွာမပတ်ရဘဲ
ရွာအမှုက ဘုန်းကြီး လာပတ်နေသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဘုန်းကြီးလည်း
မောင်ချိန်ရှင်းပြလို့ သိပြီးပါပြီ . . . ဒကာကြီး။

သူ့ကိုလည်း ဆူပြီးပါပြီ။ ဘုန်းကြီးလည်း သူခိုးလက်ခံမဖြစ်ချင်ပါဘူး။

မောင်ချိန်က ကပ္ပိယကြီး လက်ထဲကို အပ်ခဲ့တာတဲ့။ ကပ္ပိယကြီးက ထိန်းသိမ်းထားပါတယ်။ ဟဲ့ . . .မောင်ကျောင်းသားတို့ . . .”

“ဘုရား . . .”

“ကပ္ပိယ ကိုအိမ်ကျယ်ကို သွားပြော။ မြဘုရားပိုင်ရှင် ရောက်နေတယ်။ ဘုရားကို ဒီပင့်ခဲ့လို့”

“မှန်ပါဘုရား”

“မကြာပါဘူး . . . ကပ္ပိယလူဝကြီး ဦးအိမ်ကျယ်၊ မြဘုရားကို ပွေ့လို့ ပင်လာပြီး ပိုင်ရှင်လူကြီး လက်ထဲကို အပ်တယ်။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကပ္ပိယကြီးနဲ့ အရှင်သူမြတ်ဘုရား”

“ဒကာကြီး”

“ဘုရား”

“ဒကာကြီးတို့ မိသားစုနဲ့ မောင်ချိန်နဲ့ စိန်ခေါ်လောင်းကြေးစားကြေး လုပ်ကြဆို”

“မှန်ပါဘုရား”

“အခုရော ယုံပြီလား”

“မှန်ပါ . . . အလွန်အံ့သြဖို့ကောင်းပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ သားအဖတစ်ညလုံး တံခါးမှန်သမျှ အားလုံးပိတ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတာပါဘုရား။ မိုးလင်းလို့ မြဘုရားမရှိမှ . . . နောက်ဆုံးမောင်ချိန် ကိုယ်တိုင်ပြောလို့ အကြောင်းမှန်ကို သိရကြောင်းပါဘုရား။ ဘုရားတပည့်တော် သူ့အစွမ်းကို အံ့သြလေးစားရကြောင်းပါဘုရား”

“အံ့သြတာကို ထားပါ။ ဘာကြောင့် သူ့ကိုလေးစားရတာ တုံး”

“လေးစားတယ်ဆိုတာ ဒီမြဘုရားရုပ်ပွားတော်ကို ထိုင်းနိုင်ငံ
မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဝင် လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးက အထူးလက်ဆောင်အဖြစ်
ပေးခဲ့တာပါဘုရား။ မြကျောက်မျက်ရတနာအစစ်နဲ့ ထုထားတာမို့
တန်ဖိုးမနည်းပါဘူးဘုရား။ သူခိုးမောင်ချိန်သည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကတိအတိုင်း
ဘုရားတပည့်တော်အိမ်က အဖိုးတန်ပစ္စည်းကို ရအောင်ခိုးပြမည်လို့ ကတိရှိရာမှာ
လက်ငင်းချက်ချင်း ရွှေငွေရတနာများကို တစ်ပြားတစ်ချပ်တစ်ခုမျှ ခိုးယူမသွားပြဘဲ
ဘာအသားနဲ့လုပ်ထားမှန်းမသိတဲ့ ဘုရားရုပ်ပွား(မြဘုရား) ကိုသာ
ယူသွားခဲ့ပါတယ်။

ပြီး ဘုရားရုပ်တုကိုလည်း မြင့်မြတ်တဲ့ အရှင်ဘုရားထံ ဝန်းကျင်မှာ
အပ်ခဲ့တာကိုကြည့်ရှု သုံးသပ်ခြင်းအားဖြင့် မောင်ချိန်ဟာ တစ်အချက် လူမသိအောင်
ဘယ်လိုလုပ်ဝင်ပြီး ရအောင်ယူပြသွား မှန်း မသိတဲ့အစွမ်းကို အံ့သြပြီး အလွဲသုံးစား
ဘာတစ်ခုမျှ မယူသွားတာကြောင့် ကတိတည်သူ၊ သစ္စာ ရှိသူ၊ ဖြောင့်မန်သူ
သူခိုးတစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိရပါသဖြင့် သူ့ကို လေးစားရကြောင်းပါ ဘုရား။”

“သာဓု . . .သာဓု . . .သာဓု . . .တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြစ်မယူ
နားလည်မှုရှိကြတဲ့ အတွက် ဘုန်းကြီးတို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့
ငယ်တပည့်ပါပဲ။ သို့သော် သူ့မှာ မွေးရာပါ အစွမ်းအစ ပညာရပ်တွေက
ပါရှိနေတယ်။ ဖျောက်ဖျက်လို့တော့ ယနေ့မရသေးဘူး။

ဘယ်လိုဘဝ အကုသိုလ်အကျိုးပေးလဲဆိုတာ ဘုရားရဟန္တာများမှပဲ
သိမယ်။ သူတကယ်တမ်း သူ့အစွမ်းအစနဲ့ ခိုးစားမယ်ဆို သူဌေးလည်းဖြစ်၊ အဖမ်းခံ
ထောင်ကျရင်လည်း ခွေးဖြစ်မှာပဲ။ သို့သော် လုပ်မစားဘူး။

ပြောစရာက အရက်ကို ကြိုက်တာက ခက်သကွယ်။ သို့သော်
ထူးခြားအလေးထား အားကျ ဖွယ် ကောင်းတာက ဘယ်လိုပဲ မူးလာမူးလာ
သူ့အမေအို လူမမာကြီးအတွက် စားစရာ ထမင်းထုပ် ကလေးကတော့ နေ့နေ့ညည
ပါလာတာပဲ။ အေးလေ . . . သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခုဥစ္စာ။ ဝဋ်ကြွေးရှိရင်

အကျေဆပ်ရစမြပါပဲ . . . ဒကာကြီးတို့ရယ်”

သည့်နောက် ဦးလူကလေးတို့ သားအဖက ဘုန်းတော်ကြီးကို ရိုသေစွာ ဦးချကန်တော့ ပြီးနောက် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး မြဘုရားရုပ်ပွားတော်ကို ပင့်ယူလို့ ပြန်လာခဲ့လိုက် ကြတယ်။

*

(၁၀)

တစ်နေ့လည်းကျရာ အံ့ဩတုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ သည်းထိတ်ရင်ဖိုကိစ္စတစ်ခုကို ငချိန် လုပ်ခဲ့ပါလေရောဗျာ။

ဖြစ်ပုံက ကြားမကြားဖူးပေါင်ဗျာ။

တစ်နေ့ မြို့ပိုင်မင်းရယ်၊ စာရေးနှစ်ယောက်ရယ်၊ လက်နက်ကိုင်ရဲတပ်သားနှစ်ယောက် (တပ်ကြပ်တစ်ယောက်၊ ရဲသားတစ်ယောက်)ရယ် လေ့ကြီးတစ်စီးနဲ့ . . .

မှောင်ရီသန်းချိန်မှာ ငချိန်တို့ရွာ ပတ္တမြားချောင်းရေဆိပ်ကို တင်အကြောင်းမကြားဘဲ ဆိုက်ကပ် လာတယ်။

သူတို့က အခြားရွာများကို လှည့်လည်စစ်ဆေး အခွန်ကောက်ခံပြီး အချိန်လင့်သွားလို့ ငချိန်တို့ ရွာမှာ ညအိပ်နားမယ်ဆိုပြီး သူတို့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ သူတို့ လေ့ဆိုက်တာ။

သူကြီးတို့ ဆယ်အိမ်ခေါင်း၊ ရာအိမ်ခေါင်းတို့ကလည်း ကြိုမသိတော့ တစ်ယောက်မှ မကြိုကြပေါင်ဗျာ။

ရွာနဲ့ရေဆိပ်ကလည်း နှစ်ခေါ်သာသာပဲ ဝေးပါတယ်။

ရဲသားတစ်ယောက်လွှတ်ပြီး ပြောခိုင်းချင် ပေမယ့် ရွာထဲ သေနပ်နဲ့ဝင်လာတာ ဗြုန်းခနဲမြင်လိုက်ရင် သူပုန်မှတ်ပြီး ရွာလန့်မှာစိုးလို့ မပြောခိုင်းဘဲ ရွာဆီသွားတဲ့လမ်းအတိုင်း မှောင်ထဲမှာ လက်ခဲ့ကြတယ်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီး နှစ်လက်ပါလာခဲ့တာလည်း ရေထဲကျသွားလို့ ထိုးစရာ မရှိတော့ဘူး။

အဲဒါ ကိုင်းပင်တွေဝဲယာ ပိန်းနေအောင်ပေါက်နေတဲ့ နေရာကို ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ လာနေတာကို မှောင်ရိပ်ကိုင်းပင်များအကြားက ချောင်းကြည့်နေတဲ့ သူတစ်ယောက် ရှိနေတာကို သူတို့ မသိကြဘူး။ ကျူတောထဲကလူက မှောင်ထဲမှာ တရွေ့ရွေ့လာနေတဲ့ လူငါးယောက်ကို အသာကြည့်နေ တယ်။

သည့်နောက် သူ့လက်ထဲက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ကိုင်းပင်ကြားကနေ ထိုးပြီး အော်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ . . . ရပ်”

လက်နက်ဓာတ်မီးရောင်နှင့်အတူ ရပ်လို့ အမိန့်ပေးသံကြားရော ရဲသားနှစ်ယောက်က သေနတ်မောင်းကိုတင်ပြီး ချက်ချင်း မြေပြင်မှာ ဝပ်လို့ နေရာယူလိုက်ကြတယ်။

မြို့ပိုင်နဲ့ စာရေးနှစ်ယောက်ကတော့ သူတို့အားလုံးအပေါ် ဝဲကျနေတဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ကို လက်နဲ့ကာပြီးနေကြတယ်။

“ဟိုနှစ်ယောက် လက်နက်ချလိုက်”

“ချလေ . . . ပစ်လိုက်ရမလားဟေ့”

ပြောရင်းက လက်နှိပ်မီးရောင် ရပ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့

ရဲပုလိပ်သားနှစ်ယောက်က နေရာကပြင်ဖို့ မိကျောင်းတွား သွားနေတုန်းမှာပဲ သူတို့ လက်ယာဘက်ကနေ နောက်ထပ်အသံသြကြီးနဲ့ အမိန့်ပေး၊ မီးနဲ့ထိုးပြန်ရော။

“ဟေ့ကောင် . . . ရပ်စမ်း”

“တယ် . . . ပစ်လိုက်ရရင် သေတော့မှာပဲ”

“မင်းသေနတ်ကို ဘေးမှာချထားလိုက်”

“ဟိုကောင်ရော ဘာ တုံ့နှေးတုံ့နှေး လုပ်နေတာတုံး။ မဲကြီးနဲ့ ငလုံး . . . ကြာတယ်၊ လက်ပစ် ဗုံးနဲ့ ပစ်”

“မ . . . မ . . . လုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန် . . . ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ မောင်စိန်နဲ့သာလှ သေနပ်တွေ ဘေးမှာချထားလိုက်”

မြို့ပိုင်မင်းက အသံတုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ပြောလိုက်လို့ ရဲသားနှစ်ယောက် သူတို့ ရှိင်ဖယ်သေနတ်နှစ်လက်ကို နံဘေးခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ပစ်ထားလိုက်ကြတယ်။

“ထ . . .”

“ဟုတ်ပြီ။ အားလုံး ဟိုနေရာမှာ ခူးထောက်။ ဟုတ်ပြီ . . . ဇာတ်ပေါ်လက်နှစ်ဖက်တင် ခေါင်းငုံ ထား။ ငါတို့ကောင်တွေ စတင်းရန်းနဲ့ ချိန်ထားတယ်။ ခုခံရင် မဲကြီး လက်ပစ်ဗုံးနဲ့ပစ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာကြီး”

လည်ပင်းသံအစ်အစ်နဲ့ လူတစ်ယောက်က ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာကြီးလို့ ပြောသံကို သူတို့ကြားရ တယ်။

“တို့လူတွေ နေရာတိုင်းက မီးမထိုးကြနဲ့။ အေဝေးက မြင်မယ်၊ တစ်လက်ပဲ ထိုးကြ”

“ဟုတ် . . .”

မကြာဘူး၊ အသံတိတ်သွားတယ်။

ဒါနဲ့မြို့ပိုင်က အသာ ခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်ရော
သူတို့နောက်ကျောကနေ မီးရောင်ကျလာပြီး ဟောက်ပါရောဗျို့။

“ဟိုလူ သေချင်လို့ လှည့်ကြည့်တာလား။ ပစ်ကွာ . . .”

“မ . . .မ . . .လုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ဟို . . .ဟို . .
.လိုချင်တာ ယူကြပါဗျာ။ အသက်ကိုပဲ . . .ချမ်း . . .ချမ်းသာပေးကြပါ . . .ဆ . .
.ဆရာကြီးတို့ရယ်”

မတောင်းပန်လို့ မရဘူးလေ၊ လေးဘက်လေးတန်ကနေ လက်နှိပ်မီးနဲ့
တစ်လှည့်စီထိုးပြီး ချောက်ချားစရာကောင်းလောက်အောင် ဝိုင်းထားလို့
အမိန့်ပေးနေတာကိုး။

“မင်းက ဘာကောင်တုံး”

“ဟို . . .ဟို . . .မြို့ပိုင်ပါခင်ဗျာ”

မြို့ပိုင်လို့ပြောလိုက်ရော လူဆိုးအသံရှင်ဘက်က အသံတိတ်သွားတယ်။
သို့သော် လက်နှိပ်မီးရောင်က သူတို့အားလုံးကိုယ်ပေါ်မှာ အထင်းသား
ထိုးကနေတုန်းပဲ။

“မြို့ပိုင် . . .”

“ဗျာ . . .ဗျာ . . .”

“မင်းတို့အားလုံး ဇာတ်ပေါ် လက်ဝါးတင်ပြီး မတ်တတ်ရပ်။ ဟုတ်ပြီ . .
.အားလုံး မင်းတို့စီးလာတဲ့ လှေပေါ်ကို ပြန်တက်။ ဟုတ်ပြီ . . .ရှေ့ကနေ
တန်းစီသွားနော်။ ခုခံဖို့ကြံစည်ရင် စတင်းဂန်းနဲ့ ဆွဲလိုက်မယ်။ သွား . .
.မြန်မြန်လျှောက်”

အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း မြို့ပိုင်နှင့် လူအားလုံး ဇာတ်ပိုးပေါ် လက်တင်ပြီး

လှေရှိရာကို အမြန်လျှောက်ရတယ်။ သည့်နောက် လှေဝမ်းထဲကို
ဝင်ထိုင်လိုက်ရတယ်။

“လှေထွက်”

လှေထိုးသမားကြီးက လှေကို ဝါးနဲ့ထိုးပြီးကမ်းကနေ ခွာလိုက်တယ်။
ဒီတော့မှ သူတို့ကို ထိုးထားသည့် လက်နှိပ်မီးရောင် ရပ်သွားတယ်။

ပြီးနောက် လက်နှိပ်မီးပိုင်ရှင်က မြို့ပိုင်နှင့်အဖွဲ့ကျန်ရစ်ထားသည့်
အိတ်များကို လှန်လှော ကြည့်လိုက်တော့ အိတ်တစ်လုံးထဲမှာ ငွေစက္ကူတွေနဲ့
စာရွက်စာတမ်း စာရင်းစာရွက်တွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူ ငွေစက္ကူအထပ်ကြားထဲက ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ယူပြီး
သူ့အကျအိတ်ထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီး ငွေထည့်ထားတဲ့အိတ်ကို
ကိုင်းပင်တွေကြားမှာပေါက်နေတဲ့ ကုက္ကိုင်းပင်ပေါက်အကိုင်းမှာ ထင်သာမြင်သာ
ချိန်ထားလိုက်တယ်။

အဝတ်အစားအိတ်တွေကိုတော့ ကိုင်းပင်ကြားမှာ သူ့အထုပ်အတိုင်း
ပုံလို့ ပွက်ထားလိုက်တယ်။

သည့်နောက် ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှစ်လက်ကို ပခုံးမှာ
ကောက်ယူချိန်လွယ်ပြီး ဟိုးအရှေ့ရွာက ကိုသိန်းမောင် ချက်အရက်ဆိုင် ရှိရာသို့
ဦးတည်လို့ သွားခဲ့လိုက်တယ်။

*

“သူကြီး . . .သူကြီး”

“ဗျို့ . . .သူကြီး . . .သူကြီး”

“ဟေ့ . . .အိမ်ရှေ့က အော်နေတာ ဘယ်သူတုံးကွ . . .ဟေ့”

“ကျုပ်တို့ပါဗျ . . .မြန်မြန်ထပါ”

“အချိန်မတော်ကွာ . . .သွား . . .သွား . . .မိုးလင်းမှ လာခဲ့”

“သူကြီး . . .ကျုပ်တို့ပါ။ မြို့ပိုင်နဲ့ အဖွဲ့ပါဗျ”

“ဟေ့ . . .မြို့ပိုင်နဲ့အဖွဲ့။ သောက်ပလုတ်တုတ် . . .ဒုက္ခပဲဟေ့”

“ဟုတ်တယ် . . . အရေးကြီးတယ်။ မြန်မြန်ထ တံခါးဖွင့်”

မြို့ပိုင်နဲ့အဖွဲ့လို့ ကြားရော သူကြီး ဦးငှက်ကြီးတောင်နဲ့

သူမိန်းမဒေါ်မည်းနက်တို့ အမြန် ဝုန်းခနဲထ မီးခွက်ကိုထွန်း

တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရော . . .

“မြတ်စွာဘုရား . . .ကယ်တော်မူပါ”

“အလို . . .မြို့ပိုင်မင်း”

“ဟုတ်တယ် . . .သူကြီး၊ အရင်ဦးဆုံး ကျုပ်ကို

သောက်ရေတစ်ခွက်ပေးပါ”

သူကြီးကတော်က သောက်ရေတစ်ခွက်ကို မြန်လှမ်းပေးပြီး ဖျာတွေခင်း၊

ရေနွေးအိုးချ၊ အရေးပေါ်အမြည်း၊ စားစရာငှက်ပျောသီးတို့ချပေးတယ်။

မြို့ပိုင်ရော၊ စာရေးများနဲ့ ရဲသားများပါ ချွေးသံ၊ ဖုန် ပေညစ်နေကြတယ်။

ပြီး မျက်နှာလည်း မကောင်းကြဘူး။

“မြို့ပိုင်မင်း . . .အချိန်မတော် ဘယ်လိုရောက်လာရတာ လဲ ခင်ဗျာ”

“ကျုပ်တို့ ဝဲကြီး၊ ခရာတာ၊ မြရာရိုး၊ ဝါးတစ်ရာ စသည်တွေမှာ
ဝင်ရောက်စစ်ဆေး ကြည့်ရှုအခွန် ကောက်ပြီး ပေါင်းလှေ့ကြွလာတာ။ မှောင်နေတော့
ရေလမ်းခရီးမှာ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ သူကြီးတို့ရွာမှာ ဝင်နားပြီး မိုးလင်းမှပြန်မယ်
ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ ရွာထဲဝင်တုန်းမှာပဲ . . .”

မြို့ပိုင်မင်းက ကိုင်းတောထဲကနေ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့
လေးဘက်လေးတန်ကနေ တစ်လှည့်စီထိုးပြီးလက်နက်ချခိုင်းပုံကနေ နောက်ဆုံး
ကိုယ့်လှေပေါ် ပြန်ရောက်ခဲ့ရပုံ၊ ပစ္စည်း၊ ငွေ၊ လက်နက်များ ဆုံးရှုံးရပုံများကို
ပြောပြတယ်။

လှေကိုမျှောရင်းကနေ ရွာထဲက အခြေအနေကို လှေပေါ်ကနေ
ကြည့်တော့ မီးရောင်တဝင်းဝင်း ဟာ ဟိုးအရှေ့ရွာဘက်ကို
တရွေ့ရွေ့သွားတာမြင်လိုက်ရကြောင်း၊

“သူတို့မရှိလောက်တော့ဘူးလို့ ယူဆပြီးကျုပ်တို့လှေပြန်ကပ်လို့
သူကြီးထံ ပြန်ရောက်လာတာ ပဲ”

“လူဆိုးအင်အားကို သိလားမြို့ပိုင်မင်း”

“မသိဘူး၊ မမြင်ရဘူး”

“ဘယ်နှစ်နေရာ ဝိုင်းတာပါလဲခင်ဗျာ”

“အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်ပဲ . . .သူကြီး”

“အသံရော ခင်ဗျာ”

“အသံကလည်း အမျိုးမျိုးပဲဗျာ”

“သေနတ်နှစ်လက်ပါသွားတာ သေချာတယ်နော်”

“သူတို့က လက်ပစ်ဗုံးနဲ့ ပစ်မယ်လုပ်တော့ ပေးခဲ့ရတာ ပေါ့ဗျာ။ ဒါ
သူကြီး အဲဒီ လူဆိုးတော် ဘယ်ကတုန်း၊ ဘယ်သူတွေတုန်း”

“ကျွန်တော်မျိုးအပိုင်းမှာ ဓားပြ၊ လူဆိုးလုံးဝမရှိဘူး . . . မြို့ပိုင်မင်း။ ခုဟာက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပါ ယူသွားတာဆိုတော့ စဉ်းစားစရာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်တဲ့နေရာကို သွားကြည့်ကြရအောင်ခင်ဗျာ”

ထို့နောက် ဆယ်အိမ်ခေါင်း၊ ရာအိမ်ခေါင်းများကို နှိုးပြီး အတိုက်အစီးခံရတဲ့နေရာကို မီးထိုးလို့ သွားကြည့်ကြတယ်။ ဘာပစ္စည်းမှ မကျန်ခဲ့ဘူး။ သေနတ်နှစ်လက်လုံးလည်း မရှိတော့ဘူး။

“အင်အားသေးမယ် မထင်ဘူး . . . သူကြီး”

“အနည်းဆုံး ငါးယောက်ကနေ . . . ဆယ်ယောက်အထိရှိမယ်”

ဒီလို ဝေဖန်ပြောဆိုနေတုန်းမှာပဲ . . .

“တွေ့ပြီး . . . သူကြီးရေ၊ တွေ့ပြီဗျို့”

“ဟ . . . ငမိုး၊ အလန့်တကြား ဘာတွေ့တာတုံးဟ”

ကိုင်းတောအစပ်ကနေ အော်လိုက်သည့်အသံကြောင့် သူကြီးရော၊ မြို့ပိုင်နှင့် ရဲသားနှစ်ဦးပါ ပြေးသွားကြည့်လိုက်ရော ကိုင်းပင်များကြားမှာ အဝတ်အစားအိတ်တွေကို တွေ့ရပြီး ကုက္ကိုင်းပင်ခွကြား မှာတော့ ငွေထည့်သည့်အိတ် သွားတွေ့ရသည်။

“သေနတ်ကို တွေ့အောင်ရှာကြ”

မြို့ပိုင်ရဲ့ အမိန့်သံအဆုံးမှာ မီးထိုးပြီး ဖြဲရဲရှာကြပေမယ့် ရိုင်ဖယ်နှစ်လက်ကို မတွေ့ရတော့ဘူး။

အရေးကြီးတာက ရိုင်ဖယ်နှစ်လက်ပဲ။

ရိုင်ဖယ်နှစ်လက် ပါရဲသားနဲ့ အညံ့ခံလိုက်ရတာ ရော၊ ရိုင်ဖယ်တွေပါ ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာ ရောဟာ အလွန်ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ပဲ။ ရဲမင်းကြီးသာသိရင် ရဲသားနှစ်ဦး အလုတ်ပြုတ်၊ ထောင်ကျနိုင်တယ်။

အထက်လူကြီး၊ နယ်ပိုင်တို့၊ တိုင်းမင်းကြီးတို့ သိရင်လည်း မြို့ပိုင်ကို မင်းစီရင်ပုံညွှန်လိုဖြစ်တာဆို ပြီး ရာထူးချ၊ နယ်ပြောင်း၊ အရေးယူခံရနိုင်တယ်။

သတင်းစာတွေမှာ ပါရင်လည်းမြို့ပိုင်လောက ရှုံးချဟားတိုက်စရာ အဖြစ်ပဲ။

“ငွေအိတ်ဗျ”

“ဟေ . . .”

“မားပြဲတွေက ငွေတွေ ယူမသွားဘူးလားဟ”

“ငွေကို မယူဘဲ သေနတ်ကို ယူသွားတဲ့ပုံပဲ ခင်ဗျ”

“စာရေး . . .မောင်ရွှေ”

“ခင်ဗျာ . . .မြို့ပိုင်မင်း”

“ငွေတွေကို အမြန်ရေတွက်ကြစမ်း”

စာရေးမောင်ရွှေနဲ့ မောင်ကြိုင်တို့က ငွေအိတ်ထဲက ငွေစက္ကူကို အမြန်ရေတွက်လိုက်ကြတယ်။ ဒါက အခွန်ကောက်လို့ရတဲ့ နိုင်ငံ့ဘဏ္ဍာငွေတွေ။ လျှော့လို့၊ ပျောက်ဆုံးလို့မဖြစ်ဘူး။

“စေ့ရဲ့လားဟဲ့”

“ငွေငါးကျပ်လျှော့နေပါတယ် . . .မြို့ပိုင်မင်း”

“ဟေ . . .”

“ဘာ . . .”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟ . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“နှစ်ကြိမ် ရေတွက်တာပါ”

“ဒါဆို တို့များ ဟိုရွာတွေမှာ ရေတွက်တုန်းက မှားယွင်းလား . .
.မောင်ရွှေ”

“မမှားပါဘူး . . .မြို့ပိုင်မင်း”

“ဟိုရွာတွေမှာ ရေတွက် သိမ်းဆည်းတုန်းကလည်း
အခွန်ထောင်သုံးရာကျပ်ပါ။ ခုမှ ငွေငါးကျပ် ပဲ လျှော့နေတာပါခင်ဗျာ”

“ဒါဆို ငွေငါးကျပ်က သူခိုး၊ ဓားပြ ယူသွားတာလို့ မင်းတို့က
ပြောချင်တာလား။ မင်းတို့ယူ ထားတယ်လို့ ပြောချင်တာလား။
ကျပျောက်ခဲ့တာလား”

“အဲ . . .အဲ . . .ကျွန်တော်မျိုးများ မယူဝံ့ပါ မြို့ပိုင်မင်း”

ဒီမှာပဲ သူကြီးက

“မြို့ပိုင်မင်း . . .”

“ဘာတုံး . . .သူကြီး”

“ဓားပြကို မိတော့မယ်ခင်ဗျ”

“ဘာ . . .ဓားပြကို မိတော့မယ်။ နေပါဦး . . .သူကြီးက ကျုပ်တို့ကို
တိုက်တဲ့ ဓားပြ၊ လူဆိုးကို ညတွင်းချင်းဖမ်းမယ်၊ မိမယ်လို့ ပြာချီတာလား”

“ဖြစ်နိုင်ခြေများပါတယ် . . .မြို့ပိုင်မင်း”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ် ဖမ်းမတုံး။ ကျုပ်တို့မှာ သေနတ်မရှိဘူး။
ခင်ဗျားတို့မှာလည်း ဓား။ လှံ၊ ဒူးလေးပဲ ပါတယ်။ မြို့ဂါတ်ကို လူလွှတ်ပြီး
လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့ ခေါ်ပေးရမလား”

“မလိုပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့စောစောက ရေပြင်လှေပေါ်က မြင်လိုက်ရတဲ့

မီးရောင်က ဘယ်ကိုရှေ့ ရှုသွားပါသလဲ . . မြို့ပိုင်မင်း”

“ဟိုး အရှေ့ဘက်ပဲ . . . သူကြီး”

“ကိုင်း . . . အားလုံး အရှေ့ရွာ ပိန္နဲကုန်းကို ချီတက်မယ်။ အားလုံးခြေသံ၊ လူသံ လုံပစေ။ မီးလုံးဝ မထိုးနဲ့”

“သူကြီး . . .”

“ဘာတုံး . . .”

“ဘယ်နေရာတုံး”

“ပိန္နဲကုန်းက ညလုံးပေါက်ရောင်းတဲ့ ‘သာဓုကြီး’ အရက်ဆိုင်ကို ဝိုင်းမယ်။ ထွက် . . .”

သူတို့အားလုံး အရှေ့ပိန္နဲကုန်းရွာကို ခြေသံလုံလုံနဲ့ လှမ်းခဲ့ကြတယ်။ တစ်နာရီနီးပါးမျှ လျှောက်ပြီးရော မီးရောင်လဲ့လဲ့ မြင်ရတဲ့ ရွာစွန်က တဲပြန့်ကြီးတစ်လုံးကို မြင်ရပါရော။

“အဲဒီ တဲကို ဝိုင်းမယ်။ ရဲသားနှစ်ယောက်ပါ အသင့်ရှိပစေနော်။ ထွက်လာတဲ့ကောင်မှန်ရင် ဖမ်း။ ဝင်လုံး”

သူတို့အားလုံး အရက်ရောင်းတဲ့ တဲပြန့်ကြီးကို မှောင်ထဲကနေ ဝိုင်းထားလိုက်ကြတယ်။

သူကြီးဦးငှက်ကြီးတောင်က ဓားရှည်ကိုကိုင်ပြီး မီးရောင်ပျပျ အဝင်ဝကို ဝင်ရပ်လိုက်တယ်။

လူဝကြီးတစ်ယောက်က အိပ်ငိုက်နေပြီး လူရွယ်တစ်ယောက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အရက် တစ်လုံးနဲ့ မူးယစ်နေပုံပဲ။

“သာဓုကြီး”

“ဗျာ . . .ဟာ . . .အာ . . .”

သူကြီးရဲ့ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ‘သာဓုကြီး’ ဆိုသူ လန့်ဖျန်ပြီး ပြူးတူးပြတ်တဲ နိုးလာခဲ့ပြီး သူကြီးနှင့် လူစိမ်းများကို ကြည့်လို့ မျက်လုံးပြူးနေတယ်။

“ငချိန် . . .”

“အေ . . .”

“မလှုပ်နဲ့နော်။ ပြေးရင်လှုပ်ရင် မင်းအသေပဲ”

“ရဲသားနှစ်ယောက် ငချိန်ကို ဖမ်းထား”

ရဲသားနှစ်ယောက်ကလည်း လျင်တယ်။ သူ့ခိုးငချိန်ကိုလွှားခနဲ ခုန်အုပ်ပြီး ချုပ်ထားလိုက်တယ်။

“သာဓုကြီး . . .”

“ဗျာ . . .ဗျာ . . .”

“ငါမေးတာကို မှန်မှန်ဖြေ။ မဖြေရင် မင်းကိုပါ ကြံရာပါအနေနဲ့ ဖမ်းမယ်”

“မေး . . .မေးပါ . . .သ . . .သကြီး . . .မေးပါဗျာ”

“ငချိန် ဒီကို ဘယ်အချိန်ရောက်လာသဲ”

“သူရောက်တာ တစ်နာရီသာသာ ရှိပါပြီခင်ဗျာ”

“သူလာတော့ ဘာပစ္စည်းတွေပါလာလဲ”

“အဲ . . .အဲ . . .သူ . . .သူ . . .လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်ပါ . . .ပါတယ်။”

“ပြီးတော့ ဘာပြောလဲ”

“အရက်တစ်လုံး ရောင်းပါတဲ့”

“ပိုက်ဆံပေးသလား”

“ပေးပါတယ်”

“ဘာတန်လဲ။ ကျပ်တန်လား၊ ငါးကျပ်လား၊ အကြွေးလား”

“ငါးကျပ်တန်ပါ”

“ပြစမ်း။ ငါ့ချိန် မင်းကို အရက်ဖိုးပေးတဲ့ ငါးကျပ်တန်”

“ပြစမ်း။ ငါ့ချိန် မင်းကို အရက်ဖိုးပေးတဲ့ ငါးကျပ်တန်”

အရက်ရောင်းတဲ့ သာဓုကြီးက အကျူးအိတ်ထဲက

ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ထုတ်ပြရှာတယ်။

“စာရေးကြီး”

“ဘာတုံး . . . သူကြီး”

“ရော့ . . . ဒီငါးကျပ်တန်ကို ကြည့်စမ်း။ ဒါ ခင်ဗျားတို့

အခွန်ကောက်ငွေထဲက ငါးကျပ်တန်လား။ ရော့ . . .”

စာရေးကြီးက သူကြီးလှမ်းပေးတဲ့ ငါးကျပ်တန်ကို မီးရောင်ရှေ့မှာ

သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး နောက် . . .

“ဟုတ်တယ် . . . သူကြီး၊ ဒါ . . . ဒါ ကျုပ်တို့ အခွန်ငွေထဲက ပျောက်နေတဲ့

ငါးကျပ်တန်အစစ်ပဲ”

“ဘာလို့ စာရေးကြီးတို့ အခွန်ငွေပိုက်ဆံလို့ ကျန်းသေအပ်ချ

ပြောနိုင်တာ တုံး . . . စာရေးကြီး”

“ဟောဒီမှာကြည့်ပါ . . . သူကြီး။ ငါးကျပ်တန်ပေါ်မှာ ကျုပ်တို့

ခွန်တံဆိတ်တုံး ရိုက်ထားတယ်။ မယုံရင်ကြည့်ပါ”

မြို့စာရေးကြီးက စောစောက ကုက္ကိုင်းပင်ခွကြားက ပြန်ရတဲ့

ငွေစက္ကူများနှင့် ခုရနေသည့် ငွေစက္ကူများကို ယှဉ်ပြလိုက်ရော၊ ဟုတ်တယ် ...
ငွေစက္ကူ အခွန်အမှတ်တံဆိတ်တုံးထုချက်က တူနေရောဗျာ။

“ဒါဆို ...”

“ဒါဆို ...ဟောဟိုကောင်ဟာ ဓားပြပဲဗျ”

“ဟေ ...”

“အလို ...”

“ဘုရားရေ ...ဟုတ်ရဲ့လား ...သူကြီးရာ ...ဟင်”

အားလုံးက အရက်မူးယစ်နေသည့်

သူခိုးငါးချိန်(ဒေါ်)မောင်ချိန်ကိုကြည့်ပြီး ဝေခွဲမရဖြစ် နေကြတယ်။ ဒီမှာ
သူကြီးငှက်ကြီးတောင်က မူးယစ်ယစ်နဲ့ ‘အေ့’ ‘ဂေ့’ဖြစ်နေတဲ့ သင်းနားကို ကပ်ပြီး ..

“ဟေ့ကောင် ...ငါ့ချိန်”

“အေ့ ...ဂေ့ ...”

“ဟေ့ကောင် ...ငါ့ချိန်၊ ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား။ ကိုင်းဟာ ...”

“ဖောင်း ...”

“အား ...အေ့ ...ငါ့ကိုရိုက်တာ ...ဘယ် ...ဘယ်ကောင် ...ကောင် ...

“ဖောင်း”

“ခွေးမသားရေ ...မင်းကိုဗျင်းနေတာ မင်းနှမယောက်ျား

သူကြီးငှက်ကြီးတောင်ပဲဟေ့။ ဟေ့ကောင် ...”

“သ ...သ ...ဂျိုး ...”

“ဟုတ်တယ် . . .မင်း ငါမေးတာကို မှန်မှန်ဖြေ”

“အေ့ . . .ဂေ့ . . .ဟေး . . .ဟေး”

“မင်း မှောင်စပြုတုန်းက ကိုင်းပင်ကြားကနေ ဟောဒီလူအုပ်ကို
စားပြတိုက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ကျုပ်က . . .”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီ . . .ဒီ . . .လူအုပ်ကို . . .”

“ဟုတ်တယ်။ မင်း မညာနဲ့နော် ငချိန်”

“ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းက သူတို့ကို ဘယ်လိုတိုက်မတုံး”

“မင်း ခေါင်းဆောင်ကွ . . .ခေါင်းဆောင်”

“ဟောဒီမှာ မင်းအရက်ဖိုးပေးတဲ့ ငွေငါးကျပ်တန်။ အဲဒါဟောဟိုက
မြို့ပိုင်မင်းတို့က အခွန်ကောက်လာတဲ့ ငွေပဲ။ ဟေ့ကောင် . . .ငွေအများကြီးတွေ့ရဲ့
ရရဲ့သားနဲ့ ငါးကျပ်ယူတာ သူခိုးလောကမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ် . . .ငချိန်။
မင်းမညာနဲ့။ ဟေ့ကောင် . . .ယောက်ျားပဲကွာ မင်းတိုက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . .ကျုပ် တိုက်ခဲ့တယ်”

“ဟင် . . .”

“ဘုရားရေ . . .ဒီကောင် သူခိုးက . . .”

“မြတ်စွာဘုရား . . .ကျားသားမိုးကြိုး”

“ငချိန် . . .မင်းငွေထုပ်ကို ဘယ်မှာ ပှက်ခဲ့သလဲ”

“ငွေတွေများနေလို့ ငွေထုပ်ကို ကုက္ကိင်းပင်ပေါ်မှာ ချိတ်ထားခဲ့တယ်”

“အဝတ်အစားတွေရော”

“ကိုင်းပင်ကြားမှာ ပွက်ခဲ့တယ်”

“မင်း ဘာလို့ အကုန်လုံး မယူသွားတာလဲ”

“ကျုပ်က အရက်ဖိုးငါကျပ်ရရင် ကျေနပ်တာဥစ္စာ။

ငွေအများကြီးဘာလုပ်မှာလဲ။ ဘယ်သွားထား ရမှာလဲဗျ”

ကြားရချက်ကြောင့် မြို့ပိုင်မင်းရော၊ စာရေးများနဲ့ ရဲသားများပါ အလွန်အံ့အားသင့်နေကြတယ်။ သူတို့အုပ်စုကို စီးတိုက်သွားတဲ့ကောင်က ငမူး။ ခုလဲ လက်ထဲမှာ ဘာမလက်နတ်မှ မရှိဘူး။

“ငချိန် . . .”

“ဗျာ . . .”

“မင်းယူသွားတဲ့ သေနတ်နှစ်လက်ရော”

“ရှိတယ်”

“ခု ထုတ်ပေး။ မင်းကတော့ ရှင်ဘုရင့်ဘဏ္ဍာ၊ လုယက်မှုရော၊ သေနတ်လက်နက်ပါ လုသွားတာရော နှစ်ခုပေါင်းရင် ဒီတစ်ခါ မင်းထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်ပဲ။ ပြ . . .ဘယ်နေရာမှာ ပွက်ထားသလဲ။ လုပ်လေ . . .”

သူကြီးကရော။ ရာအိမ်မှူးကပါ ဝင်ဗျင်းလိုက်မှ သူက လက်ကျန်အရက်ကို ကောက်မော့ပြီး ရှေ့ကနေ သွားတယ်။ သည့်နောက်ပြတ်ငုတ်တိုကြားကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရော . . .

“ဟာ . . .ဟိုမှာဟေ့”

“နှစ်လက်လုံးဟေ့”

“ငါတို့သေနတ် ဟုတ်ရဲ့လားဟ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . .မြို့ပိုင်မင်း”

“အဲဒီ ကောင်ကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်”

ရဲတပ်ကြီးစကားဆုံးတော့ ရဲသားလေးက သူခိုး၊ ဓားပြကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်တယ်။ ပြီး သေနတ်နှစ်လက်ကို စစ်ဆေးတယ်။ ကျည်ဆန်တစ်တောင့် မလျှော့ဘူး။

“သူကြီး . . .”

“ခင်ဗျာ . . .မြို့ပိုင်မင်း”

“ကျုပ် သူ့ကို မေးစရာရှိတယ်”

“မေးပါ . . .မြို့ပိုင်မင်း၊ မေးပါ။ ဟေ့ကောင် . . .ငချိန်”

“ဗျာ . . .”

“မင်းကို မြို့ပိုင်မင်းက မေးစရာရှိသတဲ့။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရိုရိုသေသေဖြေ၊ ကြားလား”

“မှန်ပါ”

“မင်းနာမည် ငချိန်၊ ဟုတ်လား . . .”

“မှန်ပါဘုရား”

“အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“(၂၅)နှစ်ပါ ဘုရား”

“ဘယ်သူနဲ့ နေသတုံး”

“အမေအို ဒုက္ခိတနဲ့ပါ ဘုရား”

“အဖေရော ရှိသလား”

“ကွယ်လွန်သွားပါပြီဘုရား”

“မင်း ဒီရွာသားပဲလား”

“ဘာအလုပ် လုပ်ကိုင်စားသောက်သတုံး”

“အဲ . . .အဲ . . .ဟို . . .ဟို . . .”

“သူကြီး . . . သူဘာအလုပ် လုပ်သတုံး”

“တစ်ရာကိုး၊ တစ်ရာတစ်ဆယ် အလုပ်အကိုင် မရှိပါဘုရား”

“သူခိုးပြောကြဆို”

“မှန်ပါ။ ထဘီစုတ်၊ အကျစုတ်နဲ့ ကြက်၊ ဘဲများတော့ ခိုးပါတယ် . .

.မြို့ပိုင်မင်း”

“ဘာကြောင့် မြို့ဂါတ်ကို မတိုင်တုံး”

“နှစ်ကျပ်၊ သုံးကျပ်ပစ္စည်းနဲ့ အမှုလုပ်ပြီး မြို့ရုံးသွား၊ အမှုရင်ဆိုင်၊

သက်သေလိုက် မလုပ်လိုကြ ပါဘုရား”

ဒါဆို သူကြီး ဘယ်လိုအရေးယူသတုံး“

“ထိတ်တုံးခတ်၊ အလုပ်ကြမ်းခိုင်း၊ ဒဏ်ပေးပါတယ် . . .မြို့ပိုင်မင်း”

“သူ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးကြီးကြီး ခိုးခဲ့ဖူးလဲ . . .”

“လွန်လှ၊ ကျွဲလှ ငါးကျပ်ဖိုးပါ . . .မြို့ပိုင်မင်း”

ဒါတော့ မြို့ပိုင်မင်း ယုံသလို ရှိခဲ့ပြီးပါပြီ။ ငွေများစွာ ရသွားသော်လည်း

ငွေငါးကျပ်သာ ယူသွားသည်ကိုက အလွန်ကို ထူးဆန်းသည့်

သူခိုး(ဓားပြ)ဖြစ်နေတာပဲ။

မြို့ပိုင်မင်းရဲ့တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ်မှာ ဒီလို သူခိုးမျိုး၊ ဓားပြမျိုး

မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ စိတ်မှန်ရဲ့လား မသိ။

“မောင်မင်း အဖော် ဓားပြတွေက ဘယ်သူတွေတုံး”

“အဖော်မရှိပါ ဘုရား။ တစ်ယောက်တည်း လုပ်တာပါ ဘုရား”

“ဟေ . . .မင်းတစ်ယောက်တည်း ငါတို့ကို တိုက်ခဲ့တာ။ မောင်မင်း မထိန်ချိန်နဲ့နော်။ ထိန်ချန်ရင် ပြစ်မှု ပိုကြီးတယ်”

“မှန်သောစကားကို ပြောတာပါ ဘုရား။ ဘုရား ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းတိုက်တာ အမှန်ပါ ဘုရား”

မြို့ပိုင်မင်းရော၊ ရဲသားများပါ စဉ်းစားရခက်နေပြီ။ ယုံရခက်နေပြီ။ သူတို့ကို တိုက်တုံးက လေးဘက်လေးတန်ကနေ အသံပေးတိုက်တာရယ်။

“ငချိန် . . .”

“ဘုရား . . .”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ငါတို့ကို ဘယ်လိုတိုက်သတုံး။ အမှန်အတိုင်းပြော”

“အမှန်က တိုက်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။ လူစိမ်းသူစိမ်းမှောင်ရီဖျိုးဖိ ဝင်လာတော့ ဓားပြအုပ်စုမှတ်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ခြောက်တာပါ ဘုရား။ ပထမ ရှေ့ဘက်ကိုင်တောထဲကန မီးထိုး ပြီး ခြောက်လှန့်ဝပ်ခိုင်းတာပါ။

သည့်နောက်အသံဖျက်ပြီး နေရာရွေ့လို့ အရပ်လေးမျက်နှာ မီးထိုးပြီး လူအုပ်နဲ့ ဝိုင်ထားသလို ဟန်ဆောင်လို့ လက်ပစ်ဗုံးနဲ့ပစ်မယ် စတင်ဂန်းနဲ့ဆွဲမယ် အသံမျိုးစုံလုပ် ခြောက်လှန့်ပြီး လုပ်ခဲ့တာပါ ဘုရား။ သို့သော် သေနတ်တွေရတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပါဘူးဘုရား။ ငွေတွေမြင်တော့လည်း မကိုင်ရဲ။ မယူရဲဖြစ်တာနဲ့ အရက်ဖိုးငါးကျပ်ပဲယူပြီး လုံခြုံရာမှာ ဂှက်ထားခဲ့တာပါဘုရား။ သေနတ် ကတော့ ဓားပြတွေ ရသွားရင် ပိုဆိုးမှာ စိုးလို့ ကိုယ်တိုင်ယူခဲ့ပါတယ်ဘုရား”

“ဟူး . . . အံ့ရောကွာ”

“တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ကောင်ကွယ်”

“လုပ်ရဲတာ အံ့သြလို့ပါဗျာ”

“မတော် ရဲသားများက သေနတ်နဲ့ ထိုးပစ်ရင် သေမှာဗျ”

“ရှူး . . . သိပ်လည်း အထင်ကြီးမနေနဲ့။ ခုဟာက သင်းတို့ညံ့လို့ တုံးလို့

ခံရတာ ”

“ရှူး . . . တိုးတိုး ဟုတ်တယ်။ ငါတို့ သူခိုးချိန်က ပေါ့သေးသေး

မဟုတ်ဘူးကွ။ မြို့ပိုင်နဲ့ ရဲကို ဓားပြတိုက်ရဲတဲ့ကောင်ဟ”

“ရှူး . . . ရှူး . . . တိတ်တော့”

တိုးတိုးသမားတွေ ငြိမ်သွားကြတယ်။ ငချိန်ကတော့ မြေပြင်မှာ

ဒူးတုပ်လျက်ပဲ။

“မောင်ချိန်”

“ဘုရား . . .”

“မင်း အပြစ်ကြီးကျူးလန်တာ သိရဲ့လား”

“ . . . ”

“မင်းလုပ်ပုံက ဓားပြတွေရဲ့ လုပ်ရပ်ကွ”

“ဘုရားကျွန်တော် ငါးကျပ်ပဲ ယူပါတယ်ဘုရား။ ပြီး

သေနတ်များကိုလည်း ပြန် . . . ပြန်ပေး ပါတယ် ဘုရား”

“မင်း ထောင်ကျတော့မယ် သိရဲ့လားဟင်”

“ ”

“သူကြီး . . .မှန်ပါ မြို့ပိုင်မင်း”

“ဒီည ထိတ်တုံးခတ်ထား။ မနက်မိုးလင်းရင် မြို့အချုပ်ကို ခေါ်သွားမယ်”

“မှန်ပါ”

သူ့ကို ရွာထဲခေါ်လာပြီး တစ်ညလုံး ထိတ်တုံးခတ်ထားလို့ အစောင့်နဲ့
ထားရတယ်။

ရွာထဲမှာလည်း ညတွင်းချင်း သတင်းက ပျံ့သွားရော။ အိမ်ဖော်မလေး
မသိမ်းမျှစ်ခမျာမှာလည်း ခြေထိတ်၊ လက်ထိတ်ပေါင်း ထိတ်တုံးခတ်ခံထားရတဲ့
ငချိန်ကို ချောင်းကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းရှာဘူး။

ညအချိန်မတော် ရောက်လာကြတာ။

သူကြီးအိမ်ပေါ်မှာလည်း မြို့ပိုင်နဲ့ စာရေးတွေ၊ ရဲတွေလည်း
ရောက်နေတယ်။ သူတို့ချင်း ပြောပုံ အရ မောင်ချိန်က မြို့ပိုင်နဲ့အဖွဲ့ကို ညဦးမှာ
အနုကြမ်းစီးဆိုလား၊ ဓားပြတိုက်ဆိုလား။

ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

မောင်ချိန်က သူခိုး၊ ငဆွေး၊ ငပွေး ဥစ္စာ။

ရဲလက်က သေနတ်နဲ့ အခွန်ငွေဆိုတာကို တိုက်ရဲလုရဲပါ့မလား။

လူက မူးနေပုံပဲ။ ခြင်အော်သံတဝီဝီကိုလည်း ကြားနေရတယ်။

ခြေရော၊ လက်ရော ထိတ်တုံးခတ်ထားတော့ လှုပ်လို့၊ လွန်လို့မရဘူး။

ဟူး . . .ငချိန်ကလည်း ငချိန်ပဲ။ ရိုက်လည်းမနာ၊ ဆဲလည်း မနာ၊ မခိုးရလည်း
မနေနိုင်၊ ခိုးပြန်တော့လည်း သူဌေးဖြစ်၊ ခွေးဖြစ် မခိုး။

အရက်ဖိုး သုံး၊ လေး၊ ငါးကျပ်။

အလို . . . သူ့အမေ ထမင်းမှ စားရရဲ့လား။ အချိန်ကလည်း

ညဉ့်(၁၀)နာရီနား ကပ်နေပြီ။ ဟင်းကျန်၊ ထမင်းကျန် သွားမပို့ ဖြစ်တော့။

အို . . . ငါက ဘာလို့ သူ့ကိစ္စကို အရေးတယူတွေးပြီး
ရင်မောနေရပါလိမ့်။ သူနဲ့ငါနဲ့ ဘာဆိုလို့ တုံး။

ဟူး . . .ခက်လိုက်တာနော်

*

(၁၂)

မိုးလည်းလင်းရော သူခိုးချိန်ကို ထိတ်တုံးကဖြုတ်ပြီး သူကြီးအိမ်ရှေ့
မြေကွက်လပ်မှာ လက်ထိတ်ခတ်၊ ဒူးတုပ်ပြီး ထိုင်နေရတယ်။

ဟိုခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြားသိသူအချို့ ရပ်ကြည့်၊ ချောင်းကြည့် လုပ်ကြလို့
သူကြီးအိမ်နားကိုတော့ မကပ်ရဲကြဘူး။ ရာအိမ်မှူး၊ ဆယ်အိမ်မှူးတွေက အနားကို
မလာရဘူး။ ဟိုမေးဒီမေး မစပ်စုရဘူးလို့ ပြောလို့ အေဝးကပဲ အကဲခတ်နေကြတာ။

မကြာပါဘူး . . . မြို့ပိုင်၊ စာရေးများ၊ ရဲသားနှစ်ဦးနဲ့ သူကြီး၊
ရာအိမ်မှူးတို့ သူ့ရှေ့ကို ရောက်လာကြတယ်။ ဟိုးနောက်မှာတော့ အိမ်ဖော်မလေး
မိသိန်းမျှစ်က မဝံ့မရဲလှမ်းကြည့်၊ နားစွင့်လို့။

ဟူး . . .အမေ့ကို ဘယ်သူစောင့်ရှောက်ကြမှာပါလိမ့်။ အေးလေ
ငါပြုသည့်ကံငါပဲ ခံရမှာပဲ။ ဒီလိုပဲတွေးပြီး အမေ့အတွက် ရင်လေးနေမိတယ်။
မြို့ပေါ်ကို ဖမ်းသွားသည့်သတင်းများ အမေကြားခဲ့ရင် ရင်ကွဲပြီး
သေများသွားလေမှာလား။

အမေ . . .သားမိုက်ကြီး၊ လူဆိုးကြီး၊ ခုတော့ ဓားပြကြီးပေါ့အမေ။

ဟောဒီကောင် ဓားပြ၊ သူခိုး၊ လူမိုက်ကြီးကို မုန်းလိုက်၊ မေ့လိုက်စမ်းပါ အမေရယ်။
ရွှေတိဂုံဘုရား သွားချင်လိုက်တာလို့ ပြောတဲ့ အမေ။

နင့်ကိုမွေးရတာ ဝမ်းရေးစပ်လိုက်တာလို့ အသံကုန်ဟစ်လိုက်စမ်းပါ
အမေရဲ့။

“ငချိန် . . .”

“ဘုရား”

“မင်း ငါ့ကို ကတိတစ်ခုပေးနိုင်မှာလား”

မြို့ပိုင်မင်းက သူခိုး(ဓားပြ) ငချိန်ရှေ့မှာရပ်ပြီး မေးနေတယ်

“ဘယ်လို ကတိပါလဲ ဘုရား”

“ငါတို့ကို မင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်နဲ့ အမျိုးမျိုး ခြောက်လှန့်
အသံဖျက်ပြီး လူစုလူဝေးသဏ္ဌာန်နဲ့ ဓားပြတိုက်တဲ့အကြောင်း ခုချိန်ကစ မည်သူ့ကိုမျှ
မပြောပြပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိကို ပေးနိုင်မလား”

“ဘာ . . .ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ဘုရား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းအကြောင်းကို ညတုန်းက သူကြီး
ရာအိမ်မှူး၊ ဆယ်အိမ်မှူးများက ပြောပြလို့ သိရပြီးပါပြီ။ တကယ်တော့ မင်းက
သူခိုးတော့ သူခိုးပဲ၊ မွေးရာပါ သန္ဓေစိတ် ဖြစ်ရပ်ဆန်းနဲ့ ထူးခြားနေတဲ့ သူခိုးလို့
ငါတို့သိရတယ်။

ဒါနဲ့အတူ မင်းဟာ မင်းရဲ့ (မ္တီရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် သူခိုးပညာ၊
သော့ဖွင့်ပညာနဲ့ သူဌေးဖြစ်အောင် ခိုးမစားဘဲ အရက်ဖိုးပဲ ခိုးတဲ့ သူခိုး၊
ခိုးလို့မိသွားလည်း ရိုက်ချင်သလောက်ရိုက်၊ ကန်ချင်သလောက် ကန်၊
ဆဲချင်သလောက်ဆဲ လုံးဝပြန်မလုပ်တဲ့အကြောင်း . . .ပြီးဘယ်လိုပဲမူးနေမူးနေ
အိမ်ပြန်ရင် အမေဒုက္ခိတကြီးအတွက် ထမင်းလေးတစ်ထုပ် အမြဲ

ဝယ်လာကျွေးတဲ့အကြောင်း ငါတို့ သိပြီးပါပြီကွယ်။

တိုတိုပြောရရင် ငါတို့ မင်းရဲ့ဘဝနဲ့ သစ္စာရှိမှုကို သိရပြီးနောက်ပိုင်း မင်းကို အချုပ်ထဲ၊ ထောင်ထဲမှာ နှစ်ရှည်လများ ပြစ်ဒဏ် မပေးချင်ပါဘူး။ မှန်တာပြောရရင် အခုဖြစ်ရပ်က အမြို့မြို့၊ အနယ်နယ် လူကြားလို့လည်း မကောင်းဘူး။ ငါတို့အဖို့ ရှက်စရာဖြစ်နေတယ်။ အမှန်က ငါတို့ ညံ့လို့၊ ဖျင်းလို့ ခံရတာ ပါ။

မင်းလို သစ္စာရှိတဲ့ လမ်ဒဓားပြမျိုးမို့သာ ငါတို့ ငွေ၊ ပစ္စည်းနဲ့ လက်နက်များ အကုန်ပြန်ရတာ ပဲ။ နို့မို့ သတင်းစာထဲမှာ ပါပြီး အကျော်ဇေယျဖြစ်ကုန်ရင် မကောင်းတော့ဘူး။ မင်းကို ငါတို့ အရေးမယူ တော့ဘူး။ အပြီးလွတ်လိုက်မယ်။ ဒါပေမယ့် မင်း စောစောက ကတိကို ပေးနိုင်မှာလား။”

မောင်ချိန်က အရမ်းကို ဝမ်းသာသွားတယ်။ သူကြီးနဲ့ သူကြီးကတော်၊ စာရေးများ၊ ရဲသား၊ ရာအိမ်၊ ဆယ်အိမ်မှူးများသာမက အိမ်ဖော်မမျှစ်ပါ ကြားရချက်ကြောင့် အံ့အားသင့်ကုန်ကြတယ်။

“တ . . .တကယ်လား . . .ဘု . . .ဘုရား။”

“ငါ မလိမ်၊ မညာပါဘူး ငချိန်”

“မှန် . . .မှန်ပါ . . .ကျွန် . . .ကျွန်တော်မျိုး . . .မည် . . .မည် . . .အဲ . . .အဲ . . .ဘယ်သူ့ကို . . .မ . . .မ . . .ပြောပြပါဘူး ဘု . . .ဘုရား။”

“မင်းကတိ တည်မယ်နော်”

“ဘုရားရှေ့မှာ သစ္စာရေ . . .သောက် . . .သောက်ပြပါမယ်ဘုရား။”

“အေး . . .အေး . . .ငါယုံပါတယ် . . .မောင်ချိန်၊ ယုံပါတယ်။

နောက်တစ်ချက် မင်းဆီက လက်တွေ့သိချင်တာလေး တစ်ခုရှိတယ်။ မင်းလုပ်ပြလို့ ရမလား။”

“ဘာများ လုပ်ပြရမလဲ မြို့ပိုင်မင်းဘုရား”

“မင်းက လက်ထိတ်၊ နှောင်ကြိုး၊ သော့များ ဖွင့်နိုင်တယ်ဆို”

“ဗျာ . . .”

“ဟုတ်လား . . . ငါ့ချိန်၊ အမှန်အတိုင်းပြောပါ။ ငါကြားရလို့ မေးတာပါ”

“အဲ . . . အဲ . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား”

“ကောင်းပြီ . . . အခု မင်းလက်နှစ်ဖက်ကို လက်ထိတ်ခတ်ထားတယ်။

ဟုတ်ရဲ့လား”

“မှန်ပါ . . .”

“သော့ပွင့်နေသလား”

“မ . . . မပွင့်ပါ ဘုရား”

“တပ်ကြပ်ကြီး . . .”

“အမိန့်ရှိပါ မြို့ပိုင်မင်း”

“လက်ထိတ်ကို ပွင့်၊ မပွင့် သော့ကိုစစ်လိုက်ပါ တပ်ကြပ်ကြီး”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက ငါ့ချိန်ရဲ့လက်မှာ လတ်ထားတဲ့ လက်ထိတ်ကို

သေသေချာချာ စစ်ဆေးလိုက် တယ်။

“သော့ခတ်ထားလျက်ပါ . . . မြို့ပိုင်မင်း”

ဒီမှာ မြို့ပိုင်မင်းက သူ့အကျွမ်းအိတ်ထဲကနေ ရာတန်ငွေစက္ကူချပ်ကို

ထုတ်ယူလိုက်ပြီး လက်ထိတ်ခတ်ထားတဲ့ လက်ချောင်းများမှာ ငွေစက္ကူကို

ညှပ်ပေးလိုက်တယ်။

“မောင်ချိန် . . .”

“ဘုရား...”

“အခုခတ်ထားတဲ့ လက်ထိတ်ကို တို့များရှေ့မှာ မင်းရဲ့ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းနဲ့ ဖွင့်ပြနိုင်ရင် အဲဒီ ငွေတစ်ရာကျပ်တန်ကို မင်းယူလိုက်။ အဲဒါ ဆုတော်ငွေပဲ။ အကယ်၍ များ လက်ထိတ်သော့ကို မဖွင့်နိုင်ရင်တော့ ဆုငွေတစ်ရာ မင်းမရဘူး။ ငါတို့ သော့ဖွင့်ပေးပါမယ်။ ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်တော့ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ...ဖွင့်”

“ဟို...ဟို...မြို့ပိုင်မင်းဘုရား...”

“ဘာတုံး...ဘာပြောချင်လို့တုံး”

“ဟို...ဟို...လက်ထိတ်ပေါ်ကို အဝတ်တစ်ခု အုပ်ပေးပါ ဘုရား”

“ဪ...အေး...အေး...”

“သူကြီး...မျက်နှာသုတ်ပဝါ အုပ်ပေးလိုက်ပါဗျာ”

“ဟုတ်...ဟုတ်...”

သူကြီးက မောင်ချိန် လက်ထိတ်ခတ်ထားတဲ့အပေါ်ကို

မျက်နှာသုတ်ပဝါအဟောင်းလေး အုပ်ပေးလိုက်တယ်။ အားလုံးသောလူတွေရဲ့ မျက်စိများက မောင်ချိန်ရဲ့ လက်ရှိရာကို အာရုံစိုက်နေကြ တယ်။

“မောင်ချိန်ကလည်း မျက်စိကို စုံမှိတ်ပြီး အာရုံစုသလို လုပ်နေတာ အတန်ကြာတယ်။”

ရဲသားများရော၊ မြို့ပိုင်မင်းကရော အချိန်အတန်ကြာလို့ ဒီကောင်သော့ကို မဖွင့်နိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ ရဲသဲ့သဲ့အပြုံးမျိုးပြုံးပြကြတယ်။

ဒီမှာ မောင်ချိန်က သူ့လက်အစုံကို သူ့ပါးစပ်ရှိရာ ဆွဲကပ်လိုက်ရော...

“ချောက် . . .”

“ဟင် . . .”

“အသံကြားတယ်ဗျ”

“မြို့ပိုင်မင်းဘုရား . . .”

“ဘာတုံး . . .မောင်ချိန်”

“လက်ပေါ်က မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လှန်လိုက်ပါဘုရား”

မြို့ပိုင်မင်းကလည်း မယုံရဲ၊ ယုံရဲနဲ့ သင်းလက်ထိတ်ပေါ်က
မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လှန်လိုက်ရော .

“ဗြုတ် . . .ဘုတ် . . .”

“ဟင် . . .”

“ဟာ . . .”

“ဘုရားရေ . . .”

“ဟာ . . .စွမ်းလှချည်လား မောင်ချိန်ရ”

မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဆွဲယူလိုက်ရော စတီးလက်ထိတ်အစံဟာ
သော့ပြုတ်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားတယ်။ မြို့ပိုင်မင်းရော၊
ရိုနေသူအားလုံးပါ အံ့ဖွယ် မြင်လိုက်ရတော့သည်။

သည်မှာပဲ မောင်ချိန်က ရာတန်ငွေစက္ကူကို လက်ဝါးနှစ်ခုကြားမှာ
ညှပ်၍ လက်အုပ်ချီပြီး မြို့ပိုင်မင်းနှင့်တကွ သူကြီးကိုပါ
ရိုသေစွာထိုင်ကန်တော့ပြီးနောက် ခြံပြင်သို့ ခပ်မြန်မြန်ထွက်သွားသည် ကို အားလုံး
အံ့သြလေးစား ငေးကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။

သူတို့နောက်ဖက်မှာတော့ အိမ်ဖော်မလေး မမျှစ်ခမျာ ဝမ်းသာလွန်းတဲ့

မျက်နှာနဲ့ ရွှင်နေတာကို ဘယ်သူမှ မမြင်ကြဘူး။

မောင်ချိန်ကလည်း ရာတန်ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ကိုင်ပြီး
သူ့အမေအိမ်ရှိရာကို ပြေးသွားနေတာ။ သူ့ အလွန်ကို ဝမ်းသာနေတယ်။

“အမေရေ . . . နက်ဖြန်၊ သဘက်ကျရင် အမေ့ကို ကျွန်တော်
ရွှေတိဂုံဘုရားရှိရာ လိုက်ပို့ပေးနိုင်ပြီဗျာ . . .”

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

*

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း - လူ့ပြာ

(၁)

၁၉၉၁ ခုနှစ်ခန့်ကပါပဲ။ ကျွန်တော်က အကျဉ်းဦးစီးဌာနက အလုပ်ထွက်ပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာအဖြစ် အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အထက်က ကုမ္ပဏီမန်းနေဂျင်းဒါရိုက်တာကလည်း အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ပဲ။ ကုမ္ပဏီက ဆောက်လုပ်ရေးကအစ ဘိလပ်မြေပါမစ် အရောင်း အဝယ် သစ်လုပ်ငန်းနဲ့ အရက်ချက်တဲ့ တင်လဲရေလုပ်ငန်း စသဖြင့် အမြတ်ရတာ မှန်သမျှ အကုန် လုပ်တယ်။

တစ်နေ့တော့ အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကိုရောက်လာတယ်။ သူ့ကြည့်ရ တာ ဗိုလ်မှူးအငြိမ်းစားဆိုပေမဲ့လည်း တောသားကြီးလို အလွန်ရိုးသားပုံရတယ်။ နွမ်းပါးပုံလည်း ရပါတယ် သူက ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ...

“ဒီက ဆရာလေး၊ ဗိုလ်မှူးရှိသလား”

“အဲ ... အစောကကလေးပဲ အိုးအိမ်က အစည်းအဝေးသွားပါတယ် အဘ။ ခဏစောင့်ပါ။ ကော်ဖီသောက်ပါ။ မုန့်စားပါ။ ဧည့်ခန်းမှာ စောင့်ပါခင်ဗျာ။ မကြာလောက်ပါဘူး၊ နေ့လယ်စာအမှီ ပြန်လာမှာပါခင်ဗျား”

“အေး ... အေး ... ကောင်းပါပြီကွယ်”

မကြာပါ။ ဗိုလ်မှူးပြန်ရောက်တော့ သူတို့စကားပြောနေကြသည်။ ရုံးခန်းအဝတွင် စားပွဲထိုင် ရသော ကျွန်တော် အကုန်ကြားနေရသည်။

“ညီလေး ... အစ်ကိုကြီး ငွေလိုလို့ကွာ။ အဲဒါ ချေးငှားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။

လှိုင်သာယာမှာရထားတဲ့ (၂၀'၆၀)မြေနှစ်ကွက်ကို (၄၀၀၀၀/ကျပ်တည်းနဲ့ ရောင်းချင်ပါတယ်။ ကူညီပါဦးကွာ . . .ဇနီးသည် ကလည်း နေမကောင်း၊ သမီးလုပ်သူကလည်း မွေးခါနီး၊ ဖွားခါနီး ဆိုတော့ငွေလိုလို့ပါ။”

“အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်တော်ထောက်ပံ့ခဲ့တာတွေ များပြီး။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကျွန်တော်က အဆင့်တူ အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးတွေပဲ။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ရှာဖွေရ အလွန်လွယ်တာပဲဟာ။ အစ်ကိုကြီးက အလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ”

“ဟ . . .ညီလေးရ၊ အစ်ကိုကြီးက တပ်ကပင်စင်ယူတဲ့အထိ လုပ်ခဲ့တာ။ မင်းတို့က တပ်က ပင်စင်မယူမီ အရပ်ဘက်ဌာနတွေပြောင်းပြီး လူကြီးလုပ်ခဲ့တာ ဘယ်တူမလဲကွ”

“အဲဒါပေါ့ဗျာ . . .လှေကြီးထိုး ရိုးရိုးနည်းနဲ့ သွားလို့တော့ ဘယ်ရမလဲ။ တိုးတက်ကြီးပွားအောင် တော့ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို လေ့လာသုံးသပ်ဖို့တော့ လိုတာပေါ့”

“အဲဒါတွေက လွန်ခဲ့ပါပြီကွာ။ အခုကိစ္စကိုပဲ ဆောင်ရွက်ပေးပါဦးကွာ”

“အစ်ကိုကြီး . . .ငွေဆိုတာက တွင်းထဲကနှိုက်ပြီး

အလွယ်တကူယူလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဘိလပ်မြေကိစ္စ၊ သစ်ကိစ္စနဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကိစ္စတွေကြောင့် ငွေက မလည်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ လကုန်မှ လာခဲ့ဗျာ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ မြေကွက်တွေ၊ တိုက်ခန်းတွေ ရထားတာ အများကြီးဆိုတော့ မလိုချင်ဘူး။ သက်သက်ကူညီရမှာ ဈေးနည်းနည်းလျော့ဦး”

“ငါ့အကွက်တွေက လမ်းနဲ့နီးတဲ့နေရာကောင်းပါကွာ။ ငါးသောင်းကျော် ပေါက်ဈေးရှိပါတယ်။ အခု အရေးပေါ်ငွေလိုလို့ လျှော့ရောင်းထားတာပါ။ အဲဒီ ထက်လျှော့ရရင် ငါအဆင်မပြေဘူးကွ။ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ဈေးတော့မဆစ်ပါနဲ့တော့ . . . ညီလေးရာ”

“အဲဒါဆိုလည်း လကုန်မှလာခဲ့ဗျာ။ အခုတော့ အဆင်မပြေသေးဘူး”

“ဗိုလ်မှူးကိုကြီးမှာ မျက်နှာမသာမယာနှင့် ရုံးခန်းအထဲမှ ပြန်ထွက်လာပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ . . .”

“အဆင်မပြေဘူး . . .မောင်ရေ၊ လူမမာနဲ့ မွေးလူနာက လာကုန်အထိ စောင့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခက်တော့တာပဲ”

“အဘ . . .ထမင်းစားပြီးပြီးလား”

“ဘယ်စားရဦးမတုံးကွာ၊ အိမ်ပြန်ရောက်မှ စားရမှာပေါ့”

“လာ . . .အဘ၊ ကျွန်တော်လည်း နေ့လယ်စာ မစားရသေးဘူး၊ ထမင်းစားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

“အေးကွယ် . . .သာဓုပါ၊ သာဓုပါ၊ ဘုန်းကြီးလို့ သက်ရှည်ချမ်းသာပါစေ”

ကျွန်တော်တို့ (၃၈)လမ်းထိပ်က ‘ရွှေ’ ထမင်းဆိုင်ကလေးမှာ နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ ယခင် နေ့များက ကျွန်တော် ပြီးစလွယ်စားတတ်သော်လည်း ယနေ့တော့ အဘ ဧည့်သည်ပါသဖြင့် ကျွန်တော် ဟင်းလေးငါးမျိုးမှာ၍ အဘအား ဧည့်ခံပါသည်။

“အဘရေ . . .ရှေ့လျှောက်မြေဈေးတွေက တက်တော့မှာ ခဏမစောင့်နီငဘူးလား”

“ဆရာလေးလည်း သိသားနဲ့ အဘက အခုငွေလိုနေတာလေ”

“အဘ . . .ဒီလိုလုပ်။ မနက်ဖြန် အလုပ်ပိတ်ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်။ အဘက လိပ်စာပေးထားခဲ့။ ကျွန်တော်ငွေပါတပါတည်းယူခဲ့မယ်။ ကျွန်တော်ကြိုက်ရင် ချက်ချင်းငွေချေမယ်။ အဘစာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့ အသင့်စောင့်နေပါ”

“အောင်မယ်လေး . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာလေးရယ်၊

စာရွက်စာတမ်းပါမစ်တွေက ယခုတစ်ခါတည်း ပါလာပါတယ်။ ရော့ . .

.ဟော့ဒီမှာကြည့်၊ အဘနာမည်ပေါက်ပဲ”

ကျွန်တော်ယူကြည့်ပြီး . . .

“ပြည့်စုံပါတယ် အဘ။ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်မနက်(၁၀)နာရီလောက် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ်။ ကျွန်တော်က အင်းစိန်မှာနေတာ။ လှိုင်သာယာနဲ့ မေဝးပါဘူး။”

“ကောင်းပါပြီ . . .ဆရာလေး၊ အဘ အသင့်စောင့်နေပါမယ်။ နေ့လယ်စာထမင်းလည်း ပြန်ကျွေးပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . .အဘ၊ စိတ်ချနေပါ”

အဘပြန်သွားတော့ ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းသို့ နှိပ်ခဲ့သည်။ ရုံးခန်းရောက်တော့ ဗိုလ်မှူးခေါ်သည်ဆို၍ ဝင်တွေ့ရာ . . .

“ဦးသိန်းဝင်း . . .လကန် အဲဒီ အဘိုးကြီးလာရင် ကျွန်တော်မရှိဘူးပြော။ တိပ်လပ်မြေကိစ္စနဲ့ သရက်သွားနေတယ်ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲဘော်ရဲဘက်ချင်း မကူညီသည်ကို ကျွန်တော် ဘဝင်မကျမိ။ သို့သော် သူ့အကြောင်းနှင့်သူရှိပါ လိမ့်မည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါက ငွေတန်ဘိုးမှာ ယခုကာလလိုမဟုတ်။ သောင်းဂဏန်းဆိုသည်မှာ ယခုသိန်းဂဏန်းထက်မြင့်ပါသည်။ သို့သော် ဤမျှလောက်ငွေကလေးကို ဗိုလ်မှူး ဂရုမစိုက်သည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ ထိုထက်မက ပိုများသော ငွေကြေးကိုပင် ဗိုလ်မှူးပေးပစ်တာ တွေ့ဖူးသည်။

ယောက်ျားတော့မဟုတ်။ ဗိုလ်မှူးက အရက်မသောက်၊ ကွမ်းမစား၊ တစ်ခုတည်းသာ ဝါသနာပါ ပါသည်။ ကျွန်တော်သိသမျှ တရားဝင်ယူထားသော

မိန်းမချည်း သုံးယောက်ရှိသည်။ သားသမီး များလည်း ရှိသည်။ ယခုလည်း အသစ်တစ်ယောက်နှင့် တွဲနေပြန်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးလာလျှင်တော့ အပုံလိုက် ငွေပေးတတ်သည်။

*

(၂)

အိမ်များလည်း များစွာရှိသည်။ တစ်အိမ်တစ်ယောက် ထားသည်။ ကြားကားများလည်း ဆွဲသေးသည်။ ထိုကိစ္စကို အလွန်သန်သူ ဖြစ်သည်။ ထိုညနေ ရုံးဆင်းပြီးအပြန် ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မြေဝယ်ရန်ကိစ္စဇနီးသည်နှင့် တိုင်ပင်ရသည်။

“သမီးကလည်း မွေးတော့မယ်၊ ဇနီးကလည်း နေမကောင်းတော့ ကူညီဖို့ကောင်းပါတယ်။ ဝယ်လိုက်ပါမောင်၊ ဈေးမဆစ်ပါနဲ့။ မြေဆိုတာ တစ်နေ့တစ်ခြား ဈေးတက်လာတတ်တာပဲ။ ပါမစ်လည်းပါ၊ မြို့သစ်ဆိုတော့ ကျူးကျော်မဟုတ်လို့ စိတ်ချရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မောင် ပင်ပန်းမှာနော်။ အခုအချိန်ထိ မြစ်ကျော်တံတားကြီး မထိုးရသေးတော့ အင်းစိန်ကမ်းနားကနေ လှိုင်သာယာတစ်ဘက် ကမ်းကို ဇက်ရေယာဉ်၊ ဒါမှမဟုတ် ငှက်သမ္ဗန်နဲ့ ကူးရမှာ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ လိုင်းကားတွေရှိပါတယ် တမာကုန်းဆိုတော့ ဂိတ်ဆုံးအောင် စီးပြီး အတွင်းထဲကို လမ်းနည်းနည်းလျှောက်ရမှာပေါ့။ အဘက နေ့လည်စာလည်း ကျွေးမယ်ပြောပါတယ်”

“စေတနာထားရင် ကုသိုလ်ရပါတယ် မောင်ရယ်”

“ဒါပေါ့ကွာ။ ဒေတနာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်ပါတယ်။ မောင်တို့လည်း ပိုလျှံလို့မဟုတ်ပေမဲ့ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ဝင်ငွေရှိနေတော့ မြေဝယ်ထားရင် အဖက်တင်တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်။ ကျွန်မတို့မှာလည်း သမီးကလေးတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာ၊ ငွေကြေးအတွက် ပူစရာမရှိပါဘူး။”

“အေး . . .အေး . . . မနက်ဖြန်မနက်စောစော မောင်ထသွားမယ်။ ခင်လိုက်ချင်သေးလား။”

“လိုက်တော့လိုက်ချင်ပါတယ် မောင်။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးနဲ့က တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်ပဲ။ တစ်နေ့ ကုန်တွေ့ရတာ ဆိုတော့ သမီးနဲ့လည်း အတူနေချင်သေးတယ်။ ခင်လိုက်လရင် သမီးက တစ်ချိန်လုံး ငိုနေမှာ။ မောင်ပဲ သွားပါနော်။ အဖော်လိုရင်တော့ တပည့်တစ်ယောက်လောက် ခေါ်သွားပေါ့”

“ရပါတယ်ကွာ။ ဒီလမ်းနဲ့ ဒီခရီးက ဝေးတာမှတ်လို့။ နောက်အပတ်တွေကျမှ ခြံစည်းရိုးခတ်ဖို့၊ အပင်ကလေးဘာလေးစိုက်ဖို့ ခေါ်တော့မယ်။ ကဲ . . .ညစာစားပြီးတာနဲ့ စောစောအိပ်မယ်ဟေ့”

ထိုညက (၈)နာရီတွင် ညစာစားပြီး ဘုရားဝတ်ပြု၍ ည(၉)နာရီတွင် ကျွန်တော် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ သည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်(၅)နာရီတွင် ထောင်မှူးဘဝကတည်းက အလေ့အကျင့်အတိုင်း နိုးနေ၍ ဘုရားဝတ်ပြု၊ ပုတီးစိတ်ပြီး Breakfast စား၍ နံနက်(၆)နာရီတွင် အိမ်မှ တစ်ဦးတည်း ထွက်ခဲ့သည်။ ခင်တို့သားအမိကတော့ ပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် အိပ်ရာက မထကြသေးပါ။

ကျွန်တော် ငွေထည့်ထားသောအိတ်ကို လွယ်၍ ကမ်းနားသို့ လမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။ ဒညင်းကုန်း၊ အင်းစိန်ကမ်းနား ချက်ပလက်ဗိုက်ပူလှိုင်းကားများရှိသော်လည်း မနက်ခင်း လမ်းလျှောက် လို၍

ဖြစ်သည်။ ဝေးသောခရီးလည်းမဟုတ်ပါ။ ပေါက်တောဝကျော်လျှင်
အင်းစိန်ကမ်းနားနှင့် နီးချေပြီ။ ထိုစဉ်က ဘုရင့်နောင်လမ်းမကြီး မဖောက်ရသေးပါ။
အင်းစိန်ကမ်းနားသွား ထောင်အရှေ့က ကတ္တရာလမ်းမကြီးမှာ အလွန်ကျဉ်းသည်။
ကားအသွားအလာကလည်း နည်းပါသည်။

ဆောင်းဦးကာလ ဒီဇင်ဘာလဆန်းဖြစ်သဖြင့် နှင်းမှုန်များ
တဖွဲဖွဲကျနေသည်။ ပေါက်တော မနီဆိုင်၊ ဝါးဆိုင်၊ သစ်ဆိုင်များကျော်တော့
လှိုင်မြစ်ဘက်မှ တိုက်ခိုက်လာသည့် မနက်ခင်းလေနုအေး ကလေးက
ချမ်းအေးလှသဖြင့် ဂျာကင်ဇစ်ကို အပေါ်အဆုံး ဆွဲတင်လိုက်ရပါသည်။

သို့သော် လမ်းလျှောက်လာရသဖွင့် တုန်ချမ်းခြင်းတော့မရှိ။
နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းရုံသာ။ ကမ်းနားရောက်တော့
တညင်းကုန်းကမ်းနားကားဆိပ်နှင့် ဈေးသည်များ၊ ဇက်ကူး၊ ငှက်သမ္ဗန်ကူးခရီး
သည်များ ဖြတ်ကျော်တံတားကြီးဆောက်လုပ်ရန် ရောက်ရှိလာကြသော
အလုပ်သမားများကြောင့် အင်းစိန်လှိုင်မြစ်ဆိပ်မှာ အလွန်စည်ကားလှပါသည်။
ပျားပမ်းခတ်မျှ လူအုပ်စုကြီး လှုပ်ရှားနေသည်မှာ ဘုရားပွဲတော်ကြီးတစ်မျှ
စည်းကားနေပါသည်။

လှိုင်မြစ်ကမ်းတွင် တံတားဆောက်ရန် သံဖရိန်ကြီးများ ဝန်ချီစက်များ၊
ကွန်တိန်နာများဖြင့် ပြည့်နှက်လျှက်ရှိသည်။ မြစ်ကူးဇက်သင်္ဘောအဝါကြီး (RoRo
FFERRY) ဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ဖက်ကမ်းကူးခဲ့သည်။ လှိုင်သာယာတစ်ဖက်ကမ်း၌
ဒိုင်နာကားနှင့် ချက်ပလက်ဗိုက်ကူကားကြီးက အသင့်စောင့်ကြိုနေကြသည်။

ထိုမှ ကားတစ်စီးပေါ်တက်၍ တမာကုန်းခေါ် သမကုန်း သို့မဟုတ်
လင်မျှော်ကုန်းဟူသော ကားဂိတ်အဆုံးတွင် ဆင်းပြီး အတွင်းသို့ လျှောက်ဝင်ရသည်။
ထိုစဉ်က အတွင်းလိုင်းကားများ မရှိသေး။ လမ်းမက အလွန်ကျဉ်းသည်။
ဆိုက်ကားတော့ရှိသည်။

လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ဗန်ဒါပင်လက်ဘက်ရည်ဆိုင် ရှေ့လမ်းမှဝင်ပြီး၊

ညာချိုး၊ ဘယ်ချိုးတော့ အဘ ဗိုလ်မှူး လိပ်စာပေးထားသော ခြံရှေ့သို့ ရောက်သည်။
ခြံထဲ၌ အဝီစိတွင်းတူးပြီး ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေး တစ်လုံးဆောက်နေကြသည်။
ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် အဘက ယာယီကနားဖျင်းအောက်တွင်
ရေနွေးကြမ်းသောက်ရောမှ ထလာပြီး လှိုက်လှဲဝမ်းသာစွာ ထွက်၍ ကြိုဆိုပြီး
နေရာထိုင်ခင်းပေးသည်။

“လာ . . .ဆရာလေး။ ကျွန်တော်မျှော်နေတာ၊ အစောသားပဲ။

ရေနွေးကြမ်းသောက် ဆရာလေး။ အမြည်းကတော့ ထန်းလျက်နဲ့
ပဲကြီးလှော်ပဲရှိတယ်”

“ရပါတယ် အဘ။ ကျွန်တော် မနက်စာစားပြီးမှ လာတာပါ။ မြေကွက်က
ဘယ်နားမှာလဲ အဘ”

“ဟိုးဘက်ထိပ်က ထောင့်ကွက်ပါ။ ဒါက သမီးရထားတဲ့မြေကွက်၊

ကျွန်တော်တို့က ဟိုနှစ်ကွက်တွဲကို ရောင်းမှာဆိုတော့ ဒီဘက်အကွက်မှာပဲ။
စုပေါင်းအိမ်ဆောက်ပြီး နေကြရမှာပေါ့။ ရေနွေးကြမ်းသောက်ပါဦး . . .ဆရာလေး။
ပြီးတော့ ကျွန်တော် လိုက်ပြပါမယ်”

ထိုစဉ် (၁၅)နှစ်ခန့်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်က

ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင်ကို လေးခွဖြင့် ပစ်၍ ဆွဲလာသည်။

“အဘ . . .ဘယ်မှာထားရမလဲ”

“မင်းအမေကိုပေးလိုက်။ သူချက်လိမ့်မယ်။ ဘူးသီးနဲ့ချက်လို့ပြော”

“ဟုတ်”

ကျွန်တော် အခုမှကြည့်မိသည်။ မေ(၂၀’၇၆)’မြေကွက်အတွင်း၌

အိမ်က(၃)လုံး၊ ပျဉ်ခင်း၊ ပျဉ်ကာဖြစ်သော်လည်း ဖျက်လာသော အိမ်အဟောင်းများ၊

အမိုးကခနီ။

“အဘတို့က ဘယ်ကပြောင်းလာကြတာလဲ”

“မြောက်ဥက္ကလာ ကျူးကျော်ရပ်ကွက်က။ အခု ဒီမှာ နေရာပေးထားလို့ ပြောင်းနေကြတာ။ အိမ်တွေတောင် အပြီးမသတ်သေးဘူး။ ပိုက်ဆံက ပြတ်သွားပြီလေ”

“ဪ . . .အဘရယ်”

အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးဘဝ၊ ကလေးကများသည်။

အိမ်ထောင်ခွဲတွေကလည်း ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီက ဗိုလ်မှူးဘဝနှင့်တော့ ကွာချင်တိုင်း ကွာနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီ ဗိုလ်မှူးက အငြိမ်းစားဖြစ်သော်လည်း အပေါင်းအသင်းဆန့်ပြီး လည်ဝယ်သဖြင့် ကျွန်တော်သိ သလောက် တိုက်ချည်းလေးငါးလုံး၊ နောက်ဆုံးပေါ် ကိုရိုလာကားသစ်ကြီးနှင့် sunny(pickup) ကားက နှစ်စီး၊ မိန်းမက သုံးလေးယောက်။ အခု ဗိုလ်မှူးအငြိမ်းစားကတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေစဉ် . . .

“ကဲ . . .လာ ဆရာလေး၊ နေမပူခင် မြေကွက်ကို ကြည့်ရအောင် ”

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့မြေလမ်းကလေးအတိုင်း

လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မြို့သစ်ဖြစ် သည့်အတိုင်း သစ်ပင်ကြီးများ အရိပ်မရှိသဖြင့် မနက်(၁၀)နာရီခန့် ဆောင်းနေမှာ အတော်ပူပြင်း နေသည်။ တော်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော် လျှာထိုးဦးထုပ်ကလေးဆောင်းခဲ့သဖြင့် ဦးခေါင်းတော့ လုံပါသည်။ ရောင်းမည့်မြေကွက်မှာ အဘတို့ခြံနှင့် မေဝးလှပါ။ လေးငါးအိမ်ကျော်ရှိသာ မြေကွက်မှာ ပတ်လမ်းဘေး၊ ထောင့်ကွက်။ အိမ်မရှိ ကွက်လပ်၊ မြက်ရိုင်းတောဖြစ်သည်။

“ဒီမြေကွက်(၂)ကွက်တွဲပဲ ဆရာလေး။ ထောင့်ကွက်ဆိုတော့ ပိုကျယ်တာပေါ့”

“ဒါနဲ့ အဘ၊ လမ်းဟိုဘက်ကွက်လပ်မှာ အုတ်တံတိုင်းခတ်နေတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ မသိဘူးနော်”

“စီမံကိန်းတစ်ခုရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ . . .ဆရာလေးရယ်၊ နောင် ဒီနေရာတွေ စည်ကားမှာပါ”

“ပေတိုင်းမလား . . .ဆရာလေး”

“မတိုင်းတော့ဘူး အဘ၊ နောင်ပိတ်ရက်ကျမှ ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်။ တပည့်တွေခေါ်ခဲ့ပြီး ခြံခတ်ရင်း ပေတိုင်းကြတာပေါ့။ အခုဟာက နေရာသိရုံတင် ကျွန်တော်လာကြည့်တာပါ။ ဒါနဲ့ အဘ အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ဘယ်မှာ ဝယ်လို့ရမလဲ”

“မပူနဲ့ ဆရာလေး။ မနေ့ကပဲ ကျွန်တော်မြို့ထဲက ဝယ်လာတယ်။ အဆင့်သင့်ပဲ”

“ပဲ . . .ဒါဆို လာ . . .အဘ၊ စာချုပ်ချုပ်ကြရအောင်”

“ရပ်ကွက်လူကြီး လိုသေးသလား . . .ဆရာလေး”

“မလိုဘူး အဘ၊ နှစ်ဦးသဘောတူရင် ပြီးတာပဲ။ မြေချပါမစ်က အဘတစ်ဦးတည်းပိုင်လား”

“အဘရယ်၊ သမီးတစ်ဦးရယ် ပိုင်တာပါ။ ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးပေးမှာပါ”

“ရပါတယ် အဘ။ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ယုံကြည်မှုပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း အဘတို့ကို ကူညီချင်လို့လာတာပါ”

“ယုံကြည်အားကိုးပါတယ် . . .ဆရာလေး၊ လာဆရာလေး နေ့လယ်စာ စားကြရအောင် အဆင်သင့်ဖြစ်လောက်ပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . .အဘ”

ကျွန်တော်နှင့်အဘ အဘတို့အိမ်ကနားဖျင်းအောက် အညာခုံတန်းရှည် စားပွဲကြီးတွင် နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ ဟင်းက ထွေထွေရာရာမဟုတ်။ ကြက်သားဘူးသီး၊ အရှည်နှင့် ကာလသား ချက်ဟင်းနှင့် ငပိရည်ချက် တို့စရာ၊ ထမင်းက ဆန်ကြမ်း၊ လက်ရာပြောင်း၍ စားကောင်းပါသည်။

စားပြီးတော့ ထန်းလျက်ခဲနှင့် ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း ကျွန်တော်က အဘအသင့်ဝယ် ထားသော (၁၀၀)ကျပ်တန်စာချုပ်ပေါ်တွင် ရေးသွင်းပြီး အရင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုကြပါသည်။ ပြီးသည်နှင့် ငွေချေလိုက်သည်။ အဘမှာ ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် သာဓုခေါ်ရင်း ဆုတွေပေးသေးသည်။

ကျွန်တော် မြေဝယ်သည်ဟု မထင်မိ။ လိုအပ်နေသူအား တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီခွင့်ရသည်ဟုပဲ သဘောထားပါသည်။ ဤငွေကုန်ပါက အဘတို့ ဘာလုပ်စားကြမည်လည်း မတွေးရဲတော့ပါ။ မိသားစု တစ်လှေကြီးနှင့် ဗိုလ်မှူးဟောင်းတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီက ဗိုလ်မှူးဖြင့်တော့ အကွာကြီး ကွာ၍ နေပေတော့သည်။

ကျွန်တော် မအားလပ်သဖြင့် နောက်တစ်ပါတ်တွင် လှိုင်သာယာခြံသို့ ခြံစည်းရိုးခတ်ရန် မရောက်ဖြစ်။ တစ်လခန့်ကြာမှ ရောက်တော့ အဘမရှိ။ သူ့မိသားစုကတော့ ကျွန်တော့်အား ဖော်ရွေစွာ ကြိုဆိုကြသည်။ ကျွန်တော် ခြံအား မခမတိုင်နှင့် ဝါးကပ်များဝယ်၍ ခြံစည်းရိုးခတ်သည်။

တစ်နေ့ကုန်မည်ဖြစ်သဖြင့် လေးတိုင်စင်ကလေးအောက် ခြံတွင်းမှ ရှင်းလင်းထားသော မြက်ရှည်ပင်များအား အမိုးအဖြစ်ပိုး၍ တပည့်တစ်ဦးက အဘတို့အိမ်မှ အိုးငှား၍ ချက်ပြုတ်သည်။ အဘ၏ သားတစ်ဦးက လာရောက်ကူညီသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာ စုပေါင်းစားကြတော့ သူပါခေါ်ကျွေးသည်။

ဟင်းကတော့ အဘအိမ်တွင် ကျွန်တော်စား၍ ထမင်းမြိန်ခဲ့သော

ကြက်သားနှင့် ဘူးသီးကာလ သားဟင်း၊ အသီးအရွက်အကြော်နှင့်
ဆေးဘဲဥသုတ်တို့ဖြစ်သည်။ ခြံမှာဝင်းခတ်ပြီး အပြောင်ရှင်း လိုက်တော့
အတော်ကျယ်ဝန်းပါသည်။ အဟိုဓာတ်ရှိသဖြင့် တပည့်များက
အသင့်ယူဆောင်လာသော နှစ်ရှည်သီးပင်၊ စားပင်များအား ခြံစည်းရိုးပတ်လည်
စိုက်ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးသား မောင်အောင်ဆွေက ရေလောင်းပေးမည်ဖြစ်သည်။

*

(၃)

နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် မအား၍ လှိုင်သာယာခြံသို့ မရောက်ဖြစ်တော့။
တစ်နှစ်ကျော်ဝန်းကျင် ကြာတော့ ဗိုလ်မှူးသား မောင်အောင်ဆွေ ကျွန်တော်အိမ်သို့
ရောက်လာသည်။ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် . . .

“ဆရာ . . .စည်ပင်က ခြံကွက်အလွတ်တွေ လိုက်ကြည်ပြီး
အိမ်မဆောက်မနေရလို့ သတိပေးနေတယ်။ အဲဒါ ယာယီအိမ်ကလေးဖြစ်ဖြစ်
ဆောက်ဖို့ လာအကြောင်းကြားတာပါ။ အခု မြေကွက်တွေက ဈေးတတ်နေပြီလေ။
ဆရာရောင်းချင်ရင်လည်း သိန်းဂဏန်းနဲ့ ဝယ်မဲ့သူ အဆင်သင့် ရှိတယ်”

“ထားပါဦးကွာ၊ ပိတ်ရက်ကျရင် ငါတပည့်လက်သမားတွေနဲ့ ကားငှားပြီး
လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ သယ်လာခဲ့ပါမယ်”

“ကဲ . . .အဲဒီ နေ့ကျ နေ့လယ်စာ စားဖို့ချက်ပြုတ်ချိန်ရမှာ မဟုတ်လို့
ငါ့ညီက ချက်ပြုထားပါ။ ရော့ . . .သည်မှာ ဟင်းချက်စရာဖိုး။ ဒါက မင်းအတွက်
လမ်းစရိတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . .အစ်ကို”

နောက် တနင်္ဂနွေရုံးပိတ်ရက်တွင် ကျွန်တော် အိမ်ဟောင်းဖျက်၍ စုပုံထားသော သစ်များနှင့် သွပ်အဟောင်းများကို ဒိုင်နာကားတစ်စီးငှား၍ တင်ပြီး လှိုင်သာယာခြံသို့ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ သမိုင်းတွင် ဘုရင့်နောင် မြစ်ကူးတံတား၊ အင်းစိန်တွင် အောင်ဇေယျမြစ်ကူးတံတားကြီး နှစ်စင်းပြီးစီး၍ အသွားအလာ အတော်စည်ကားနေပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ခြံထဲရောက်တော့ ခြံစည်းရိုးတွင် သရက်၊ မာလကာ၊ တညင်း၊ ဗာဒန်ပင်ကလေးများ လူတစ်ရပ်နီးနီး ရှင်သန်အောင်မြင်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ကတပည့်များနှင့် ဂုန်းဒိုင်းကြပြီး အိမ်ကလေးအား အဖြစ်ဆောက်လိုက်ကြသည်။

နေ့လယ်စာ စားတော့ ကြကာလသားချက်ဟင်းဖြင့် ထမင်း အလွန်မြိန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်မှာ ယခင်တစ်နှစ်ကျော်ကလို မဟုတ်တော့။ အိမ်များဖြင့် စိစီစေ့စေ့ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ခြံ နေရာကွက်ကွက်သာ ကွက်လပ်အဖြစ် ကျန်တော့သည်။

နောက်တစ်ပတ်တွင် ကျွန်တော် ထောင်ထဲမှ ပျိုးပင်ပေါက်များယူ၍ တပည့်များကိုခေါ်ကာ လှိုင်သာယာခြံသို့ ထွက်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ လှိုင်သာယာ(၃)ထိပ်ဈေး၊ မီးခွက်ဈေး၊ တမာကုန်းလမ်းဆုံတို့မှာ အတော်စည်ကားနေပါပြီ။ လိုင်းကားများလည်း ပြေးနေကြပြီ။ လှိုင်သာယာမှာ နှစ်တိုကလေးအတွင်း အလွန်စည်ကားလာသည်။

ကျွန်တော်တပည့်များနှင့် ခြံအတွင်း မြောင်းပေါက်ဖော်၍ ပန်းဂေါ်ဖီ၊ နီကိုဥ၊ ကိုက်လံ၊ မုန်ညင်း၊ ငရုတ်မိုးမျှော်၊ ချဉ်ပေါင်၊ ခရမ်းပင်များအား စိုက်သည်။ အိမ်ကလေးရှိနေ၍ တပည့်တစ်ဦးက ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်သည်။ ဗိုလ်မှူးသားမောင်အောင်ဆွေက ရေလောင်းပေးသည်။ ထို့ကြောင့် နေ့စဉ်

ရေလောင်းနိုင်ရန် သူ့အား မုန့်ဖိုးပေးခဲ့သည်။ သူကလည်း စိုက်ပျိုးရေး ဝါသနာပါသဖြင့် အဆင်ပြေ ပါသည်။

ရာသီစားပင်ကလေးများ စိုက်ထားသဖြင့် လှိုင်သာယာခြံသို့ ယခုတော့ ကျွန်တော် တစ်ပတ်တစ်ခါ ရောက်ဖြစ်ပါသည်။ ရာသီပင်ကလေးများမှာ တစ်ပတ်နှင့်တစ်ပတ်ပင် မတူပါ။ ကြီးထွားမှု မြန်လှသည်။ ချဉ်ပေါင်ပင်များက မဲတက်နေသည်။ (၄၅)ရက်ခန့်ကြာတော့ ရာသီပင်ကလေးများမှာ ဥ၊ အသီးအပွင့်ဖြင့် ဖွံ့ထွားလွန်းလှသည်။

သာမန်ထက် ဖွံ့ဖြိုးထွားကြိုင်းနေသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြရသည်။ မုန့်ညင်းပင်များက ရွက်ဖား တေဝဝ၊ တစ်ပင်လျှင် (၅၀)ကျပ်သားခန့်၊ ပန်းဂေါ်ဖီများက ထမင်းစားပန်းကန်ခန့်၊ နီကိုဥက ဟင်း သောက်ပန်းကန်လုံးတမျှ၊ ခရမ်းရှည်သီးများမှာ တစ်ပေခန့်၊ ငရုတ်မိုးမျှော်သီးများက လက်ညှိုးလက်မ ခန့်။

“မောင်အောင်ဆွေ . . .မင်း စားပင်တွေကို ဘာမြေဩဇာထည့်သေးသလဲ။ ကြီးထွားနှုန်းက မြန်လွန်းလို့ အံ့သြစရာပဲ”

“ဆရာ . . . ကျွန်တော် ဘာမြေဩဇာမှ မထည့်ပါဘူး။ ခြံရှေ့ရေမြောင်းထဲက ရေကိုပဲ မနက် တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် လောင်းတယ်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက် လာဝယ်တဲ့လူတွေနဲ့ လာကြည့်ကြတဲ့ လူတွေလည်း ရှိတယ် ဆရာ။ အဲဒါ လူခိုးမှာစိုးလို့ ညတိုင်း ကျွန်တော် ဆရာတို့အိမ်ကလေးမှာ လာပြီး စောင့်အိပ်နေရတယ်။”

“ကောင်းတယ် . . .မောင်အောင်ဆွေ၊ ရောင်းချိန်တန်ရင် ပေါက်ဈေးနဲ့ရောင်းပြီး စာရင်းနဲ့ ငွေစု ထားပါ။ မင်းရဲ့လုပ်အားခ ငါထပ်ပေးပါမယ်။ မင်းတို့လည်း မိသားစုများတယ် ခူးစားပါ”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ဆရာ။ အဖေက လုံးဝခူးမစားရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်”

“ရပါတယ်ကွာ။ ငါပေးစားတာပါ။ မင်းလုပ်အားနဲ့
အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းလာတာပဲ။ ထူးတော့ အတော်ထူးခြားတယ်ကွ။
ဒီလိုလယ်မြေမျိုးမှာ ဒီလောက်သန်စွမ်းစရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့ ငါထင် တယ်”

“ဆရာကုသိုလ်ကံပေါ့ . . .ဆရာရယ်”

နောက်တစ်ပတ်တွင် ကျွန်တော်မနက်(၅)နာရီကတည်းက အိပ်ရာထ၍
လှိုင်သာယာခြံသို့ ကူးလာခဲ့သည်။ မနက်(၇)နာရီခန့် ခြံထဲရောက်တော့
မောင်အောင်ဆွေ မထသေး။ စိုက်ပျိုးခင်းအား ရေမလောင်းရသေးပါ။ ကျွန်တော်
စိုက်ခင်းထဲ လျှောက်ကြည့်တော့ ပြာဖြူဖြူကလေးများ စိုက်ခင်းအနှံ့
ပြန့်ကျဲနေသည်။

အချို့ ပန်းဂေါ်ဖီပွင့်များပေါ် ၌ ပြာအချောင်း အထွေးကလေးများကို
တွေ့ရသည်။ လက်ဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်တော့ ကြေမွသွားသည်။ စဉ်းစား၍ မရ
ကောင်းကင်ကကျလာသော ပြာမှုန့်များဖြင့်ခြင်း ကတော့ သေချာနေသည်။
ဤပြာမှုန့်များကြောင့် စားပင်များကြီးထွား သန်မာနေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
ဘာပြာများ ဖြစ်နိုင်ပါသနည်း။ ကျွန်တော် ခြံအဝင်ရေမြောင်းထဲ ကြည့်တော့လည်း
ပြာများက ဖွေးဖွေး လှုပ်ပြီး ရေအပေါ်ကြော တင်းနေသည်။

ဤပြာမှုန့်များ၊ ပြာရေးများကြောင့် တခြား ဘာမြေဩဇာမှ မထည့်ရဘဲ
သီးပင်စားပင်၊ ရာသီပေါ်ပင်များ ကြီးထွားနှုန်း မြန်နေခြင်းဖြစ်သည်။
ရာသီပေါ်ပင်များက ဓာတ်ပြာမြေဩဇာကို ကြိုက်ကြသည်ကို ကျွန်တော်များဂေဟာ
ကေဒါသင်တန်းတက်ကတည်းက လေ့လာသင်ယူဖူးပါသည်။ ပြာများ၊
ဘယ်ကလာသည်၊ ဘာပြာများဖြစ်သည်ကိုတော့ ကျွန်တော်မသိ၊
စုံစမ်းမေးမြန်းရပေဦးမည်။

ဤပြာများကြောင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ သန်စွမ်းသည်မှန်သော်လည်း
အစာတွင်း အဆိပ်ရှိမရှိ လေ့လာဆန်းစစ်ရပေဦးမည်။ ဤသည်မှာ စိုက်ပျိုးသူ၏

တာဝန်ဖြစ်ချေသည်။

ထိုစဉ် မောင်အောင်ဆွေ အိပ်ရာမှ နိုးထလာပြီး . . .

“ဟာ . . . ဆရာ အစောကြီး ရောက်နေတာကိုး။ ကျွန်တော့်ကို နှိုးရောပေါ့ဗျာ”

“ရတယ် မောင်အောင်ဆွေ။ ကဲ . . . မျက်နှာသစ် Breakfast သွားစားရင်း စကားပြောရ အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ၊ ခဏကလေး စောင့်ပါနော်”

“အေး . . . အေး”

ကျွန်တော်နှင့် မောင်အောင်ဆွေတို့ မနက်စာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် အတူထွက်လာကြ တော့ မဆုံဖြစ်တာကြာပြီဖြစ်သော ဗိုလ်မှူးကိုလည်း သူ့အိမ်ရှေ့တွင် တွေ့သဖြင့် ခေါ်ခဲ့သည်။ လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ ထမင်းကြော် စသည်တို့ကို ကြိုက်နှစ်သက်ရာမှာပြီး လက်ဖက်ရည်ချိုဖြင့် စားသုံးကြသည်။

ကျွန်တော်က . . .

“အဘ . . . ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ မတွေ့ရတာ ကြာပြီ”

“ဟုတ်ပါ . . . ဆရာလေးရယ်၊ ကျွန်တော် ထန်းတစ်ပင်ဘက်ဆင်းပြီး ဝမ်းစာစပါးကလေး သွားသိမ်းတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက များတယ်လေ။ ဆန်ရှိရင် ဘာဟင်းနဲ့စားစားရပါတယ်။ အခုလည်း ဆရာလေးက ဟင်းသီးဟင်းရွက် ခူးဆွတ်စားခွင့်ပေးထားလို့ ဟင်းဖိုးအကုန်အကျ သက်သာနေပါတယ်။ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ် . . . ဆရာလေး”

“အဘ . . . ကျွန်တော် မေးပါရစေ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေစားတော့ ဘာထူးခြားချက်ရှိပါသလဲ၊ ဟင် . . . အဘ”

“လက်ဆတ်ပြီး ထွားကြိုင်းဖွံ့ဖြိုးတဲ့ အသီးအနှံတွေ စားရတော့ ကျန်းမာရေးတောင် ပိုကောင်းပါသေးတယ်။ အလျင်က အဘတို့မိသားစုမှာ အငယ်ကောင်လေးတွေက မြို့သစ်လေစိမ်းမိ ပြီး ဖျားလိုက်၊ အလတ်ကောင်တွေက ချောင်းဆိုး၊ သမီးတွေက ခေါင်းမူးခေါင်းကိုက်၊ ဇနီးသည်က အစာအိမ်ရောဂါရှိတော့ ဗိုက်အောင့်လေထိုးနဲ့ ချူချာလိုက်တာမှ ပြောမနေနဲ့တော့။

အခုတော့ ဆရာလေးရဲ့ လက်ဆတ်တဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ စားရလို့ထင်ပါရဲ့။ အားလုံး ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ . . . ဆရာလေးရေ။ ဆရာလေးက ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအပေါ်မှာ တကယ့်ကျေးဇူး ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုပဲကြည့် ဆရာလေးနဲ့တွေ့စက ပိန်ပိန်၊ အခုဝပြီး စိုပြေလာတယ်။ ဟိုတစ်နေ့က မြို့ထဲမှာ ပေါင်ချိန်ကြည့်တာ(၁၀)ပေါင်တောင် တိုးလာတယ်”

“ဟုတ်ပါ့ အဘ၊ ဝလာတယ်နော်”

“တစ်အိမ်သားလုံးပဲ . . .ဆရာလေးရဲ့၊ မြေးတွေဆိုရင် တုတ်ခိုင်နေတာပဲ။ ဆရာလေးကျေးဇူး တွေက များပါတယ်။ အခု ဝမ်းစာစပါးရတာ ကလည်း ကျွန်တော် ထန်းတစ်ပင်က အမျိုးတွေဆီမှာ ငွေတိုးချထားတာ လစဉ်အတိုးကို စပါးပေါ်ချိန်မှ သိမ်းတာပါ”

“အဘ . . .အဲဒီ သီးနှံပင်တွေ သန်စွမ်းတာ ဘာကြောင့်လဲ သိလား။ မိုးပေးကကျလာတဲ့ ဓာတ်ပြာတွေကြောင့်ဗျ”

“ဗျာ . . .ဘယ်လို ဆရာလေး၊ မိုးပေါ်က ကျလာတဲ့ ဓာတ်ပြာ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါ့ အဘရယ်။ ဓာတ်ပြာတွေက မြေပေါ်ကျလာတယ်။ ဓာတ်ပြာရေစိမ်ထားတဲ့ ရေတွေကို မောင်အောင်ဆွေက ခပ်လောင်းတယ်။ အဲဒါကြောင့် အပင်တွေ၊ အသီးအပွင့်တွေ၊ အတိုင်းမသိ သန်ပြီးပွင့်ဖူးနေတာ ကျွန်တော်လည်း ဓာတုဗေဒဌာနကို အန္တရာယ်ရှိမရှိ စစ်ဆေးပေးဖို့

ပြင်ဆင်နေတာပါ”

“ဟင် . . . ဒါဆိုရင်တော့ ဟိုကလာတာပဲ။ အန္တရာယ်တော့ မရှိနိုင်ပါဘူး ဆရာလေး။ စွံတတ် ရင်တော့ စားကြမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဘယ်ကလာတာလဲဟင် . . .အဘ”

“ဟိုးဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်း အုတ်တံတိုင်းဝင်းကြီးခတ်ထားတာ ထိန်ပင်သုသာန်လေ . . .ဆရာလေးရဲ့။ အဲဒီ က လူသေတွေ မီးသဂြိုဟ်တော့ လွင့်တဲ့ပြာတွေ ဖြစ်မှာပေါ့။ နေ့ပိုင်းမှာတော့ မီးခိုးဓာလက်ပဲမြင်ရတာ ပြာတွေ မတွေ့မိဘူး။ မနက်စောစောပိုင်းမှ နှင်းပေါက်တွေနဲ့အတူ ကျလာတာ ထင်ပါရဲ့။ နေရာတိုင်းလည်း မကျဘူး . . .ဆရာလေးရဲ့”

“အင်း . . .ဟုတ်လိမ့်မယ် အဘ။ မနက်က ပန်းဂေါ်ဖီရွက်တွေပေါ်မှာ ဆံပင်ထွေးကို မီးလောင်တဲ့ပြာလို အခွေလိုက်ကလေး ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တယ်။ အမျိုးသမီးဆံပင်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အင်း . . .အဲဒါတွေက အယူရှိရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ အယူမရှိရင်တော့ မြေဆီဩဇာကောင်း စေတဲ့ မိုးပေါ်က ပြာတွေပေါ့။ လူအရင်းအမြစ်က ဖြစ်တာဆိုတော့ အာနိသင်ရှိမှာ အမှန်ပါပဲ”

“လူသေဆုံးရတယ်ဆိုတာ ရောဂါဘယကြောင့်ပဲ . . .အဘ။ ရောဂါဖြစ်လို့ သေရတယ်ဆိုတော့ ပိုးမွှားတွေပါမှာပေါ့။ လူတွေအတွက် အန္တရာယ်မရှိနိုင်ဘူးလား”

“အန္တရာယ်တော့ ရှိလောက်မယ်မထင်ဘူး . . .ဆရာလေး၊ ဘာရောဂါနဲ့ပဲဆုံးဆုံး၊ အပူဒဏ်ရီ များစွာနဲ့ မီးရှို့၊ ပြာချပစ်လိုက်တော့ ဘာရောဂါပိုးမွှား ခံနိုင်ရည်ရှိမလဲ မီးလောင်ပြာဖြစ်သွားဦးပြီ။”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်အဘ။ ရောဂါပိုးမွှားဆိုတာက အေးတဲ့နေရာမှာ

ပေါက်ပွားပြီး အပူရှိန် ပြင်းပြီး မီးလောင်ပြာကျရင်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က အသီးအနှံစားသုံးသူတွေကို အန္တရာယ်ရှိမှာစိုးလို့ပါ . .
အဘရယ်”

“မရှိနိုင်ပါဘူး . . .ဆရာလေး၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး
ကျန်းမာရေးကောင်းလာတာ သက်သေပါ။ ဝယ်စားကြတဲ့သူတွေလည်း ဘာမျှ
ပြောသံမကြားရပါဘူး၊ နေ့စဉ် လာဝယ်နေကြတာပဲ”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်စိတ်ချမ်းသာသွားပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်
စိတ်တော့ ကောင်းစွာ မချသေးပါ။ သူငယ်ချင်း၏ ပုဂ္ဂလိကဓာတ်ခွဲခန်း၌
ဓာတ်ပြာနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ နမူနာယူ၍ စစ်ဆေးစမ်းသပ်ပါဦးမည်။

ကျွန်တော် ခြံထွက်သီးနှံများကို လာရောက်ဝယ်ယူကြရင်း
လူသိများလာ၍ ခြံဝယ်လိုသူများ လည်း ပါလာတတ်ပြီး ရောင်းလျှင်ဝယ်မည်ဟု
ပြောကြောင်း အဘထံမှ ကြားသိရသည်။ ဈေးက(၄)သိန်းပေးမည်ဟု ဆိုလာသည်။
ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌဆိုသူကလည်း ရောင်းခြင်းရောင်း သူ့ကိုရောင်းရန်
ကမ်းလှမ်းလာသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မရောင်းသေးကြောင်း ချို့ချို့သာသာ
ပြန်ပြောရသည်။

ကျွန်တော့် ခြံကို အားကျ၍ ရပ်ကွက်ထဲမှ ကွက်လပ်မြေရှိသော
မြေကွက်ပိုင်ရှင်များ လိုက်စိုက်ကြသည်။ သာမန်သာ ဖြစ်ထွန်းပါသည်။ ဒါတောင်
ဓာတ်မြေဩဇာများ သုံးရသေးသည်။ ထို့ကြောင့် မနာလိုဖြစ်ပြီး အဆိပ်ဆေးများ
ဖြန်းမှာ စိုးသောကြောင့် ကျွန်တော်က အဘသား မောင်အောင်ဆွေအား မကြာခဏ
သတိပေးရသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခြံထဲရောက်သည်နှင့် ဘူးခွံ၊ ပုလင်းခွံ၊
စက္ကူထုပ်၊ ပလတ်စတစ်ထုပ် အစအနများအား အသေအချာ လိုက်ရှာရသည်။

တစ်နေ့တော့ ပြာစကလေးများကို ပလပ်စတစ်အိတ်ကလေးသို့ ထည့်၍
ကျွန်တော်ယူခဲ့သည်။ အိမ်က ဇနီးသည်က အစွဲအလမ်းကြီးသူ ဖြစ်သဖြင့် ထိုနေ့က

စောစောပြန်ခဲ့ပြီး အိမ်မဝင်တော့ဘဲ ကြည့်မြင်တိုင်မှ အပေါင်းအသင်း
မိတ်ဆွေဟောင် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ သွားပို့ပြီး စစ်ဆေးသည်။ သူက
အသေအချာစစ်ဆေးပေးမည်ဟု ပြောဆိုကာ (၃)ရက်ခွာချိန်းသည်။ ကျွန်တော်
နမူနာပြာထုပ်ကလေး အား ပေးခဲ့ပြီး အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ပါသည်။

*

(၄)

(၄)ရက်မြောက်သော မနက်မှ ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီသို့ စောစောထွက်ခဲ့ပြီး
ဝင်ယူရာ သူငယ်ချင်း ဓာတ်ခွဲဆရာက ...

“သူငယ်ချင်း ... မင်းပေးတဲ့ ပြာနမူနာက
မီးလောင်ထားတဲ့ပစ္စည်းပြာဆိုတာတော့ သေချာပြီ။ ထားပါတော့ ...
နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းတယ်ကွ။ မီးလောင်ထားတဲ့ သစ်ရွက်သစ်တို့ အဝတ်စ စတဲ့
အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း မီးလောင်ထားတဲ့ပြာ မဟုတ်ဘူး။ ဇီဝပြာ။

အတိအကျပြောရလျှင် မနုဿပြာကွ။ ကိုယ်က ဝန်ထမ်းဘဝတုန်းက
အင်္ဂလန်အထိ ဓာတ်ခွဲ ပညာ သွားသင်ဖူးတယ်။ (DNA)ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်
မဟုတ်လား။ သက်ရှိလူတစ်ယောက်နဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်ဟာ
သေဆုံးသွားလို့ ပြာအဖြစ် ကျန်တာတောင်မှ အဇီဝ အသက်မရှိတဲ့
စွန့်ပစ်ပစ္စည်းတွေနဲ့ မတူဘူး။ ဓာတ်ခွဲလိုက်တော့ အမျိုးကွဲတွေ ထွက်လာတယ်။

သက်မဲ့ပစ္စည်းပြာမှာ ကာဗွန်ဓာတ်က အဓိကကျတယ်။ မီးစုန်းဓာတ်နဲ့
ထုံးဓာတ်အနည်းငယ် လည်း ပါတာပေါ့လေ။ ကန့်ဓာတ်လည်း မဆိုစလောက်

ပါတတ်တယ်။ ပစ္စည်းအမျိုးတွဲအလိုက်ပေါ့။ နောက်ပြီး ဓာတ်ခွဲတယ်ဆိုတာ သူ့ချည်း မိုက်ကရိုစကုတ်အောက်ထားကြည့်ပြီး ခွဲလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ပုံဖော်ပေးမဲ့ဓာတ်ရည်၊ ဓာတ်ပေါင်းတွေနဲ့ အရည်ဖျော်ပြီး သရုပ်ခွဲရတာ ။

အခုဟာက သက်ရှိပစ္စည်းရဲ့ပြာဖြစ်မှန်း ထူးခြားတယ်။ ရိုးရိုးမီးလောင်ပြာလို အစောကပြောခဲ့တဲ့ ကာဗွန်ဓာတ်၊ မီးစုန်းဓာတ်၊ ထုံးဓာတ်၊ ကန့်ဓာတ်တွေ ပါဝင်တဲ့အပြင် အာဆင်းနစ်နည်းနည်းနဲ့ သတ္တုဓာတ်တွေ အတော်စုံတယ်။ နွားဟာ မြက်စားတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ် တည်ဆောက်ဖွဲ့စည်းပုံမှာ ကာဗွန်ဟိုက်ဒရိုတ်ဓာတ်ပေါင်းတွေ များတယ်။ ဟယ်ဗီးဘိုးရပ်စ်ခေါ်(HABBLBOUS)တဲ့ အစုံစားသတ္တဝါ တွေနဲ့ မတူဘူး။ တစ်ခါ လူနဲ့တိရစ္ဆာန်ကို အမျိုးအစား ခွဲခြားပြန်တော့ (DNA) နည်းကို သုံးရတယ်။ မင်းယူလာတဲ့ ပြာတွေက လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မီးလောင်ကျွမ်းထားတဲ့ ဓာတ်ပြာတွေပါ”

“အလဲ့ . . .ငါ့ဆရာ တယ်တော်ပါလား။ ကိုယ်လည်း ဘယ်ကရတယ်၊ ဘာရယ်လို့တောင် မပြောရသေးဘူး။”

“အေး . . .အဲဒါအပြင် ပြောလို့ရသေးတယ်။ သူငယ်ချင်းယူလာတဲ့ပြာတွေက မိန်းမခန္ဓာကိုယ် ကို မီးလောင်ကျွမ်းထားတဲ့ ဓာတ်ပြာတွေ”

“ဒါလည်း (DNA)နည်းနဲ့ စစ်ဆေးရင် ယောက်ျားမိန်းမ ဘာသွေးအမျိုးအစားလဲဆိုတာတောင် ခွဲခြားစိတ်ဖြာလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အလွန်အသေးစိတ်ကျပြီး ပင်ပန်းတယ်။ အခု မိန်းမခန္ဓာကိုယ် လောင်ကျွမ်းတဲ့ ပြာလို့ ပြောရတာ ကတော့ မီးလောင်ထားတဲ့ ဆံနွယ်အခွေလေးရလို့ ပြောနိုင်တာပါ။

ဒါနဲ့ ကိုသိန်းဝင်း ဒီပြာတွေကို ဘာလုပ်ဖို့ ဓာတ်ခွဲခိုင်းတာလဲ။ မင်းများသတ်ခဲ့ပြီး အလောင်းကို မီးရှို့ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်တာ သက်သေ ရှိ၊ မရှိ လာမေးတာလား။ အခုခေတ်မီတိုးတက်နေတဲ့ သိပ္ပံခေတ်ကြီး သက်သေခံဖျောက်ဖို့

မကြိုးစားနဲ့နော်။ ငါလည်း ဓာတ်ခွဲဆရာက ကြံရာပါ အလောင်း ဖျောက်ဖျက်မှု တရားခံအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .”

“ကဲ . . .သူငယ်ချင်း၊ ဓာတ်ခွဲခန်းခ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ပြောပါဦး”

“သူများတွေဆိုရင်တော့ ဒါဟာ ထောင်ဂဏန်းပဲ။

ငယ်ပေါင်းတွေဆိုတော့ တစ်ဝိုင်းပေါ့ကွာ။ ကိုယ်လည်း Breakfast တောင် မစားရသေးတော့ . . .လာကွာ . . .လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားကြ ရအောင်”

လမ်းထိပ်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး တစ်ဦးက ကြက်ဥထမင်း ကြော်၊ တစ်ဦးက ဘူးသီးကြော်နှင့် မုန့်ဟင်းခါးစားကြပြီး လက်ဖက်ရည် ဖန်ဆိမ့်ကလေး သောက်ကြရင် ထွေရာလေးပါး စကားပြောဖြစ်ကြပါသည်။

“သူငယ်ချင်း ကိုသိန်းဝင်း . . .အစောက ကိုယ်မေးထားတာ မောင်ရင် မဖြေသေးဘူးနော်”

“ဘာကိုမေးလို့၊ ဘာကိုဖြေရမှာလဲဟ”

“အဲဒီ ပြာတွေ ဘာကြောင့် ကိုယ့်ဆီယူလာပြီး ဓာတ်ခွဲရတာ လဲ”

“အဲ . . .ဟုတ်သားပဲ။ ဒါဟာ လျှို့ဝှက်စရာကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ။ ကိုယ်ဝယ်ထား တဲ့ ခြံတစ်ခြံဟာ လှိုင်သာယာ၊ တမာကုန်းအစွန် ရပ်ကွက်မှာဆိုတော့ အခုမကြာခင်က ဖွင့်တဲ့ ထိန်ပင်သုသာန်နဲ့နီးတယ်။ အဲဒါ မီးသင်္ဂြိုဟ်တော့ ခေါင်းတိုင်က ပြာတွေလွင့်လာတယ်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း ရပ်ကွက်တစ်ခုတည်း သူများခြံထဲမကျဘဲ၊ ကိုယ့်ခြံထဲဘဲ စုပြုံကျလာတယ်။ ကိုယ်က ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိုက်တော့ သီးနှံတွေက ဟုပြုံကျလာတယ်။ ကိုယ်က ဟင်းသီးဟင်းရွက် စိုက်တော့ သီးနှံတွေက မဟားတရား ကြီးမားသန်စွမ်းလွန်းအားကြီးလို့ စားသုံးသူတွေ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ

စိုးလို့ပါ။ အဲဒါ ဆိပ်ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင် ဆရာ့ကို လာမေးရတာ ပါခင်ဗျာ။ ကဲ . .
သိပြီလား။”

“ဪ . . .စေတနာနဲ့ကိုး။ ကောင်းလေစွ . . .ကောင်းလေစွ။
ကိုယ်လည်း ကူညီရကျိုးနပ်ပါပေသည်။ လူသဘာဝဓာတ်ပြာ၊ ‘လူ့ပြာ’ဆိုတော့
ကာဗွန်ဟိုက်ဒရိုတ်ဓာတ်များလို့ အသီးအနှံတွေ ကြီးထွားအောင်မြင်တာပါပဲ။ အဲ . .
.အာဆင်းနစ်ဆိုတဲ့ စိန်အဆိပ်ဓာတ် နည်းနည်းပါတော့ အသီးအနှံ တွေကို
အစိမ်းစားစေနဲ့ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ချက်ပြုတ်စားမယ်ဆိုရင်လည်း
ရေစင်စင်ဆေးပြီး ချက်ပြုတ် စားရင် အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပါဘူး။”

“အေးဗျာ . . .အဲဒါကိုပဲ သိချင်တာပါ။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ။
ကျွန်တော့်မှာ ရင်တမမနဲ့၊ ကျွန်တော့ ခြံထွက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်စားရင်
အဆိပ်ဖြစ်မယ်ထင်လို့ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ အခုမှ အလုံးကြီးကျတော့တယ်”

“ဥနဲ့အသီးထဲမှာ ပြဿနာမရှိဘူး၊ အပွင့်အရွက်ကိုတော့
ရေစင်စင်ဆေးခိုင်း။ သတိထား၊ ပိုးသတ်ဆေးဖြန်းထားရင်တောင် ချက်ချင်းစားရင်
အဆိပ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ တစ်ပတ်လောက်ကြာရင် သူ့အလိုလို ပြယ်သွားတော့တယ်”

“ကျေးဇူးအထူးတင်တယ် သူငယ်ချင်း။ ကိုယ့်ခြံထွက် လတ်ဆတ်တဲ့
အသီးအနှံတွေကို လာပို့ ဦးမယ်။ သူငယ်ချင်း စားရဲသာလား။”

“ဟ . . .စားမှာပေါ့ကွ။ တို့ငယ်စဉ်က ဓာတ်မြေဩဇာဆိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေ
မပေါ်သေးတော့ နွားချေးနဲ့ သစ်ရွက်ဆွေးမြေဩဇာတွေ၊ အမှိုက်တွေ မီးရှို့ပြီး၊
ဓာတ်ပြာမြေဩဇာအဖြစ် အသုံးပြု ခဲ့ကြတာ မင်းလည်း သိတာပဲ။
တရုတ်ပြည်မှာတော့ လူချေးမြေဩဇာသုံးလို့ ရာသီပေါ်သီးနှံတွေ
သန်စွမ်းကြီးထွားကြသတဲ့။ အဲ . . .ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မိန်းမကိုတော့ အဲဒီ အကြောင်း
တွေ မပြောပါနဲ့။ မိန်းမတွေက အယုံအကြည်အစွဲအလမ်း များတဲ့ အပြင်
ရွံ့တတ်ကြတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ”

ကျွန်တော် ဓာတ်ခွဲဆရာ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်း ဦးကျော်ဇေယျအား နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်ပတ်တွင် မုန်လာဥ၊ မုန်ညင်း၊ ပန်းဂေါ်ဖီ၊ နို့ကို၊ ကိုက်လန်တို့ကို ကားငှား၍ ဦးကျော်ဇေယျ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ သွားပို့ရာ လွန်စွာ သဘောကျနေပါသည်။

မြေဈေးတွေ တက်သော (၂၀၀၀)ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျွန်တော်ခြံအား ရောင်းလိုက်ရာ သိန်း(၁၀၀)ကျော်ရသည်။ အဘဗိုလ်မှူးတို့ကတော့ ကျွန်တော့်အရင်ရောင်းပြီး ပြောင်းရွှေ့သွားကြပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ခြံစောင့် အဘဗိုလ်မှူးသား မောင်အောင်ဆွေကိုတော့ လစဉ်လခပေးနိုင်သည့် အပြင် ခြံရောင်းပြီးတော့ ငွေကျပ်(၅)သိန်းတိတိ ဆုချလိုက်ပါသည်။ လူကို မီးရှို့၍ ကျန်သောပြာများမှာ အများအတွက် အနှောက်အယှက်ဖြစ်မည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကံကောင်းခြင်း လက်ဆောင်သာ ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်း

*